Catalunya

CGT
Òrgan d'expressió de la CGT de Catalunya • Desembre 2007 • número 92 • 0,50 euros • www.revistacatalunya.cat www.cgtcatalunya.cat

Muntatge: Patrícia Carles

> ON ENS TROBEM?...

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - spccc@cgt.es
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS SECTORIALS

- Federacio Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)
- Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit de Catalunya
- Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)
- Federació de Sanitat de Catalunya
- Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)
- Federació d'Administració Pública de Catalunya (FAPC)

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Rambla Sant Isidre, 15, 1r
08700 Igualada. Tel. i fax 93 804 29 85
cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna, 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977 34 08 83. Fax 977 12 80 41

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46
08940 Cornellà - cgtbaixll@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 377 91 63. Fax 93 377 75 51

Jacint Verdaguer, 23,
08640 Olesa de Montserrat
Tel. 93 778 04 93

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977 66 09 32
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@wanadoo.es
Tel. i fax 93 383 18 03

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos
08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@pangea.org
Tel. i fax 93 893 42 61

Maresme
Plaça Cuba, 18, 2n
08302 Mataró - cgt_maresme@yahoo.es
Tel. i fax 93 790 90 34

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51
08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 93 593 15 45. Fax 93 579 31 73

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís, 28, entl. 2a
17005 Girona - cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972 23 10 34. Fax 972 23 12 19

Ponent
Av. Catalunya, 82è
25002 Lleida - lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973 27 53 57. Fax 973 27 16 30

Camp de Tarragona
Rambla Nova, 97, 2n 1a - 43001 Tarragona
cgttarragona@cgtcatalunya.cat
Tel. 977 24 25 80 i fax 977 24 15 28

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 70 80

Manresa
Circumval·lació, 77, 2n
08240 Manresa - manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 874 72 60. Fax 93 874 75 59

Rubí
Colom, 3-5
08191 Rubí - flcgt_rubi@hotmail.com
Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Unió, 59
08201 Sabadell - cgtsabadell@hotmail.com
Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136
08224 Terrassa - cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis - 08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar@terra.es
Tel. i fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Editorial

El nou web de la CGT de Catalunya ja està disponible

Després de mesos d'obres i d'hres esmerçades pel nostre company Josedel Col·lectiu Catalunya, estrenem pàgina web renovada de la CGT de Catalunya. Per accedir al nou web cal anar a l'adreça www.cgtcatalunya.cat

El web encara no està complet i es troba en període de proves, però es disposa d'una bàsica base de documents de legislació, guies laborals, butlletins juridicosindicals, materials de formació, ... i s'hi han publicat comunicats i notícies de tot l'any 2007. També podeu accedir a les últimes notícies de la premsa catalana, així com a les notícies d'Europa Press.

Si el que busques no ho trobes en la nova, pots provar en la pàgina web antiga, que ja no serà actualitzada, a la qual pots accedir des de la nova o anant a http://www.cgtcatalunya.cat/nuke/

Qualsevol errada que detecteu, no dubteu a comunicar-ho a l'administració del lloc, al correu: webcat@cgtcatalunya.cat

Aquesta renovació comporta una millora considerable en l'estructura de la pàgina i un canvi important d'imatge, i suposa un pas més en el procés de consolidació de l'entramat comunicatiu de la CGT de Catalunya.

Seguirem treballant per a donar-li major contingut al web i fer d'aquest una bona eina per a tots/es vosaltres.

Aquells webs o blocs de CGT que tingueu sindicat el web de la CGT de Catalunya heu de canviar les claus o codis de sindicació, si voleu que les noticies actualitzades del web de la CGT de Catalunya segueixen apareixent als vostres webs o blocs.

Aquelles pàgines web de CGT que tinguin caràcter dinàmic i tinguin sindicada la pàgina

web de CGT Catalunya, han de canviar el codi de sindicació, que ara és: http://www.cgtcatalunya.cat/spip.php?page=backend

Per a les pàginas web estàtiques que la tinguin sindicada, el nou codi de sindicació és: <textarea rows="4" cols="20"> <script type="text/javascript" src="http://www.cgtcatalunya.cat/spip.php?page=distrib"> </script> ja que si no canvieu els codis no es vincularan les noves notícies que anem penjant en la página de CGT Catalunya.

La pàgina continuarà essent un reflex de les i deesi el treball de la CGT de Catalunya i també de tots els moviments socials que estiguin per la transformació social des de formes de funcionar i d'organitzar-se antiautoritàries i llibertàries.

Còmic - Ácido Crítico

"Catalunya", publicació de la CGT de Catalunya. 8a època. DLB 36.887-92. **Edició: Col·lectiu Catalunya:** Ramon Aubà, Joan Rosich, Pau Juvillà, Patrícia Carles, Jose Cabrejas, Mireia Bordonada, Dídac Salau, Josep Garganté, Josep Estivill, Xavi Roijals, Jordi Martí i Òscar Purqueras. **Col·laboren en aquest número:** Francesc Arnau, Campanya Catalana de Solidaritat amb el Poble Kurd, Coordinadora estatal d'organitzacions solidàries amb el Sàhara, Teresa Clarà Munt, Josep Llunas, Fòrum Social Català, Lluís Anton Farnós, CAES, Antonio Aranda, federacions i seccions sindicals de CGT. **Fotografies:** Gabi, Dídac Salau. **Il·lustracions:** (portada) Patícia Carles. **Tirada:** 10.000 exemplars. **Informàtica:** Germán 'Mozzer'. **Redacció i subscripcions:** Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977 340 883. **Col·laboracions a: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat** i (cronologia) **cronocata@cgtcatalunya.cat**

No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

Aquest número del *'Catalunya'* s'ha tancat el dimarts 20 de novembre del 2007.

> ***"Consumiu, caseu-vos i reproduivos, no penseu, conformeu-vos, no qüestioneu l'autoritat, no desperteu, mireu la tevisió, compreu, sotmeteu-vos..."***
>
> ***"Obeïu" de El Ataque de la Basura Radioactiva***

Tots els continguts d'aquesta revista estan sota una llicència "Creative Commons Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 2.5 Espanya"
Sou lliure de: copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
- Reconeixement. Heu de reconèixer els crèdits de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.
- No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.
Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra. Alguna d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular dels drets d'autor. Els drets derivats d'usos legítims o altres limitacions reconegudes per llei no queden afectats per l'anterior.
Més informació a http://cat.creativecommons.org/

REPORTATGE

Les empreses substitueixen treball fix i amb drets per feina precària i vulnerable, un retorn al no res per a la nostra classe

Dobles escales, degradació dels llocs de treball... tot perdut i amb amenaça constant

FUGA DE LES MULTINACIONALS DE L'AUTO

Les raons de les multinacionals

Federació de Sindicats de al Ind´tria Metal·lúrgica (FESIM) i Coordinadora de l'Auto de CGT

La raó empresarial és única i tramposa davant la globalització dels mercats i la lliure producció/distribució de mercaderies, s'addueix la "necessitat de guanyar quota en nous mercats", on la competència cada vegada és més dura i desigual.

Per guanyar quota de competitivat i incrementar el marge de beneficis, la reorganització de les empreses, diuen, està basada "necessàriament i inevitable" en la flexibilitat laboral, la reducció de costos i els augments de productivitat.

Les mesures empresarials i les seves conseqüències sobre les plantilles

La flexibilitat laboral propicia la pèrdua del control dels treballadors i les treballadores del seu temps lliure, cosa que provoca que hagin d'ajustar la vida social al servei dels canvis del mercat. Es consuma la plena disposició dels treballadors al servei de les empreses, sense possibilitat de fer plans més enllà de les 48 hores i allargant les jornades i els cicles de treball perillosament per a la salut. El temps de treball no es redueix, sinó que resulta distribuït desigualment. En molts casos s'inverteix més temps a obtenir les mateixes rendes.

La reducció de costos s'aconsegueix per diferents vies. La via que s'utilitza de forma "més eficaç" és la dels acomiadaments o externalitzacions.

Acomiadaments que poden ser individuals o col·lectius (ERO)

Dobles escales salarials, eliminació de l'antiguitat, degradació constant dels contractes de treball i desviament de les conseqüències mèdiques dels seus sistemes productius vers la Seguretat Social són altres formes empleades per les multinacionals per abaratir costos en les seves plantilles.

Les externalitzacions són mesures molt recurrents utilitzades per canviar contractes indefinits per treballadors en precari.

Augments de producció. Els constants xantatges als que som sotmesos els treballadors sota l'amenaça de desplaçar el nostre treball a països emergents fan que desviem la mirada sobre un dels problemes més importants que afecten la nostra salut. El continuat augment dels ritmes de producció no solament facilita, sinó que provoca les actuals xifres d'absentisme a les fàbriques que es dediquen a l'automoció.

Mentre tot ho podem portar a fer fora, aquí pactem una altra reforma a la baixa per mantenir el "mercat laboral" submís.

Conseqüències dobles

D'una banda, d'ordre intern a les empreses: substitució de treball fix i amb drets per feina precària i vulnerable. De l'altra, s'externalitzen part dels costos als sistemes públics de prestacions (atur contributiu i assistencial).

Els ajustaments de plantilla estalvien entre un 20 i un 30% en els salaris dels i les treballadors/res regulats/des. La paradoxa apareix en aquests períodes de racionalització en realitzar-se l'ajustament no per salvar o viabilitzar les empreses, sinó que l'ajustament es porta a terme per guanyar quota de mercat i ser més competitius.

La deslocalització de les empreses i la impunitat amb què maxen

A qui protegixen les lleis? El dret comunitari i la Comissió Europea

A través del Reglament General sobre el Fons Europeu de Desenvolupament Regional (Feder), el Fons Social Europeu (Fse) i el Fons de Cohesió s'ha introduït un nou article, el 51, en l'esmentat Reglament, on s'assenyala que l'Estat corresponent ha d'assegurar-se que les ajudes a una empresa serveixen per cofinançar un projecte que no tingui modificacions importants, en un termini de set anys.

Aquest tema de deslocalitzacions en particular i de reestructuracions en general va ser inclòs dins de l'Agenda Social (2005-2010), la qual cosa mostra la relativa preocupació de les autoritats comunitàries -en especial per algun país membre, com França i Alemanya-, i en canvi, el nostre ordenament jurídic i en especial la Llei 38/2003 General de Subvencions no és ni molt menys suficient -i menys encara la seva aplicació pràctica- per oferir algun tipus de proposta que tingui alguna eficàcia i garantia. I és l'existència d'aquest tipus de legislacions laborals bastant deficients, en què s'assenta la possibilitat de deslocalitzacions -sobretot- cap a països denominats "emergents o en vies de desenvolupament".

La dinàmica de reestructuracions en la Unió Europea, a partir de la dècada dels 90, per mitjà de reestructuracions internes en cada un dels estats membres; les fusions i absorcions d'empreses; l'expansió del negoci; l'externalització; les deslocalitzacions a països asiàtics i la reubicació dels negocis està tenint conseqüències molt serioses en l'estructura social del mercat de treball amb pèrdues de treball importants i una forta precarització del treball.

En el període 2003-2005, segons l'Observatori de Reestructuracions a Europa (ERM), s'han recollit un total de 3.500 casos de reestructuracions amb importants repercussions en el treball: es perden un total d'1.551.828 llocs de treball i solament es creen 474.807 llocs nous, que sens dubte no tornaran a ser en les mateixes condicions.

La mundialització (globalització de les economies) fomenta l'augment dels fluxos comercials, la qual cosa es manifesta en la importància cada vegada més gran dels intercanvis de components i del comerç intraindustrial.

Els nous ajustaments en les estructures productives en els diferents països permeten que els avantatges comparatius s'internacionalitzin i augmentin els guanys en termes d'eficiència i productivitat. Les possibilitats de creixement per a les economies s'amplifiquen. Els fluxos monetaris i la virtualització de les economies les fa deslligar-se dels seus vincles materials i així depenen cada vegada més de les innovacions tecnològiques.

La mobilitat més elevada del capital i la seva transnacionalització donen lloc a una assignació més eficient de l'estalvi mundial, provocant el deteriorament de les condicions de treball tant en els països centrals com en els empobrits o "en desenvolupament", la destrucció de treballs estables i amb drets i el trencament del poder sindical.

I sense fronteres pel mig ni límits legislatius en l'economia globalitzada, la millor manera de reduir els costos laborals és traslladant-se allà on la mà d'obra sigui intensiva i barata, la tecnologia suficient, la jornada de 12 a 14 hores i els sindicats o la força contractual dels i les treballadors/es no existeixi o es trobi molt debilitada.

Ens trobem en un escenari en què els preus a la baixa són la tònica general (eficiència en l'estalvi mundial), quan el que es busca és acaparar un percentatge més gran de consumidors. Si els preus baixen, també ho farà la rendibilitat del capital en certa mesura, si no és que les vendes es desborden -no sol passar-, o bé els costos de producció es redueixen.

A l'Estat espanyol la major part de capital "exterior" que arriba procedeix de la UE i els EUA. És a dir, el comerç de capitals -la seva mobilitat- es realitza entre els grans blocs econòmics i polítics, i els propietaris d'aquests capitals (multinacionals, grans corporacions) els traslladen allà on els seus beneficis creixen o tenen expectatives de fer-ho, fet que reverteix el valor afegit als centres (països centrals) on les multinacionals tenen fixades les seves seus socials.

L'ampliació dels mercats ha comportat que els països amb més recepció de capitals exteriors siguin els recentment incorporats a la UE (Polònia, República Txeca, Eslovàquia, etc.) i els mercats de l'est europeu, el Magrib (el Marroc, Argèlia, Tunis, etc.) i el tercer pilar, el sud-est asiàtic (la Xina, fonamentalment).

Aquests mercats afecten certs sectors industrials a l'Estat espanyol: tèxtil, calçat, joguines, centres de trucades d'empreses de serveis, components auxiliars de l'automoció i el sector automobilístic.

Els factors que actuen en les deslocalitzacions no solament són salarials, sinó espacials, és a dir, la mobilitat de les mercaderies en transport i distribució (logística) i la situació estratègica d'aquests països en relació amb els mercats o les zones de domini i influència.

Les empreses combinen els avantatges econòmics i fiscals amb els de situar-se en la zona d'influència de la nova Europa i el seu mercat.

Les conseqüències per als assalariats i la població civil

Finalment, en ser acceptada i compartida -la lògica de la competitivitat- pels sindicats majoritaris s'entra en una espiral on "l'única veritat" aparent és la raó empresarial per portar a terme la destrucció de treballs fixos i del teixit industrial.

La fragmentació de l'empresa -externalització d'activitats no essencials, organització del treball per mitjà d'empreses auxiliars o contractes- fragmenta també la unitat de negociació i acció sindical, trencant-la en àmbits de negoci -salt de fronteres-, sobrepassant l'espai de la unitat provincial, sectorial i estatal i enfrontant treballadors de distintes àrees o països entre si, que competeixen a la baixa per mantenir el seu estatus laboral.

Aquesta fragmentació de l'espai de negociació condueix a probabilitats més grans de discriminació salarial i també a discriminacions en el conjunt de les condicions laborals.

Els ritmes de treball, els temps de producció, la disponibilitat de la mà d'obra, les jornades laborals, "l'obligatorietat en la realització d'hores extra", són ordenats amb criteris de flexibilitat laboral, els quals incrementen la temporalitat i mobilitat funcional. Això s'anomenen "Plans Industrials".

La separació d'espais i la distinció en les pautes organitzatives, amb distints mecanismes reguladors o, simplement, la desregulació de les relacions laborals en els espais fragmentats incideixen de forma significativa en la ruptura de les identitats col·lectives, la qual cosa comporta un debilitament de l'acció sindical col·lectiva.

La pèrdua de llocs de treball directes o indirectes en el país d'origen de la deslocalització comporta, a més, importants efectes locals en termes de desestructuració i destrucció de formes de vida a les zones geogràfiques afectades.

L'estratègia d'externalització (relacions entre els grups multinacionals i els estats) no és que destrueixi molt de treball, sinó que el seu objectiu és un canvi en les característiques del treball: els llocs de treball directes destruïts reapareixen sota noves formes i condicions contractuals.

Treball precari

La qualitat d'aquest treball és molt precària i la situació s'agreuja substancialment en les relacions col·lectives, on la supressió dels drets sindicals bàsics resulta ser el màxim punt d'atracció per als capitals en els països de destí i en el d'origen assistim a un reforçament del poder de direcció i negociador empresarial, sotmès a les persones assalariades al pur "xantatge mafiós": "o et romanitzes o m'emporto l'empresa a Romania".

Les conseqüències d'aquestes estratègies són nefastes tant per al col·lectiu de treballadors/es com per a les posicions sindicals: divisió, defensa del propi fent perdre perspectiva sobre el que és global i, en general, facilitant l'adopció de mesures com l'ampliació de les jornades laborals, disponibilitat i flexibilitat horària, sistemes de treball de "just a temps", congelació de salaris, dobles escales salarials, reduccions en la producció, increments en la productivitat, etc.

Davant la nova organització del treball posada per les multinacionals

On situa la CGT l'acció social l'acció sindical

L'innovador de l'efecte de les deslocalitzacions en l'actualitat és el marc polític global (mundialització de l'economia) en què s'estan produint.

El fet que les empreses se'n van i tornen, i que desplacen produccions intrafàbriques, amb independència de en quin lloc del món es trobin en funció de la lògica del màxim benefici, no ens aporta massa informació si el que volem és comprendre per què aquest efecte perjudica seriosament no tan sols els treballadors dels països desenvolupats, sinó també el conjunt dels assalariats.

La nova organització del treball - que ja hem explicat amb anterioritat- demana i fa possible obtenir guanys al capital de manera i forma bastant diferent al model anterior. Diversos factors -entre d'altres- ho expliquen: la desaparició de l'estatut protector del treball i l'absència de límits -regulació- en el moviment de capitals. Aquí es tanca el nus gordià a l'hora d'enfrontar-nos a les deslocalitzacions.

Algunes estratègies sindicals per frenar les deslocalitzacions (un exemple pràctic és el cas dels sindicats del metall alemanys, IGM, i dels espanyols, CCOO i UGT, en el sector de l'automobilisme), els quals basen la seva estratègia sindical en l'acceptació de o en la rebaixa dels salaris, o bé en la intensificació dels ritmes de treball i la flexibilització del temps de treball, o en ambdues coses alhora. No han donat resultats.

La consideració que aquestes estratègies resolen el problema de la majoria social és donar per fet que l'acceptació de la lògica del capitalisme en l'actual economia mundial és la solució. És a dir, adoptar les mesures més racionals que demana l'economia per seguir fent-ne possible el creixement, el qual ens "garanteix" el treball assalariat i/o les prestacions de renda en els casos d'atur.

La lògica del capital

Aquestes estratègies es mouen en la lògica del capital, doncs creen les condicions per competir en costos i desapareix la necessitat de la deslocalització de forma conjuntural fins que qualsevol altre element productiu (organització, tecnologia, etc.) possibiliti més porció de beneficis en el sector i llavors se'n vagin definitivament. Aquest és el joc, la lògica "immutable" del capital.

Segurament els assalariats dels països destinataris de les deslocalitzacions tinguin visions "materials" radicalment oposades, a causa de les expectatives de creixement del treball i la millora del preu de la seva mà d'obra.

Mesures com l'adoptada per la Comissió Europea que hem assenyalat anteriorment es troben en aquesta via.

El fre de les reordenacions dels mercats de treball per qualsevol via que el capitalisme utilitza habitualment (Expedients de Regulació de Treball, acomiadaments individuals, externalitzacions, deslocalitzacions, etc.) implica una voluntat sindical i política capaç d'enfrontar-se a la lògica del mercat capitalista o bé, dit d'una altra manera, que les relacions socials que conformen i en les quals se sustenten les relacions salarials han de ser bastant diferents.

L'estratègia sindical ha de ser capaç no tan sols de mostrar la gravetat d'unes polítiques que en nom de la competitivitat i el lliure mercat destrueixen qualsevol relació social basada en el respecte per la democràcia i els drets col·lectius - de tots i totes- i la llibertat, sinó que a més ha d'actuar desplegant la força suficient com per interrompre aquesta barbàrie.

Cada dia es fa més necessari donar una resposta a aquesta nova ofensiva del capitalisme globalitzat. Resposta que cada vegada més ha de ser internacional i solidària, ja que l'estatut protector del treball ha de ser per a tots i totes. El rebuig per totes les capes socials, com ara els ciutadans, exigint a les institucions públiques (locals, autonòmiques i administració central) que assumeixin la responsabilitat que els competeix: aplicar i fer aplicar a les empreses, a les multinacionals, els DRETS que com a treballadors i com a ciutadans tenim.

Des de CGT hem de ser molt clars: volem treball per a tots i totes i en tots els llocs. Volem i lluitem perquè les condicions d'aquest treball es desenvolupin de forma equivalent i digna (jornades, salaris, drets sindicals, drets polítics, drets socials, etc.) i es respecti l'estatut protector del treball de forma internacional.

Deslocalització i externalitzacions d'empreses multinacionals

Empreses de Components d'Automoció i Empreses de l'Auto

Empresa	Situació	Nova destinació	Afectats/des	Any
Lear	Lleida	Polònia	1.280	2002
Lear	Àvila		615	2006/2008
Copo Ferher	Barcelona	Tancament	128	2006/2007
Autotex	Barcelona	República Txeca	150	2004
Blackstone	Burgos	Tancament	308	2005
TRW	Burgos	Tancament	292	2005
Nacam Ibérica	Barcelona		160	2006
Zodiac Automotive	Girona	Tunis	110	2006
Visteon	Valladolid		170	2006
Renault V.I.	Madrid	França	547	2005
Renault	Valladolid		1.300	2007
Johnson C.	Valladolid		155	2006
Valeo	Barcelona	Marroc/Tunis	400	2003
Valeo	Madrid	República Txeca	173	2004
Valeo	Barcelona	Jaen	260	2003

Empresa	Situació	Nova destinació	Afectats/des	Any
Total destrucció llocs de treball Valeo (francesa)			**833**	
General Motors	Saragossa	Diferents països	503	2004
Delphi	Soria	Marroc/Romania	560	2001
Delphi	Tarazona	Portugal	425	2006/2008
Delphi	Puerto Real	Països de l'Est-Xina	260	2002
Delphi	Puerto Real	Països de l'Est-Xina	400	2005/2010
Delphi	Puerto Real	Països de l'Est-Xina	1.660	2007
Total destrucció llocs de treball Delphi (americana)			**3.280**	
Gearbox	Barcelona	Polònia	222	2005
Seat	Barcelona	Països europeus	660	2006
Seat Barcelona			1.600	2007
SAS-Abrera	Barcelona	Països de l'Est	330	2007
Total destrucció llocs de treball de VW (alemanya)				
Total de llocs de treball destruïts en automoció i components de l'Auto 12.540				

La vaga dels conductors d'autobusos de TMB ha deixat clar que la defensa dels interessos de la majoria no passa només per les eleccions sindicals

Tots som Luis Antonio García, si ens toquen a un ens toquen a tots

Repressió sindical a la Prefectura de Trànsit de Lleida

CGT Administració Pública de Lleida

La Direcció General de Trànsit ha sancionat un delegat de CGT amb 10 mesos i mig de suspensió d'ocupació i sou. La DGT diu que "No podem conduir per tu"... però et perseguirem si denuncies els incompliments de la llei en què incorre l'Administració.

Això és el que han fet amb el representant de CGT a Lleida, Luis Antonio García, delegat sindical de CGT, secretari general de la Secció Sindical de CGT i delegat de prevenció; prepararant un muntatge que no és una altra cosa que un venjança contra el representant de CGT.

... Però podem atropellar-te impunement

Al març de 2005, quatre mesos després de constituir la Secció Sindical a la DGT de Lleida, el representant de CGT va denunciar les mancances i defectes de la Prefectura de Trànsit de Lleida. En lloc d'assumir i rectificar els errors (similars als de la resta de prefectures del país), es va iniciar una persecució i assetjament al representant sindical, amb la finalitat que ningú seguís l'exemple. Canvis de departaments, denegar la conciliació, fiscalitzar al màxim tasques, assetjament constant per qualsevol motiu… i com a cirereta, l'obertura d'un expedient disciplinari amb una sanció per onze càrrecs, que arriba als deu mesos i mig de suspensió d'ocupació i sou.

Davant d'aquest nou cas de persecució sindical contra la CGT s'està portant a terme una campanya de solidaritat, que consta de:

-aportacions econòmiques al compte 2100-3602-29-2200053041

-campanya d'enviament de faxos i correus electrònics a la DGT

-recollida de signatures de solidaritat

-repartiment d'octavetes informatives en tots els centres d'AGE de l'Estat espanyol

Per a més informació us podeu descarregar el document informatiu elaborat per la CGT de Ponent: http://www.cgtbarcelona.org/sapb/trafico/comunicacion.pdf

Per informació sobre la campanya: http://www.cgtbarcelona.org/sapb/

Volen solucions a la manca de descansos dels conductors d'autobusos

Secció sindical de la CGT d'Autobusos de TMB

A començaments de 2007 ja es va fer arribar a la Conselleria de Mobilitat de l'Ajuntament de Barcelona una carta on es plantejaven les possibles problemàtiques que podien ocórrer en relació a la Nova ordenança de circulació. A la vegada, també es demanava poder tractar el tema del Pla de mobilitat, els carrils bus, les agressions que pateix el col·lectiu de conductors, etc. Encara s'està a l'espera d'una reunió amb la nova regidora de Prevenció, Seguretat i Mobilitat, Assumpta Escarp, per parlar d'aquests temes i d'altres com la necessitat d'ampliació de l'ús del passe d'empleat per a la seva utilització en la xarxa de rodalies de Renfe i la falta de descansos del col·lectiu de conductors de Transports Municipals de Barcelona.

En aquest últim aspecte la situació és insostenible i per això s'ha decidit posar sobre la taula i denunciar públicament la problemàtica situació de la falta de descansos del col·lectiu de conductors i conductores d'autobusos de TMB. El col·lectiu de conductors de TMB realitza només 5 dies de descans al mes. Treballa sis dies a la setmana, comença i acaba la seva jornada laboral en dos llocs diferents de la ciutat, i tots els conductors i conductores suplents coneixen el seu horari i la linea en la que han de conduir el dia següent només amb un dia d'antelació.

Els conductors i les conductores d'autobusos de TMB treballen a l'any: 1.690 hores efectives, 83 hores de presència mínimes, 80 hores extra obligatòries, 7 dies de feina en festes oficials, temps partit, etc. Treballen 251 dies l'any, més les festes oficials, quan la mitjana al sector és de 220 dies.

Aquesta situació de manca de descans provoca:

1. Una concil·liciació de vida familiar i laboral molt difícil de dur a terme. No és una casualitat que cada cop són més els treballadors i treballadores que s'agafen la reducció de jornada per fill, com una manera de poder estar més amb els seus. Una altra dada que confirma aquesta mancança de conciliació familiar és l'augment considerable de companys i companyes que agafen alguns dels seus 20 dies de permís no retribuït, ajustant-se el cinturó per poder estar més amb la família.

2. Un alt nivell de tensió entre els conductors i conductores que ha fet disparar totes les alarmes pel nivell d'agressions que pateix el col·lectiu. El complicat tràfic de la ciutat, la tardança entre autobusos deguda a la gestió de segons quines línies, fa que la desesperació d'alguna gent es tradueixi en agressivitat i la pèrdua del respecte cap a la figura del conductor i derivi en agressions cap al conductor i la conductora. (35 agressions físiques al 2006, 28 fins al dia d'avui. En relació a les agressions verbals no hi ha constància, però sabem que són diàries).

3. L'alt nivell de baixes per qüestions psicològiques (depressió, ansietat, etc.). Segons l'Informe de Salut de l'any 2002-2004, les enfermetats psicològiques eren la segona causa de baixes a l'empresa, després de les muscoesqueletiques. A dia d'avui encara no tenim dades de l'Informe del 2004-2006.

Aquesta situació ha fet que la demanda dels dos dies de descans setmanal sigui sentida per tota la plantilla de conductors d'autobusos, sigui quina sigui la seva afiliació sindical. Entenem que s'ha de trobar una solució a aquesta manca de descansos i que la situació acabi agravant-se més i tingui conseqüències no desitjades per ningú.

Campanya de mobilitzacions

Durant els mesos d'octubre i novembre la CGT s'ha portat a terme una amplia campanya per reclamar solucions a la falta de descansos dels conductors de TMB. En aquesta campanya s'han realitzat accions com:

- Enganxar milers d'adhesius i cartells a les marquesines de les parades de les diferents línies d'autobusos per exigir dos dies de descansos setmanals, cartells que imiten un cartell de TMB on es parlava de la gran responsabilitat que comporta conduir un autobús per Barcelona però que no explicava com i en quines condicions laborals es realitza aquesta responsabilitat. D'aquesta manera, s'ha afegit al text original de "Professional qualificat de la conducció" la coletilla "que només descansa un dia a la setmana (amb el conseqüent perill per els passatgers), té un alt percentatge de baixes per depressió i ansietat i pateix seriosos problemes amb la conciliació familiar".

- Lluir xapes amb la frase "Jo vull dos dies de descans setmanal", xapes que imiten el disseny de les xapes que es van fer per a la setmana de la mobilitat i en les quals es podia llegir "Jo, Transport públic". D'aquesta manera, els conductors d'Autobusos de TMB fan entendre que sense unes bones condicions de descans pels conductors no es pot tenir un bon transport públic.

- Convocar vaga i manifestació dels conductors d'Autobusos de TMB el 21 de novembre.per reclamar dos dies de descans setmanals, una vaga d'11 h. del matí a 16 h. de la tarda, amb assemblea a la plaça Universitat a les 13 h. i posterior manifestació fins la Plaça de Sant Jaume.

El col·lectiu de conductors va retardar tot el possible la vaga per no agreujar la situació de caos dels trens de rodalia creada per les obres de l'AVE. Desgraciadament, després de mesos de peticions i cartes a la Direcció de TMB i al propi Ajuntament de Barcelona, el col·lectiu de conductors no havia rebut cap resposta. D'aquesta manera, la irresponsabilitat i la intransigència de les caps empresarials i polítics no ha deixat altra possibilitat als treballadors que la mobilització.

Sembla que l'Ajuntament i TMB no ha après res de la crisi de rodalies Renfe i espera amb un silenci absolut que la situació de manca de descansos en els autobusos de TMB acabi explotant i perjudicant l'usuari del transport públic.

ENTREVISTA

Secció Sindical de CGT a l'empresa Promofon

'Ens hem vist obligats a denunciar l'empresa'

Josep Garganté

-Quan és crea la secció sindical de CGT a Promofon?
-La Secció Sindical de CGT neix per iniciativa pròpia arran de l'escissió d'una altra Secció Sindical, constuint-se el dia 9 de maig del 2007.

-Fa algunes setmanes vau fer una mobilització de tot el sector del Telemàrqueting. Quins eren els motius i què tal va anar?
-Els motius que van induir a la mobilització del passat dia 18/10 van ser donar una resposta a la pèssima negociació que s'està portant a terme del IV Conveni de Telemàrqueting, on CCOO-UGT estan negociant nefastes condicions. Segons les estadístiques rebudes a nivell nacional, va ser un èxit contundent.

-Quina és la situació laboral en concret a Promofon? Teniu conveni propi o us regiu pel conveni estatal?
-El dia 1 d'agost, la nostra empresa, Promofon, va ser fusionada per absorció per l'empresa Konecta BTO. Ens regim per l'actual III Conveni Estatal del Telemàrqueting.

-Quina és la vostra manera de treballar com a Secció (assemblees, fulles informatives, denuncies, etc.) i quina ha sigut la resposta de la plantilla?
-Cada 15 dies, la Secció Sindical distribueix un butlletí a tots els treballadors, en el qual s'informa de totes les novetats i notícies que afecten el sector i el treballador o treballadora. A més, hem creat en la nostra Secció Sindical una pàgina web on figuren actualitzades totes la novetats i notícies del nostre entorn diari. Un dia a la setmana, tenim habilitada una sala amb un horari fix per atendre les consultes dels treballadors.

A més, es reparteixen tots els comunicats referent a la negociació del Conveni. La resposta de la plantilla, en general, és positiva, són molt freqüents les consultes i sol·licitud de resolucions de treballadors a la nostra Secció Sindical.

Ens hem vist obligats, en diverses ocasions a denunciar l'empresa en defensa dels treballadors, amb resultat molt positiu per als companys.

-Com està la situació dels companys acomiadats a Sitel (empresa també de telemàrqueting)? Com veuen els treballadors de la vostra empresa la vostra solidaritat amb companys i companyes amb problemes en altres empreses?
-Des de la nostra Secció Sindical, hem participat activament en les activitats proposades per CGT, i quant als nostres companys, donen suport a la nostra decisió.

-Afegeiu el qual vulgueu...
-No només hem creat la nostra Secció Sindical, sinó que a més, hem intervingut activament en la creació de la Secció Sindical de l'antiga AGM Contacte, (empresa que actualment també forma part de Konecta BTO).

Per a més informació: http://www.cgtbarcelona.org/promofon

La CGT vol incrementar la seva presència a la comarca d'Osona

Col·lectiu Catalunya

La FEMEC-CGT ha iniciat una campanya per donar-se a conèixer i per augmentar la seva representació a la comarca d'Osona, aprofitant la celebració d'elleccions sindicals a diverses empreses del sector del metall.

Actualment, encara que no disposa de cap local a la comarca, la Confederació General del Treball té afiliació en set empreses de la comarca i té delegats en dues empreses, a banda d'un grup de simpatitants.

La campanya per aconseguir que la CGT augmenti la seva presència a Osona es porta a terme amb cartells informatius per les empreses del sector del metall i alguns polígons industrials de la comarca.

En el marc d'aquesta campanya, el sindicat ha denunciat que l'empresa Madel Air Technical Difusión SA, incompleix la normativa de prevenció de riscos laborals, fet que l'hi ha comportat una multa de l'Inspecció de treball. Aquesta és una de les dues empreses d'Osona on actualment la Confederació General del Treball disposa de delegats.

Vaga a Coty-Astor Granollers per millorar el contingut del conveni

Col·lectiu Catalunya

Els companys/es de la Secció Sindical de CGT a l'empresa Coty-Astor de Granollers van realitzar una nova convocatòria de vaga pels dies 21 i 28 de novembre per a poder desbloquejar les negociacions del pacte que millora el conveni.

Aquesta convocatòria es produeix després que haguessin desconvocat una altra vaga convocada el passat 25 d'octubre, a l'arribar a un compromís en la conciliació, entre l'empresa i la majoria del comitè, de reprendre les negociacions. No obstant això, l'actitud de l'empresa no ha canviat i no ha fet cap concessió, per això des de la Confederació General del Treball es decideix realitzar una nova convocatòria de vaga.

Coty-Astor és una multinacional del sector de cosmètics, que cada vegada té més beneficis i cada vegada reparteix menys, per això des de la Confederació General del Treball de Catalunya es denuncia la pèrdua del poder adquisitiu, i es reclama el repartiment dels beneficis, amb un augment salarial digne.

LA MIRADA INDISCRETA

Sindicalisme i qüestió nacional

Emili Cortavitarte Carral

El sindicalisme revolucionari, l'anarcosindicalisme, ha d'interpretar-se com a moviment social que defensa les condicions de vida i de treball de les classes populars. Dintre de les condicions de vida han d'encabir-se les reivindicacions nacionals de ciutadans i pobles.

En l'actual situació hi ha una tendència enganyosa a creure'ns allò de la societat global. En realitat globals són les economies i les polítiques dels poderosos. I aquestes són profundament depredadores respecte de les condicions de vida i de treball de la resta dels humans, del medi ambient i dels sentiments d'arrelament a un territori, a una cultura,... i de la capacitat d'autogestionar-nos, d'autogovernar-nos com millor creiem.

No es tracta tampoc de constrenyir-nos, ni de cercar reivindicacions territorials ancestrals front una situació que no entenem o no volem. Cal reivindicar la diversitat del gènere humà, de les seves cultures, de les seves actituds per dirigir els seus destins,... des de l'internacionalisme dels que pensem que un món alternatiu, divers, plural i solidari és possible.

No és possible l'internacionalisme sense les persones concretes que són plurals, que parlen idiomes diferents i tenen utopies diverses. No hem de caure ni el parany de l'internacionalisme uniformador ni el nacionalisme ètnic i segregador. La capacitat d'autodeterminació dels pobles, expressat per les persones, és un dret personal i col·lectiu bàsic, inalienable. Els sindicalistes revolucionaris ho hem de defensar sense pal·liatius, però amb la conseqüència que la seva reivindicació no ha de comportar l'establiment de noves estructures jeràrquiques i dominadores. Que l'autodeterminació ha de formar part d'un pla per fer d'un poble, d'una nació, un conjunt de persones lliures i sobiranes.

L'ALTRA REALITAT

'Por qué no te callas?'

Pepe Berlanga

En la llunyania ressona aquella primera Cimera Iberoamericana de caps d'estat i de govern celebrada a Guadalajara (Mèxic) el 1991, sota el patrocini de Juan Carlos de Borbón, els propòsits de la qual eren instaurar el lliure comerç i la cooperació de l'Estat espanyol amb el mercat llatinoamericà. Empreses espanyoles van participar en els processos privatizadores d'importants sectors públics, conseqüència de les polítiques neoliberals exercides per governs conservadors d'aqull moment, determinant que Espanya sigui actualment el segon inversor més important dAmèrica Llatina. Això ha generat una extensa i important presència dels empresaris espanyols a través de l'establiment de les més significatives empreses: Banco Bilbao-Vizcaya, Banco Santander, Repsol, Telefònica, Unión Fenosa, Gas Natural,…, pel que els beneficis obtinguts per aquestes empreses contribueixin de manera gens menyspreable als resultats finals de les companyies esmentades.

En aquest context era previsible que en qualsevol moment saltés l'espurna, sobretot quan governs progressistes han arribat al poder polític i pretenen compartir els lucres aconseguits.

Així, durant la recent XVII Cimea Iberoamericana, que es va celebrar a Santiago de Xile, va tenir lloc la ja famosa picabaralla entre Espanya (en la persona del president José Luis Rodríguez Zapatero), Veneçuela (president Hugo Chávez) i Nicaragua (president Daniel Ortega) a partir de l'atac contra l'expresident Aznar, amb la desmesurada defensa d'aquest des de les files nacionals, que va arribar el sumun amb el famós "Por qué no te callas?" del Rei Don Juan Carlos. Tot això amanit per les fundades acusacions d'intromissió en els assumptes interns dels esmentats països d'Aznar, en qualitat de fidel vassall dels interessos nord-americans i com a representant d'importants lobbys que veuen perillar els seus negocis si s'afermen les tendències naturals a nacionalizar l'explotació dels recursos propis dels actuals governants.

Els importants beneficis aconseguits per l'empresariat espanyol a través de diversos sectors econòmics com el de les telecomunicacions, el sistema bancari i els hidrocarburs es troben en dubte i, evidentment, actuacions com l'enunciada no només no contribueixen a calmar els crispats ànims, sinó que són un perfecte ganxo per a polítiques populistes.

Solidaritat amb els companys de Remolcanosa

CGT Balears

Els treballadors de l'empresa REMOLCANOSA, enrolats en els remolcadors del port de Palma de Mallorca, estan en vaga indefinida des del dia 19 de juny, plantant cara a una empresa que, entre altres incompliments en matèria de prevenció de riscos laborals, no respecta el seu dret al règim legal de descansos dels treballadors de la mar. En aquests quatre mesos, els companys de Remolcanosa, afiliats al STMM i a la CGT, han hagut de suportar agressions, amenaces, abusos governatius i acomiadaments. La seva situació la podem resumir en:

a.- Un primer decret de "serveis mínims", per part de Delegació del govern (Ramón Sòcies, al servei de l'empresa), absolutament abusiu, que impedia als treballadors els descansos reglamentaris.

b.- Dues sancions a cada treballador, de tres mesos d'ocupació i sou cadascuna, per "secundar una vaga il·legal" (sic) que, finalment, han estat retirades davant el jutge.

c.- Amenaces i extorsions, a tots ells, que van provocar l'abandó de la vaga i la dimissió del seu representant en el Comitè de Flota (d'empresa).

d.- L'intent de posar en servei un vaixell esquirol, que també ha estat parat per disposició judicial.

e.- Un segon decret de "serveis mínims" que, davant la no atenció als creuers de luxe -no estaven inclosos en el primer decret, perquè no són serveis essencials a la comunitat- i novament a petició de l'empresa, va ser decretat pel delegat del Govern, anul·lant definitivament l'efecte de la vaga.

f.- Acomiadament de dos treballadors, com a mesura de repressió directa per posar fi a la vaga.

g.- La col·locació, amb el vistiplau de Capitania Marítima, de dos esquirols, per a substituir els acomiadats (aquesta era la veritable finalitat dels acomiadaments, que ja han estat recorreguts).

Aquesta vergonyosa col·laboració del delegat del Govern del PSOE (socialista?, obrer?) amb un empresari com José Silveira, armador de Remolcanosa i model d'empresari prepotent i cacic, deixa ben clara la política antiobrera d'un govern que es diu d'esquerres i progressista, quan en realitat demostra que és fidel servidor dels interessos dels poderosos.

Només la solidaritat dels treballadors i de la ciutadania farà possible que els drets dels treballadors de Remolcanosa siguin respectats, i que hi hagi una solució justa al conflicte. La seva lluita és la de tots i totes. Per això és important que, en aquest moments, els companys en vaga comptin amb el suport de tots, fonamentalment per plantar cara a l'enorme desgast econòmic que suposa la vaga, per a poder aconseguir els següents objectius:

1. L'aplicació als treballadors de Remolcanosa del Port de Palmell del règim de guàrdies i descansos dels treballadors de la mar, contemplat també en el seu conveni col·lectiu.

2. L'establiment de condicions de treball dignes, i de les mesures de prevenció de riscos laborals, ara inexistents en vaixells que, per la seva antiguitat, són en realitat ferralla flotant.

3. La readmissió immediata i incondicional dels treballadors acomiadats.

Aquesta solidaritat econòmica es pot fer arribar a través de la compra dels bons ajuda de cinc euros que s'ha engegat, o bé ingressant la quantitat que cadascú pugui al compte: 2051 - 0016 - 68 - 1070004050

Més informació a www.cgtbalears.org

Els auxiliars de l'Arxiu Històric de Barcelona, en lluita

Secció Sindical de CGT a l'Ajuntament de Barcelona

Des de fa nou anys els treballadors/es auxiliars de l'Arxiu Històric de Barcelona (AHCB), centre que depèn de l'ICUB i que forma part de l'Arxiu Municipal de Barcelona, estan externalitzats.

Amb successives empreses (Fragments, Bloc i ara Magma des de fa 4 anys) l'ICUB ha anat subcontractant una categoria de treballadors de l'AHCB mitjançant concursos públics d'adjudicació (capítol 2). Quina és la situació laboral d'aquests treballadors? Aquesta: 634 euros al mes + inexistència en la plantilla = treballadors de segona categoria.

No gaudeixen de cap dret contemplat en el nostre conveni, cap formació reglada, cap promoció, cap dret en salut laboral, cap antiguitat (alguns en porten set, cinc, quatre anys treballant), el seu treball no forma part de l'organigrama propi del centre amb la qual cosa sempre estan subjectes i subordinats a l'arbitri d'altre i a la ingerència de la seva empresa. Dit en paraules curtes: estan condemnats a ser uns matxaques nostres.

En realitat és la seva empresa la inexistent dins de l'Arxiu Històric, no així els treballadors i el seu treball que són estructurals, el centre no en pot prescindir, han estat els funcionaris els qui els han format i donat les ordres de treball. Per això parlem de prestamisme, precarietat laboral i cessió il·legal de treballadors.

Les condicions econòmiques de l'últim concurs normal eren aquestes: 138.000 euros adjudicats per dos anys a l'empresa Magma a raó de set treballadors a 634 euros al mes. Fent comptes el resultat és: 40 % de benefici net se'n va a una empresa privada, mentre que si l'ICUB i l'Ajuntament destinessin els mateixos diners, dins del capítol 1, els diners públics quedarien on han d'estar: invertits en els seus treballadors dignament pagats i considerats i dins d'una plantilla cohesionada que gestionaria directament un servei públic de la ciutat.

Per això parlem de que l'ICUB i l'Ajuntament aboquen a la privatització i el desmantellament de la funció pública. Aquesta situació no és exclusiva de l'AHCB, sinó de tot l'ICUB, de tots els sectors, instituts i consorcis de l'Ajuntament i, lluny d'aturar-se, aquesta política va en augment.

Què ha passat durant l'últim any?

Els treballadors:

- Els auxiliars denuncien al mes de març, amb els advocats del Col·lectiu Ronda, l'empresa i l'AHCB davant del Jutjat de lo Social núm 17.

- El conjunt de treballadors de l'AHCB (funcionaris i laborals) dóna suport als seus companys. Es demana la contractació directa amb la categoria que els pertoca (auxiliars d'arxiu).

- El comitè d'empresa de l'ICUB, el de l'Ajuntament i la Junta de Personal i tots els sindicats donen suport.

- També manifesten el seu acord molts altres companys d'altres sectors amb les seves firmes i molts usuaris.

- Roda de premsa, abans de les eleccions, per donar a conèixer la problemàtica.

La Gerència de l'ICUB i l'Ajuntament:

- Negar-se en banda a reconèixer cap reivindicació. Argument: estem dintre de la legalitat més absoluta.

- Intenta dividir els treballadors des de bon principi. Enfrontar treballadors / comitè d'empresa / sindicats.

- Denega sistemàticament els drets dels delegats sindicals a tenir informació fefaent i puntual (expedients dels concursos, etc.). Argument: no sou part interessada i tot està en mans dels serveis jurídics.

- Possible intent d'adjudicar el nou concurs a una altra empresa per treure's el problema de sobre i deixar els treballadors al carrer. Els treballadors, la Junta de Personal i el comitè d'empresa eleven un recurs d'alçada per aturar el concurs ja que s'està pendent de judici. Cap resposta. Silenci administratiu.

- S'adjudica el concurs de forma totalment anòmala, encara que pel seu criteri perfectament legal, amb un nou plec de condicions que varia substancialment les condicions de treball, fins al punt que els dies 14 i 15 de juny l'Arxiu es va veure obligat a restringir el servei.

- Actuacions antidemocràtiques i autoritàries malgrat el llenguatge après i repetitiu al que ens tenen acostumats els nostres demòcrates polítics i gerents: tot és legal, no ens neguem a parlar, etc.

L'empresa Magma:

- Pressions, amenaces d'acomiadament i sancions, intents de suborn per a que els treballadors retirin la denúncia i compleixin el nou plec de condicions de treball. Des del mes de juny estan treballant permanentment vigilats per un capatàs, altrament anomenat "coordinador in situ".

Més info: http://cgtajuntamentbcn.blogspot.com/

Protestes unitàries a Mercedes, Sysmo i Frape

FEMEC-CGT

Un miler de treballadors de les factories barcelonines de Mercedes Benz, Frape Behr i Sysmo es van manifestar el matí del 23 d'octubre de forma conjunta pel centre de Barcelona en defensa dels seus llocs de treball, uns 835 en total, i en demanda de la continuïtat de les fàbriques.

La manifestació va finalitzar a la plaça de Sant Jaume, davant la seu del Palau de la Generalitat, on en aquells moments s'estava desenvolupant la roda de premsa del consell executiu del govern català. Portaven pancartes en les quals es reclamava que no s'especulés amb els terrenys de les empreses, especialment amb els més de 90.000 metres quadrats que ocupa Mercedes prop del centre comercial de La Maquinista de Barcelona, i en defensa dels seus llocs de treball.

Un taüt amb un ninot que representava un obrer encapçalava la manifestació conjunta, que obrien els treballadors de Frape Behr i Sysmo. Darrere, es van situar els treballadors de Mercedes Benz, que havien vist confirmats els seus temors que les seves ocupacions perillaven seriosament al presentar l'empresa un expedient de regulació d'ocupació davant el departament de Treball de la Generalitat. Els representants dels treballadors van reclamar una major implicació de la Generalitat per a salvar el teixit industrial del sector de l'automoció.

La plantilla de Daimler-Mercedes Benz de la fàbrica del polígon industrial del Bon Pastor de Barcelona es trobava en la cinquena jornada de vaga, en defensa de la continuïtat de la factoria després d'anunciar-se el 5 d'octubre el tancament de la planta, que ocupa a uns 420 treballadors.

Pel que fa els treballadors de Frape Behr, havien tornat a sortir al carrer per lluitar contra el tancament de la planta de la filial del grup automobilístic alemany a la Zona Franca de Barcelona, dedicada a la fabricació de productes de transferència tèrmica. El 25 de setembre la direcció de Frape Behr va presentar un expedient d'ocupació que afectava la totalitat de la plantilla, de 295 persones.

El tancament de Sysmo, cop al teixit industrial del Baix Llobregat

Per la seva banda i després de setmanes d'incertesa, la direcció de Sysmo, amb fàbrica a Abrera, va anunciar al comitè d'empresa que presentarà un concurs de creditors, després que Volkswagen retirés els encàrrecs per a una peça del model Seat Ibiza, cosa que afecta els 120 treballadors de la factoria. La plantilla de Sysmo ha portat a terme diverses mobilitzacions en defensa dels llocs de treball, com el bloqueig de l'entrada al parc de proveïdors de Seat a Abrera el 4 d'octubre, la convocatòria de diverses jornades de vaga per reclamar explicacions sobre el futur de l'empresa, la concentració l'11 d'octubre davant el concessionari oficial de Seat a Martorell, o les manifestacions pels carrers d'Abrera el 9 i el 30 d'octubre.

La planta de Sysmo, tot i estar situada en el terme d'Abrera, és molt a prop de la gran factoria de Seat, a Martorell. Malgrat això, el fabricant automobilístic va recórrer a altres empreses locals o a la importació d'algunes peces des d'Alemanya per a continuar treballant, després d'haver prescindit de Sysmo amb l'argument que la vaga iniciada pels treballadors el 4 d'octubre els va provocar l'aturada de diverses línies. Els 120 empleats de Sysmo, però, no s'ho acaben de creure, ja que la vaga, precisament, era per a reclamar informació sobre el seu futur. Seat va aprofitar les convocatòries de vaga de la plantilla com a excusa per desvincular-se de Sysmo.

Seat segueix provocant atur i precarietat

Novament Seat precaritza la indústria de la comarca: ha deixat sense ocupació 120 treballadors de l'empresa Sysmo, traslladant la producció del pont del darrere del Seat Ibiza a Benteler, fàbrica situada en el mateix polígon que fins a ara produïa el pont de l'Altea/Toledo. Amb això aconsegueix salaris més barats i condicions laborals amb menys drets i molt més precàries.

Encara n'hi ha més: fa uns dies s'ha acordat la destrucció de 350 llocs de treball i el tancament de TecnoConfort a la Zona Franca, que subministrava l'estructura dels seients. Construccions Mecàniques Marés, de Montcada i Reixach amb 85 treballadors, que subministra motlles per a VW també té intenció de tancar. També Frape-Behr s'enfronta a un possible tancament. Les mesures d'ajustament aplicades per Seat en les empreses externalitzades han generat i estan generant un greu perjudici a centenars de treballadors que o bé perden el seu lloc de treball o es veuen abocats a empitjorar les seves condicions laborals fruit de negociacions sota xantatges i amenaces per part de les empreses implicades. Aquesta política la ve aplicant des de fa temps. Recordem el que va fer amb SAS, Copo-Ferher i anys enrere amb Valeo, però la resposta ferma de rebuig per part de CCOO i UGT a Seat brilla per la seva absència. Tan sols CGT van acudir a la crida del comitè d'empresa de Sysmo al costat de tota la plantilla, en que van sol·licitar la presència dels tres sindicats de Seat per a demanar la solidaritat de la plantilla. Més informació sobre el conflicte de Sysmo al seu bloc: http://sysmoenlucha.blogspot.com

El tancament de l'altra factoria de Sysmo situada a Navarra amb 130 treballadors que subministren l'eix i el frontal del VW Polo, el tancament de Mercedes-Benz a Barcelona amb motiu d'un "pelotazo" urbanístic afectant 450 treballadors, les externalitzacions a General Motors, l'ajustament a Nissan de les condicions labors de la seva plantilla i de les plantilles externalitzades, etc. demostren que és un problema global en el sector de l'automòbil.

Al·legar que no es pot fer res enfront de la globalització i la voracitat de les multinacionals és caure en el derrotisme i sotmetre el conjunt dels treballadors a la precarietat més absoluta, mentre les constructores i empreses auxiliars estan en connivència mitjançant entramats financers, amb els quals generen nombrosos beneficis per a uns pocs i precaritzen i empobreixen els treballadors afectats. Així ho valora la Coordinadora d'Automoció de la CGT i fa una crida a no conformar-se amb l'actual situació, a exigir a tots els sindicats una acció sindical ferma per a obligar les empreses matrius Seat, VW, GM o Faurecia a mantenir l'ocupació millorant les condicions laborals actuals.

Manifestació el 2 de desembre

Davant aquesta situació es va convocar una manifestació unitària i una festa reivindicativa a la plaça Sant Jaume de Barcelona el 2 de desembre per a exigir la readmissió dels acomiadats de Seat i contra els acomiadaments i tancaments de Sysmo, Mercedes Benz i Frape Behr. La convocatòria comptava amb el suport de Xarxa contra els tancament d'empreses, l'Assemblea d'Acomiadats/des de Seat, CGT i altres sindicats i organitzacions.

QUI PAGA MANA

Mileuristes

Vicent Canet

Des de fa un temps, als mitjans de comunicació espanyols i catalans ocupen un espai els mileuristes. Es fan reportatges, debats, anàlisis socials o, fins i tot, ja se'n parla com si fos un grup social. Hi ha diferentes explicacions mediàtiques a aquest fenomen: que hi ha excés d'oferta d'universitaris en el mercat laboral, que si a Espanya no se sap valorar bé la feina qualificada, fins i tot els més agossarats parlen de canviar el model productiu, basat en feines por qualificades, i substituir-lo per un altre que ho estigui en totes aquestes coses tan modernes de l'I+D, les noves tecnologies, la societat de la informació o el valor afegit, paraules que de tan usar-les són buides…

Es parla, gairebé des de la naturalitat, que les feines "poc qualificades" han de tenir una remuneració baixa per se. La culpa, per suposat, no és d'una classe empresarial que basa en molts casos els seus beneficis en escanyar el treballador, no, sinó que, pobrets, a les seves empreses tenen "feines poc qualificades" i no tenen més remei que pagar poc, ja voldrien ells pagar més!!! Però és que són feines poc qualificades!!!

Se suposa que el "valor afegit" de les tecnologies, i la formació universitària portaran amb si millors salaris. Aquesta anàlisi, que en part és certa, oblida un fet fonamental: les polítiques salarials o de recursos humans no només depenen de treballar al sector de la societat de la informació, sinó que estan vinculades a la voluntat de l'empresari de voler tractar bé el seu empleat.

Estic cansat de veure universitaris que no treballen del que van estudiar, sí; però també estic fart de veure (de veure'm) gent que té una feina vinculada als seus estudis i que està rebent salaris de misèria per fer una mitjana de deu hores per dia. Un amic, que està en una empresa de construcció, em comenta que els treballadors "no qualificats" cobren més que ell. Perquè el factor que s'apuntava de la sobreoferta també influeix, és clar, en regular el mercat dels salaris a la baixa (o a l'alça quan n'hi ha pocs).

De totes aquests anàlisis ningú apunta que, en la seua immensa majoria, cap d'aquests mileuristes s'han preocupat per acudir als sindicats, per implicar-se, per crear comitès d'empresa, per lluitar col·lectivament pels seus drets, sinó que s'han dedicat a trepar, més o menys honestament depén del cas, en el difícil i competitiu àmbit laboral. Ningú no diu que molts d'aquests mileuristes no saben què és un conveni, ni una vaga, ni un sindicat, ni els preocupa.

La flexiseguretat és la tomba dels drets laborals i socials

Gabinet d'Estudis Confederals de la CGT

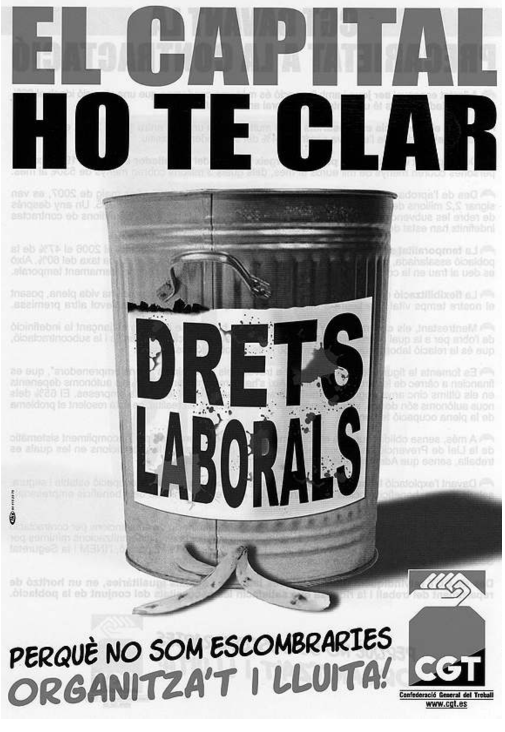

El 18 d'octubre, mentre els governs de la Unió Europea tancaven un nou tractat per a substituir la moribunda Constitució europea, els sindicats agrupats en la Confederació Europea de Sindicats (per part espanyola UGT-CCOO-ELA) i les organitzacions patronals europees van arribar a un principi d'acord sobre un nou concepte denominat "Flexiseguretat", denominació que engloba vells conceptes com competitivitat, productivitat, abaratament, desprotecció i precarietat. Els dies 13 i 14 de novembre, el Parlament europeu iniciava un debat sobre el concepte de flexiseguretat.

Preocupació pel concepte

La CGT està preocupada per aquest concepte i les seves conseqüències sobre el dret laboral. Oficialment, la flexiguretat pretén combinar la flexibilitat en el contracte de treball amb la seguretat dels treballadors. En realitat, els últims decennis ja s'han caracteritzat per la reculada en les normes protectores del dret laboral, i sempre, a petició dels empresaris.

Aquesta evolució ha creat una situació en la qual tan sols un 60% dels treballadors (percentatge al que ni tan sols arriben tots els països de la UE) treballen en les condicions d'un contracte de treball clàssic. Els altres treballen a temps parcial, amb contractes temporals, en mini treballs, subcontractats, a través d'agències de treball temporal o sota la formula de treballador autònom depenent.

Però per a la patronal, la flexibilitat existent no és suficient. Sota el pretext de la competitivitat demanen encara més en funció dels seus interessos. En el seu Llibre Verd de 2006 i ara en els seus principis comuns sobre la Flexiseguretat (juny 2007) la Comissió europea s'acosta a la posició empresarial i neoliberal i promet l'entrada del concepte de flexibilitat en el dret laboral. Aquest debat no és només teòric sinó que té conseqüències pràctiques.

La Comissió europea pretén flexibilitzar les condicions de finalització del contracte, afavorir els mecanismes que provoquen la competència entre els treballadors que manquen o que tenen ocupació i desenvolupar encara més les possibilitats de l'ocupació precària. El cost d'aquesta major flexibilitat ho haurien de pagar els treballadors i els poders públics. Es vol eliminar el caràcter protector de les normes laborals amb el consegüent increment en la precarietat i en la desregularització i tot això sense un efecte positiu per a l'ocupació.

El que caracteritza les polítiques concretes de flexiseguretat és: flexibilitat en les condicions d'ocupació (contractació) i flexibilitat en els acomiadaments (sense causa i barats); un sistema de subsidis (protecció social) per a corregir les situacions d'atur en la transició entre que perds una ocupació i en trobes una altra; polítiques actives d'ocupació, per mitjà de dispositius d'inserció professional (formació/qualificació al llarg de tota la vida laboral), per a reduir el temps en el qual s'està aturat; i l'allargament de la vida laboral "activa", augmentant l'edat de jubilació i endurint les condicions d'accés a jubilacions anticipades.

Des del 2006, la Comissió Europea va engegar el denominat "Llibre Verd per a modernitzar el dret laboral per a afrontar els reptes del segle XXI", en una Europa que es mou entre el mercat "pur i dur" i, un estat de benestar en franca deterioració.

L'Europa del segle XXI, i els seus dirigents reals, Comissió Europea, Banc Central i Consell de la UE i multinacionals, necessiten aconseguir un consens suficient sobre una estratègia basada en la competitivitat i, al mateix temps "garantir" una bona protecció social als seus ciutadans.

Competitivitat

La denominada estratègia de Lisboa, "fer de la UE l'economia més competitiva del món entorn al 2010", se sustenta en els processos de globalització, els quals possibiliten la deslocalització del capital a ritmes tan impressionants que la no existència d'autèntics àmbits transnacionals de negociació, així com la no existència d'un estatut protector del treball a nivells mundials, comporten la desertització de milers i milers d'ocupacions relativament "dignes" (preu pagat + drets laborals) en sectors productius i de serveis, per a ser substituïts per altres milers i milers d'ocupacions, on aquestes comporten la reducció dràstica dels costos de producció (preus pagats + drets laborals).

Estem parlant de la llibertat absoluta de moviments del capital, com condició del benefici i, alhora, la desprotecció i desregulació dels drets laborals i socials. Les Empreses, el capital, al poder utilitzar la regla de la desregulació, guanyen en poder contractual i saben perfectament, que la unitat negocial s'ha fragmentat, així com les condicions laborals dels treballadors (diferents status jurídics i contractuals), afeblint el poder contractual dels mateixos. Aquí es troba la primera base, flexibilitat en la contractació i en la ruptura unilateral del contracte, és a dir en l'acomiadament.

Les polítiques de flexiseguretat impliquen una reconfiguración dels respectius àmbits del dret del treball i del dret de la seguretat social i, per descomptat, de les polítiques de l'ocupació. Es tracta d'harmonitzar a tota la UE en la desprotecció laboral i social, traient el problema de cada estat nació (reformes laborals, reformes de sistemes de seguretat social, reformes de jubilacions-pensions, etc.) i d'aquesta manera, evitar-se el conflicte, el qual es torna més complex, a causa de la no existència d'estructures sindicals alternatives globalitzades.

La "liberalització", la qual inclou el replegament del sector públic i el seu progressiu desmantellament, avui massa avançat com per ser possible una tornada enrera, ha generat les bases de gestió política i social des del mercat, és a dir, des del privat i, per tant, la recerca del benefici privat, com garantia dels nostres salaris, les nostres ocupacions, les nostres pensions, els nostres habitatges, les nostres mobilitats, les nostres igualtats, etc.

La flexiseguretat és la tomba on volen enterrar els drets laborals i els drets socials de les persones que habiten aquesta part del món denominada UE.

Tenim dret a tenir drets i aquest és un Dret inalienable de cada persona.

CGT arriba a un acord amb RENFE-Operadora i desconvoca la vaga de l'AVE

SFF-CGT

El passat 31 d'octubre de 2007 la CGT va arribar a un acord amb RENFE-Operadora per a la desconvocatoria de la vaga indefinida que tenia convocada a l'AVE des de feia més d'un mes i que afectava els MM.II. Maquinistes Caps de Tren i als Supervisors de Serveis a Bord, i que, malgrat els intents de l'empresa de declarar-la il·legal i les seves continuades vulneracions del dret de vaga, va tenir un seguiment massiu.

Després de moltes hores de negociacions entre el Comitè de Vaga i la Direcció General de Recursos Humans de RENFE-Operadora, es va arribar, després de greus i incompresibles dificultats, a un acord que satisfà a ambdós col·lectius de treballadors i a la CGT.

L'acord contempla les seves principals reivindicacions; és a dir, un accés ordenat i normatiu a aquestes categories, que impedeix el que el sindicat gremialista Semaf pretenia, com era decidir per pur clientelisme qui hi havia d'accedir i conduir els trens AVE.

A més, es dóna igualtat d'oportunitats en la promoció, es mantenen les garanties de futur d'aquestes professions, i s'invaliden totes les cacicades que han vingut portant a terme el SEMAF i la Direcció de RR.HH.

D'altra banda, l'acord estableix criteris formatius adequats per a una activitat de tanta responsabilitat sobre la seguretat i permet recuperar la normalitat tant laboral per a aquests treballadors, com per al transport ferroviari.

Quantes molèsties es podrien haver estalviat als ciutadans si l'empresa tingués més respecte als Convenis Col·lectius que signa.

L'acord, que el Semf i la Direcció de RR.HH. de Renfe-Operadora van tractar d'impedir per tots els mitjans que van tenir a l'abast, amb fosques i interessades intencions, va ser possible gràcies a la participació massiva dels treballadors en les mobilitzacions, al suport incondicional de la COnfederació General del Treball i a la intervenció del mateix president José Salgueiro, qui va haver de sortejar les travetes dels seus propis subordinats de RRHH, els quals havien intentat clarament deixar-lo en evidència successives vegades.

L'acord aconseguit va ser ratificat en l'Assemblea de Treballadors pràcticament per la totalitat dels presents, la qual cosa ens omple de satisfacció.

Seguiment massiu en les aturades a Adif

SFF-CGT

El Sindicat Federal Ferroviari de la CGT es troba immers des de mitjans d'octubre en un procés de mobilitzacions consistent en aturades del personal d'estacions de ferrocarril. La nefasta gestió de personal portada a terme per ADIF, a través de la seva Direcció executiva d'Estacions, responsable de la prestació del servei de venda, informació i atenció al client, s'ha traduït en una permanent manca de personal per a cobrir amb garanties les necessitats i oferir un servei públic de qualitat.

Incert futur

L'incert futur professional, la falta de garantia de les condicions de treball, l'escassetat de personal i la saturació dels llocs de treball són els fonaments sobre els quals se sustenten aquestes mobilitzacions. Cal assenyalar la divisió de Renfe en dues empreses, gràcies a la Llei del Sector Ferroviari, com causant d'una situació singular, on el repartiment d'actius es va fer precipitadament i sense tenir en compte la finalitat que se li va adjudicar a cada empresa després de la separació.

La participació dels/les treballadors/es en les aturades va adquirir un caràcter massiu, donant-se un 100% de seguiment en estacions com València Nord, València Cabanyal, Castelló, Madrid Chamartín, Barcelona Sants, Ciudad Real, Puertollano, Avila, Tarragona, Girona, Gijón, Salamanca, Valladolid, Sevilla, San Sebastián, Zaragoza, Málaga, Bobadilla, Santa Ana, Vigo, Palencia, Granada, Logroño, Vitòria&. I entre un 50 a un 90% en estacions com La Corunya, Córdoba, Passeig de Gràcia Bcn, Linares, Burgos&

Dificultats

La Direcció executiva d'Estacions i la Direcció Corporativa han estat tractant d'obstaculitzar el seguiment mitjançant ampliacions d'uns més que dubtosos legalment serveis necessaris, a més de perjudicar l'usuari del ferrocarril ocultant la realització de les aturades, sense informar-ne ni mitjançant cartells, ni megafonía en la majoria d'estacions. La CGT exigeix que s'estableixin els criteris de futur i estabilitat professional com a col·lectiu, de cara a salvaguardar i afermar un servei de qualitat a l'usuari del ferrocarril com un bé social per a tots i totes.

Falten uns 800 treballadors a Renfe i Adif a Barcelona

Col·lectiu Catalunya

El sindicat federal ferroviari de la CGT va realitzar una concentració el passat 16 de novembre a l'Estació de Sants de Barcelona, dins la seva campanya per denunciar que la manca de personal als serveis ferroviaris de Renfe i Adif a la demarcació de Barcelona passa per una situació molt crítica perquè falten uns 800 treballadors, aproximadament 500 a l'empresa pública Administrador d'Infraestructures Ferroviàries (Adif) i entre 200 i 300 a l'operadora de Rodalies. La reclamació de la CGT es remunta a fa deu anys, quan van començar les reduccions de plantilles que han portat a la situació actual, agreujada pels problemes generats arran de les obres del TGV. Una trentena de membres de la CGT es van concentrar al vestíbul de l'estació de Sants, amb una gran pancarta i diferents proclames contra la gestió del servei de Rodalies, per reclamar a l'administració més inversions en el servei ferroviari i més personal per completar totes les plantilles, afectades per un expedient de regulació. Fa anys que el sindicat denuncia la deixadesa del servei. CGT responsabilitza el PP i el PSOE del deteriorament.

Continua la lluita per exigir la readmissió de les treballadores i els treballadors acomiadats de Seat. El temps s'esgota

Federació Comarcal Baix Llobregat CGT

Els acomiadats i acomiadades per Seat a través de l'ERO de desembre de 2005 estan en situació crítica, el temps per a reingresar se'ls esgota, solament queden poques setmanes de treball a Seat abans que s'acabi l'any, i al tancar aquesta edició del "Catalunya" la situació segueix estancada.

L'empresa segueix en la seva postura de seguir contractant personal de fora en comptes de contractar els acomiadats, en un altre acte més de discriminació, sobretot als afiliats/des a la CGT i a tots els companys/es que en el seu dia van optar per fer ús del seu dret constitucional de denunciar una causa que creien injusta, cosa que el temps i les 33 sentències de nul·litat d'acomiadaments emeses han demostrat.

Encara queden 108 companys i companyes que van optar per l'opció del reingrés sense que l'empresa, els sindicats signants i l'administració que va donar el vistiplau, hagin complert amb els pactes que van signar en el seu moment. Seat segueix en la seva postura de no cridar els acomiadats a treballar, la situació és clara, queden 108 companys/es per reingresar dels que només 30 han estat cridats a passar la revisió medica però no a treballar, mentre que l'empresa segueix contractant a personal de fora de l'empresa.

En lloc de readmetre els acomiadats, Seat ha realitzat 171 contractes a nous empleats des de gener de 2006, i no dóna llum verda a la prejubilació de 58 treballadors al·legant "falta de personal en les línies de producció".

La CGT des del primer moment sempre s'ha posicionat en contra d'aquests acords vergonyosos que finalment van signar UGT, CCOO i la Generalitat juntament amb la Seat i tant aquests "sindicats" signants com l'Administració deixen passar el temps per a, com sempre, no fer res. L'administració és la principal responsable d'aquests acords, per dolents que siguin, i ha de vetllar perquè es compleixin i tots els acomiadats reingressin abans del 31 de desembre, però el dia 20 de desembre és l'ultim dia de treball a Seat.

El temps s'esgota

La totalitat de la CGT ha de mostrar el seu suport als acomiadats i acomiadades com tantes vegades hem fet, però ara ha de ser exemplar, ha de demostrar a l'administració que SÍ que hi ha una organització que vetlla pels drets dels treballadors i que no es quedarà de braços creuats davant d'aquestes agressions.

En contra de l'ERO es va situar la CGT i el temps li ha donat la raó ja que s'ha pogut veure com les necessitats de plantilla a Seat no s'han reduït. Si d'una banda s'ha acomiadat, per un altre s'ha contractat personal i, per tant, aquest no era un ERO per motius econòmics sinó disciplinaris, amb un objectiu clar, tenir una platilla més submissa als interessos de la multinacional. La direcció de Seat segueix amb la seva política de perseguir i de discriminació de la dissidència i no crida cap dels denunciants pel seu acomiadament. Atempta el dret constitucional de té tot ciutadà i ciutadana a recórrer a la llei quan creu que se l'ha tractat injustament.

L'Administració té una responsabilitat política i social, i un deure amb la societat, de donar sortida al conflicte, ja que és part signant, i això l'obliga a no ser còmplice d'accions que atempten contra els drets dels ciutadans, per això se li exigeix que faci complir a Seat els seus compromisos.

Concentració al Departament de Treball

Per això i per molt més coses, la CGT del Baix Llobregat va convocar el 21 de novembre una concentració de protesta davant la seu del Departament de Treball de la Generalitat a Barcelona, amb una crida a tota la CGT, a federacions, sindicats i afiliats/des a participar i estendre la convocatòria de concentració, per tal de demostrar la solidaritat als companys acomiadats.

Els treballadors i treballadores acomiadats de Seat segueixen en lluita... i necessiten suport.

Èxit de la vaga en el sector del telemàrqueting del 18 d'octubre

Gabinet de Premsa Confederal CGT

El sindicat CGT va obtenir un rotund èxit el 18 d'octubre en la seva convocatòria en solitari d'aturades parcials de dos hores en cadascun dels torns, en aconseguir la pràctica paralització dels serveis d'atenció al client de les principals empreses de comunicacions i altres serveis com la banca, telefònica, el gas i l'electricitat.

El seguiment de les aturades va ser d'un 65 %, amb un resultat desigual en algunes empreses però sent especialment destacable la incidència obtinguda en les ciutats de Madrid, Barcelona, Sevilla i La Corunya, on s'ocupen un 80 % dels treballadors del sector. Empreses com Vodafone, Ono, Telefònica, Movistar, Orange, BSCH, ING, Iberdrola o Gas Natural van veure com durant el temps d'aquestes aturades les seves línies d'atenció telefònica es col·lapsaven i el temps d'espera per a ser atesos augmentava de forma notable sobre el que és habitual, o bé directament l'usuari escoltava una locució que li remetia a cridar més tard per una incidència tècnica.

Els motius d'aquesta mobilització van ser la falta d'acord sobre la negociació de l'IV Conveni Col·lectiu estatal del sector, que afecta més de 60.000 treballadors que tenen un dels seus principals problemes en la deslocalització d'aquests serveis, que efectuen principalment fins a països de Sudamérica les mateixes empreses que aquí els ocupen. Com a solució i després de 10 mesos de negociació la part empresarial proposa rebaixar les condicions laborals dels treballadors, abaratint i fent automàtic l'acomiadament dels pocs contractes indefinits amb els quals compta el sector.

Ràdio Korneta

Ràdio Korneta és la nova ràdio lliure de l'Alt Llobregat i ja ha iniciat les seves emissions per FM a través del 90.70 MHZ

Es pot sintonitzar a Berga, Gironella, Avià, Colònia Rosal i voltants

Les seves dades de contacte són les següents:
Apartat de correus 16, 08600 Berga, telèfon: 93 821 65 92
Correu electrònic: radiokorneta@berguedallibertari.org; web: http://berguedallibertari.org/radiokorneta; i Myspace: http://www.myspace.com/rkorneta

Per un sindicalisme anticapitalista: El salari

CAES (Madrid)

El punt de vista de l'esquerra política i sindical, basat en una retòrica neokeynesiana d'anar per casa, desconeix -i no per ignorància- l'ordre de relacions socials mundialitzades que promouen la guerra, la violència, el saqueig i el genocidi com a norma. Aquest desconeixement voluntari condueix a l'apologia d'aquest ordre. L'1 de maig de 2007, Fidalgo, secretari general de CCOO, va cridar a la "defensa d'aquesta forma de vida i benestar de què gaudim" i va qualificar les deslocalitzacions com un "fet biològic"

La relació salarial

En el capitalisme les relacions entre les persones assalariades i les persones que representen el capital són relacions de desigualtat i subordinació consagrades per la llei. En l'esfera de la producció, és a dir en l'interior de les empreses, la funció directiva del capital està constitucionalitzada com un poder executiu i inapel·lable: 1) les ordres cal complir-les, 2) en un conflicte o desacord entre capital i treball, la persona que treballa es veu privada de la presumpció d'innocència i la direcció de l'empresa es veu assistida pel poder legal de fixar unilateralment la sentència (sanció, acomiadament) i executar-la sense cap més mediació.

Encara que, posteriorment, els tribunals de justícia poden opinar sobre el cas i donar o treure la raó totalment o parcialment a l'empresari, la màxima condemna (acomiadament) és potestativa d'aquest empresari (llevat de casos molt excepcionals) i ha d'indemnitzar amb una certa quantitat la persona acomiadada, que es veu d'aquesta manera privada del seu dret d'obtenció de recursos de vida i d'igualtat davant la llei.

El salari, com a renda obtinguda per la persona treballadora en la seva relació amb el capital en l'esfera de la producció, el condueix a relacionar-se com a consumidora, també amb el capital, en l'esfera de la circulació-consum. En aquestes esferes, la relació de domini del capital sobre el treball adquireix l'aparença d'una relació entre persones lliures, iguals i propietàries. El treball d'atencions en no comparèixer directament en l'esfera pública (el mercat de treball) no rep cap retribució, ni és comptabilitzat, ni existeix per a l'economia.

El salari com a relació social

El salari és la forma que adquireixen les rendes de les classes assalariades en el capitalisme. A més de les màquines, matèries primeres, etc., que reben el "capital fix", el salari constitueix la segona component del capital, denominada "capital variable". La seva determinació quantitativa està subjecta a relacions de força entre els actors del mercat de treball (treball, capital, estat).

El salari és, sobretot, el preu de la força de treball. És a dir el valor de la força de treball expressat en diners. El valor de la força de treball és el temps de treball social necessari per produir els béns i serveis que permeten mantenir el posseïdor d'aquesta força de treball en les seves condicions normals de vida, així com la continuïtat de la seva estirp assalariada i la formació necessària de nens i nenes per integrar-se adequadament, una vegada assolida l'edat legal, en el mercat de treball. Aquest temps no és el mateix a Indonèsia que a Alemanya o a Nicaragua. El salari, com a preu de la força de treball, també està subjecte al volum relatiu d'oferta i demanda que es produeix en el mercat de treball.

El salari és, també, l'expressió de la subordinació del treball al capital. Un operador de l'ocultació de tots els treballs i les activitats sense els quals la relació salarial seria impossible. En particular, les atencions i els afectes portats a terme per les dones en la privacitat de la llar.

El salari no és la retribució que percep el treballador pel producte que ha produït. El salari no paga el valor del producte produït per la persona treballadora, sinó el valor de la reproducció (producció, procreació i qualificació) de la força de treball.

El salari com a diners suposa una mediació monetària que oculta la desigualtat i l'explotació en les relacions socials. A través del que la població assalariada cobra (mercat de treball) i del que gasta o inverteix (mercats de consum, mercats financers, submercats de treball) els individus apareixen com a iguals i intercanviables. Gràcies als diners, les persones sembla que es relacionen entre si, no com a persones desiguals, sinó com a funcions tècniques i com a coses. L'ordre polític que garanteix la desigualtat s'autodenomina "democràcia".

Treball i força de treball no són la mateixa cosa

La força de treball és una capacitat, una potència. Es pot definir la força de treball com el conjunt de facultats físiques i mentals que estan en la personalitat viva de l'ésser humà i que aquest posa en moviment quan, en un procés laboral, produeix valors d'ús de qualsevol índole.

El treball és un acte que consisteix en el consum de la força de treball d'una persona treballadora pel capital. Aquest ús o consum és un procés la condició del qual és la producció de plusvàlua per al capital.

El procés laboral

En el capitalisme, el procés laboral està subsumit en el procés de valorització del capital. En aquest procés laboral es combinen: durada, intensitat i productivitat. Aquesta última depèn de factors com: tecnologia, divisió del treball, escala de la cooperació, recursos naturals, destresa i formació de les persones treballadores.

El procés laboral és el procés en què l'empleat o empleada treballen i converteixen la seva força de treball (potència, capacitat de producció d'un producte socialment útil) en acte (producció d'una mercaderia o producte). En el mateix procés laboral es combinen dues activitats distintes. Per una banda, la persona que treballa produeix una mercaderia que conté un valor d'ús que satisfà una necessitat. Per l'altra, la persona que treballa produeix un valor la substància del qual és el treball social humà la magnitud principal del qual és el temps de treball social necessari per al sosteniment de la persona que treballa i de la seva descendència mateixa. Part d'aquest valor (la plusvàlua) se l'apropia l'empresari. Aquesta plusvàlua resulta de la diferència entre el salari que percep la persona que treballa per al manteniment de la seva força de treball i el preu pel que es ven en el mercat el producte que ha produït la persona que treballa durant el temps de treball que remunera aquest salari[1].

Condicions polítiques, socials i ideològiques de la relació salarial

- Escissió entre la persona que treballa i els seus mitjans tradicionals de producció i subsistència. Aquesta separació exigeix, per a milions de persones, una ruptura social traumàtica. Aquesta ruptura (migracions) arrenca les persones del seu territori, els seus mitjans de producció, les seves xarxes socials i els seus costums inserint-los posteriorment en medis urbans o industrials com a individus aïllats i dependents dels mercats de treball i de consum sota el comandament del capital.
- Invisibilitat, desvalorització i subordinació del treball d'atencions, realitzat per les dones, com a condició de la producció i reproducció de la força de treball a baix cost. Les dones que acudeixen al mercat de treball es veuen obligades a treballar per tal de produir valor directament per al capital. Però ho fan sense deixar de treballar per produir i reproduir la vida humana que, a la vegada, és el suport vital i social del treball assalariat.
- En els països "desenvolupats" el creixement dels salaris reals promou l'estalvi en un important sector de les classes assalariades. Aquest estalvi permet a moltes famílies treballadores intervenir a petita escala en els mercats financers i immobiliaris a través dels fons d'inversió, fons de pensions, compra-venda i lloguer d'habitatges, compra-venda d'accions en borsa, etc. Aquesta activitat suposa participar en els beneficis de l'explotació dels i les treballadors/es i de l'especulació financera. També suposa, en cas de pèrdues, assumir el seu màxim pes. Aquesta implicació de la població assalariada en els mecanismes d'explotació i agressió del capitalisme global contra els i les treballadors/es i els pobles del món, amb més poder adquisitiu, constitueix la base social i electoral del "feixisme dolç" amb el que ens autogovernem i anuncia, amb la crisi terminal de l'esquerra, la dissolució del pluralisme i la democràcia en les societats parlamentàries de mercat global.
- El salari també funciona com a mecanisme per alliberar temps de vida propi, mitjançant la compra del temps de treball d'altres persones. És el cas de la contractació d'immigrants per tal de realitzar tasques domèstiques i d'atencions (neteja, alimentació, atenció de nens/es, malalts/es i ancians/es, jardineria, etc.). En aquest cas, el salari pagat per la persona assalariada que contracta la persona assalariada contractada no funciona com a capital perquè la finalitat no és l'obtenció de plusvàlua (no es tracta -a diferència de la borsa o del mercat immobiliari- d'una inversió per obtenir beneficis, sinó d'una despesa per al consum individual o familiar). El que no elimina les condicions de desigualtat que, després de la diferència de salaris entre la persona contractada i la persona que contracta, oculta les distintes condicions socials de cadascuna d'elles i la subordinació d'uns/es treballadors/es als i les altres.
- El punt de vista de l'esquerra política i sindical, basat en una retòrica neokeynesiana d'anar per casa, desconeix -i no per ignorància- l'ordre de relacions socials mundialitzades que promouen la guerra, la violència, el saqueig i el genocidi com a norma. Aquest desconeixement voluntari condueix a l'apologia d'aquest ordre. L'1 de maig de 2007, Fidalgo, secretari general de CCOO, va cridar a la "defensa d'aquesta forma de vida i benestar de què gaudim" i va qualificar les deslocalitzacions com un "fet biològic".

Notes

[1] A excepció, per simplificar, d'altres costos inherents al procés productiu (generals, financers, amortitzacions, impagats, etc.).

Tema del mes

En el despatx de la jutgessa...

Francesc Arnau i Arias

Ahir feia bon dia. Un noi, una noia i jo anàvem baixant per Regomir, en direcció a Correus. Ara un pas, ara un altre. Era un dia d'aquests en què la pol·lució criminal no aconsegueix impedir que el sol i l'aire de mar alegrin els veïns i veïnes del barri Gòtic. Ara, al migdia, el que menys m'atrau és la idea d'anar a tancar-me en qualsevol edifici judicial. Però ja sé que no m'ha de costar gens vèncer aquesta mandra. Si aquests dos que caminen al meu costat meu varen gosar, la setmana passada, plantar cara als Mossos d´Esquadra, quan es disposaven a realitzar l'ineluctable desallotjament de la casa, ben bé puc jo, avui, fer l'esforç d'entrevistar-me una vegada més amb un funcionari de l´Estat. O amb dos.

L'entrada a l'edifici

Just al principi de la Via Laietana, després de passar al costat del monument a un dels més insignes traficants d'esclaus que ha donat aquest país nostre: l'Antonio López, entrem en un d'aquests edificis antics, ocupats abans per empreses com Tabacos de Filipinas" o Compañía Transmediterránea i ara pels Jutjats de Primera Instància de Barcelona. Mentre travessem el detector de metalls, vaig rumiant que en els propers trenta minuts, segurament viuré, altra vegada, uns moments d'aquests que, encara que els recordaré tota la vida, no els enyoraré mai.

Avui es pot dir que la jutgessa, que no és de les pitjors, no ens ha citat, sinó que hem estat nosaltres els qui l'hem citada a ella. L´entrevista li hem demanat per fer-li una crítica sobre la manera il·legal com es va realitzar el desallotjament de la casa okupada. Comentem que, si aconseguim que la jutgessa ens escolti, potser en el proper cas que tingui, s'ho pensarà millor, a l'hora de signar segons quines resolucions judicials, sobretot si els seus destinataris són els policies.

Quina mena d'ordres hauria d'impartitr, aquesta Senyoria, la setmana passada, per tal que els policies s'atrevissin a agafar pel coll aquesta dona que camina al meu costat, tan bon punt la varen veure a l'interior de la casa, amb el telèfon mòbil a l´orella? No li varen donar cap oportunitat. La varen escanyar fins a tallar-li la respiració... i després varen afluixar. No és la primera persona que m'explica aquesta manera de procedir per part de la policia. Sense anar més lluny, en la primera plana de la "Directa" del 24-10-07, hi ha una fotografia on es veu perfectament com la Policia Municipal, amb una prepotència sensacional, guardiacivilesca, rodeja i escanya un manifestant, en el desallotjament de les famílies de Bon Pastor.

Com devia redactar aquesta Senyoria el manament judicial, per tal que els policies arrosseguessin pels peus, aquest homenoi que ara camina al meu costat meu, tirat pel terra de la casa, d'una habitació a una altra, sense cap necessitat, només pel gust de fer-ho? Per què els molesta tant la solidaritat? Per què s'havien indignat tant, els policies, quan aquellsta persona havia fet una temptativa per ajudar la noia que estaven estrangulant?

"No hi ha cadires per a tothom"

A les dotze en punt, quan l'agent judicial ens introdueix al despatx de la jutgessa, es produeix una d'aquestes

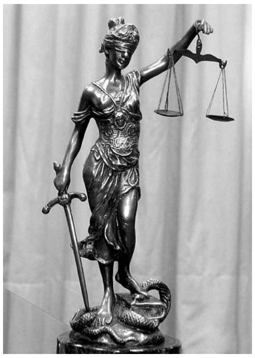

escenes que he viscut repetidament des del primer any dels trenta- dos que porto fent d´advocat.

Veiem la jutgessa i el seu secretari ben arrepapats en les seves cadires i atrinxerats darrere la taula. Ni els passa pel cap aixecar-se per saludarnos. La nostra improvisada comissió està composta per nosaltres tres i dues advocades d'ofici, que comencen a mirar-s'ho tot amb uns ulls molt grans, quan veuen que nosaltres demanem més cadires. Som cinc i només han previst tres cadires. Encara no sé què em va provocar una sensació més desagradable: si la jutgessa parlant en català, quan insistia que dos de nosaltres ens havíem de quedar drets durant tota l'entrevista o el secretari que, parlant en castellà, hi va posar cullerada: "Si Vds. encuentran alguna otra silla por ahí, nosotros no nos opondremos a que las utilicen..."

El noi i jo sortim del despatx, disposats a aconseguir dues cadires més. Estic tan enfadat a causa d'aquesta mala educació insuportable, que tot em sembla un gran parany. Un parany surrealista, com si tots aquests expedients i paperots de sobre taules i cadires fossin en realitat cagallons de jutges o jutgesses, que els han dipositat aquí mateix, amb la malèvola intenció que en trepitggem algun, rellisquem i ens enfanguem amb els altres i entre nosaltres.

Em sento com aquella supervivent del camp de concentració d´Auschwitz-Birkenau que va anar a entrevistar-se amb el jerarca local de la Gestapo. Li va dir que li semblaven indignes aquells reguerots on obligaven a defecar, esquena contra esquena, els presoners i les presoneres. Que, si els facilitaven uns martells i unes quantes fustes, els propis presos aixecarien cabines que permetessin una mica de privacitat, a l'hora de fer les necessitats fisiològiques... La resposta del nazi la va deixar glaçada: "Vostè què s'ha pensat? Es creu que no hi havíem caigut, nosaltres, en això? Vostès continuaran pixant i cagant en els reguerots com fins ara! Aquí tot està planificat, en primer lloc, per fer-los la vida impossible a vostès... el que els hi pugui quedar de vida... encara...!"

"Jo em limito a aplicar la llei"

Malgrat tot, ens recordaran després les advocades d'ofici, aquesta jutgessa no és de les pitjors: ens ha escoltat i ens ha donat explicacions! Sí, però jo crec que només ho ha fet, en adonar-se, en els primers trenta segons de l'entrevista, que no podia amb nosaltres. Quan ha vist que l'única dona no advocada de la nostra comissió és precisament la que treu el tema de les cadires i no para fins que tots i totes ens podem asseure. És per això que, a partir d'aquí, ni la jutgessa no pot evitar que la mateixa dona li parli de qüestions processals, de dignitat i de Drets Humans, i que li retregui que, tant aquest Jutjat com la Policia han actuat, en aquest procediment, amb un total menyspreu contra el Dret de Defensa, que està tant pomposament recollit en la Constitució Espanyola de 1978...

Per què havien vingut de matinada, sense previ avís? Per què no havien notificat el dia i l'hora previstos per al desallotjament? Per què els policies no havien ni trucat a la porta? Per què havien destrossat tots els mobles i pertinences de les persones okupes? Per què els policies s'havien negat a ensenyar l'ordre judicial, malgrat els requeriments que una de les advocades d'ofici els havia fet? Aquella advocada d'ofici amb qui estava parlant amb el mòbil aquella noia, en els primers moments del desallotjament salvatge, quan un policia va començar a escanyar-la ?

La jutgessa ens escolta atentament. El secretari també. Ella intenta ocultar-se en tot moment, darrere la seva mà oberta, que manté permanentment sobre la boca. Jo no podria assegurar que no sigui perplexitat, el que està sentint aquella dona, en aquells moments, davant del que deu considerar que és un atreviment inaudit per part del ciutadà i la ciutadana okupes que té asseguts davant seu...

"Jo em limito a aplicar la llei", ens replica, quan li retreiem que en la diligència manuscrita del dia del desallotjament, s'especifica que el manament judicial qualifica com a "objectes abandonats" tots aquells que es trobin en la casa, en entrar la Policia. Així s'explica que els policies es consideressin autoritzats a destrossar tot el que trobaven al seu pas... "Esto es lo que dice la Ley...", s'atreveix a reblar el secretari. I segurs de la seva impunitat, afegeixen: "Si tienen alguna denuncia que hacer, ya saben, vayan al Juzgado de Guardia."

I jo miro l'ordinador de sobre la taula i tots aquells llibres de lleis que hi ha escampats. I me'ls imagino a tots dos, jutgessa i secretaàri, fent "corta y pega", és a dir, un desallotjament rere l'altre, sense cap mena de sensibilitat, sense tenir en compte les persones que patiran les seves ordres despietades. I tot això per a major honra, glòria i enriquiment del Capital Immobiliari...

"Vosaltres els heu votat..."

La jutgessa riu, cap al final de l'entrevista, quan li expliquem els comentaris que feien els policies, durant el desallotjament, davant de les protestes de les seves víctimes: "Nosaltres només obeim ordres. I vosaltres sou els qui heu votat els polítics que ens donen aquestes ordres. De manera que ara us feu fotre!" I nosaltres ens preguntem si aquests dos funcionaris que tenim davant, són capaços de sentir preocupació per alguna altra cosa, que no sigui la seva pròpia cadira, el seu escalafó.

Em sembla que té raó en Josep Pla, quan diu: "... L'aspecte que tenen els buròcrates quan es coneixen superficialment, és el de les persones corrents. Si teniu, però, la desgràcia d´arribar-hi a tenir una certa franquesa, us adoneu que la seva conversa es redueix al tema del seu company o del superior, considerats com a uns enemics -des del punt de vista de l'escalafó, s'entén. Arriba un moment en què aquesta conversa se us fa tan pesada, tan avorrida, us sembla una forma tan grotesca de la megalomania, que quan el veieu venir en fugiu de la manera que sigui- com el dimoni de la creu. És absolutament sorprenent de veure com els homes poden viure d'ínfimes petiteses." ("Notes disperses", Obra Completa. Volum XII, pàgines 406 i 407. Barcelona 1969).

Sortim del seu despatx. Darrere queda la fotografia oficial del Rei d'Espanya, testimoni mut de tota l'entrevista, estaquirot real, testimoni mut i president d'aquesta i de totes les entrevistes, judicis i injustícies que es fan en aquestes sales. Al costat del calendari obsequiat pel Departament de Justícia de la Generalitat de Catalunya. I les reproduccions pictòriques que decoren les parets del despatx de la jutgessa i que em resulten impossibles d´apreciar en aquellst context de falsedat i d´hipocresia aclaparadores.

Comentem entre nosaltres que potser la Jutgessa, que no és de les pitjors, només ens ha escoltat com qui escolta un compnte de "Les mil i una nits". Potser només els hem distret una mica, en aquesta última hora del matí de divendres que, com gaire bé sempre, acostumen a no tenir judicis. I de tot plegat ens queda un gust amarg, especialment quan tornem a pensar en les destrosses i els formidables forats que han obert al sostre de la casa. I en el pati, on s'estava tan bé... i en les dues figueres... quan duraran?

A qui donaran ombra ara, aquelles branques?

Parlem amb...

IVAN MIRÓ

'No cal delegar ni en els polítics ni en el mercat'

Text: **Jordi Martí Font i Xavi Rojals;**
fotos: **Dídac Salau**

Ivan Miró és coautor, junt amb Enrique Leiva i Xavier Urbano, del llibre "De la protesta al contrapoder". Membre de diversos moviments socias del barri de Sants, parlem amb ell sobre el paper dels moviments socials en els darrers a a Barcelona i a Catalunya.

-Al vostre llibre partiu d'un primer capítol on feu una anàlisi de la transició com a llavor de la desmobilització, com a començament de la destrucció de tota la resistència popular que s'havia desenvolupat durant els últims anys del franquisme i per tant d'alguna manera negativitzeu tot el període. Com veieu des d'ara la importància d'aquest període de transició entre la dictadura i la democràcia i sobretot el paper que els moviments socials tenen i com els neutralitzen.

-A veure, nosaltres en el llibre fem un exercici de redimensionar i donar un valor polític als moviments socials que realment van posar en qüestió el que era l'arquitectura institucional del franquisme. Bàsicament era el moviment obrer, que des de les fàbriques i amb unes formes d'organització assembleàries i amb acció directa i etcètera van posar una mica en qüestió les bases materials del règim. Van provocar una crisi d'acumulació del capitalisme tardofranquista. Nosaltres entenem que és aquesta necessitat empresarial de governar el conflicte de classe el que fa que els sectors empresarials apostin per una transició democràtica i abandonin la carcassa institucional franquista.

Per tant, per una banda, donar valor polític al moviment obrer de l'època com a veritable agent del canvi social i per altra banda desmitifcar la qüestió que la transició democràtica va ser feta per a la democratització, sinó que va ser feta en tot cas per governar el conflicte que hi havia i controlar-lo i crear un nou règim, una nova arquitectura política per tal de fer una reestructuració econòmica de fons. Això és el que va passar.

-Hi feu una descomposició del mite, però tot això ho feu sempre en funció de l'actualitat...

-Clar, com ens afecta la transició? ens afecta en dos sentits. El primer és que la reestructuració econòmica que es va produir aleshores, els pactes de la Moncloa que van ser l'expressió política d'aquella reestructuració, van contribuir als grans escenaris de la precarietat que són els que emergeixen amb força als anys noranta. Per tant, nosaltres som fills, la generació dels noranta, els moviments que emergeixen als noranta, dintre ja de la precarietat, som fills de la reestructuració econòmica que van fer els patrons i les associacions i els sindicats que van substituir al moviment obrer.

Per altra banda com ens afecta la transició també a nosaltres? ens afecta en el sentit que durant tots aquests anys hem viscut cavalcant un mite que era el mite de la transició, que els canvis només poden ser gestionats pels polítics. És una mica l'apologia habitual que es fa de la transició, la figura del rei, la responsabilitat dels polítics, etcètera.

Nosaltres diem que els canvis no només són provocats pels polítics -en aquest cas són provocats per l'emergència del moviment obrer-, sinó que quan ho gestionen ho fan per desmuntar els moviments que existien. Per tant, el mite aquest de la transició nosaltres creiem que als anys noranta es va fisurar, l'emergència dels moviments als noranta va contribuir a la fisura del mite de la hipoteca de la transició pel que fa a les formes de l'acció col·lectiva.

-Als noranta, després de tot el desert dels setanta i els vuitanta, sembla que es comença a construir tot aquest nou moviment de moviments, tota aquesta nova resposta que havia estat ja pràcticament desmuntada i desfeta.

-Clar, pel mig han passat moltes coses: ha passat que tot un moviment popular als barris que ha estat institucionalitzat i desactivat a partir dels ajuntaments democràtics, ha passat que la forma-partit de l'esquerra tradicional doncs ha entrat en crisi per moltes qüestions: polítiques com la caiguda del mur de Berlín, dels règims centre-americans...; els mateixos canvis de composició de classe que fan que la base social dels partits d'esquerra tremolin...

Llavors, nosaltres diem que hi ha molts elements que fan que als anys noranta sorgeixin noves formes de fer política. Una és la crisi de la representació política, dels partits, una altra és l'emergència de noves formes com poden ser el zapatisme als anys noranta com a metàfora de la nova era que s'acosta; la qüestió de la precarietat laboral que fa que el sindicalisme vegi que les seves bases socials quedin trencades, i que per tant des de la precarietat es miri en altres models.

I després noves formes de fer política que vénen sobretot de la insubmissió al servei militar, com és la desobediència com a resposta social, que és una nova forma de fer política que no espera un futur més enllà, que no creu en un partit homogenitzador, sinó que bàsicament a través de la implicació personal i de l'acció directa aspira a transformar la vida a partir d'aquests actes de desobediència.

Tots aquests elements a l'àrea metropolitana de Barcelona hi ha diversos moments en què cristal·litzen: un és al cine Princesa per exemple al noranta-sis, tant en l'ocupació com en el desallotjament posterior. Pensem que en aquell moment tots aquells factors de crisi de representació, de precarietat, de noves formes d'acció política desobedients allà emergeixen. I a partir d'aquí comença el quealguns han dit un cicle, i el que altres veiem com una evolució dels moviments, que no és que inventem res nou, sinó que recuperem moltes formes de fer de l'època de la transició, que van quedar soterrades per aquesta.

Però són unes recuperacions de pràctiques que tenen una readaptació... no és fer aquestes recuperacions per fer les coses com en el passat...

És una línia subterrània que es reinventa. No és caure ni en l'obrerisme ni en voler representar un barri quan es tracta de moviments urbans, ni en els feminismes que surten idealitzant una idea femenina, com es podia haver fet en el passat.

Tots aquests nous factors als noranta van creixent, perquè hi ha el PP al govern o pel que sigui, i aquestes noves formes d'acció col·lectiva sembla que quallen en sectors socials cada cop més amplis.

-Ho plantegeu també com tot de moviments que quallen a partir d'agressions que vénen des del poder. Quin paper té aquí la gent que no només s'enfronta a partir d'una agressió prèvia, sinó perquè estan per crear una altra cosa i de fet la volen posar en pràctica?

-Clar, partim del fet que l'ocupació en aquest sentit és una mica metàfora d'aquest món, perquè per una banda reobre l'espai al carrer, que estava segellat, a l'enfrontament i al conflicte radical; però alhora també entén que la pràctica política és la creació de mons on hi hagi unes relacions socials diferents. I és una mica a partir d'aquest aprenentatge d'autogestió d'espais físics per exemple que jo crec que hi ha una generació sencera que aprèn a pensar en una autogestió global del que és la seva vida en tots els seus aspectes. Ja sigui en l'economia, amb cooperatives, cooperatives de consum, ja sigui en la resta de qüestions (contrainformació, etc).

Jo crec que la desobediència té per una banda l'obertura del conflicte un altre cop, però per una altra banda la constitució d'unes altres noves relacions socials.

-I aquestes noves relacions socials, quins paràmetres tindrien? Quins serien aquells que marcarien, amb aquells que podem afirmar que el moviment existeix com a tal, a més a més s'enfronta al poder i a més a més fa una construcció pròpia?

-Nosaltres el que diem és que l'eix central és l'autoorganització, que és una dinàmica que fa que cada vegada tu puguis anar aspirant a gestionar noves àrees de la vida col·lectiva.

Una vegada comences l'autogestió d'una parcel·la de la teva vida, te n'adones que no cal delegar ni en els polítics ni en el mercat, sobretot no cal delegar en els polítics. I de vegades, els que no volen delegar en el mercat ho han de fer d'una manera autogestionària, doncs és això: una matriu que es pot anar reconduint, que és pot anar amplificant d'una manera com molt com en xarxa.

El funcionament de bona part dels moviments dels noranta fins ara té com a base l'autogestió i la reapropiació de parcel·les de vida. Desapareix en certa manera la concepció dels setanta de la revolució en majúscules i la concepció de la política com una cosa separada de la vida quotidiana.

L'esquema en què es movia l'extrema esquerra que s'havia de fer la revolució de tal hora a tal hora, i després me n'aniré als espais de consum normals. Això jo crec que es posa en qüestió bàsicament a partir del feminisme que hi havia hagut abans. A la mateixa pràctica de l'assemblea si s'aprofunditza totes les incoherències van caient, es van llimant. I jo crec que això és una feina que han fet molt les dones, i que després tota la resta de gent hem après.

El paradigma de discussions de centre social okupat és les ties fotent canya perque els tios parlen molt a l'assemblea i després no netegen prou. I és gràcies a elles que podem anar avançant. Tampoc avancem molt, però més.

-Quin paper creus que juguen aquí tots els mitjans de contrainformació, pel fet de donar punts de relació, és a dir, per exemple, que "La Burxa" inclogui moltes diverses experiències que entre elles s'haurien donat d'hòsties vint anys enrere, això creus que genera alguna cosa o és senzillament un reflex del que està passant?

-La contra-informació, la comunicació horitzontal, popular o com vulguem dir-li, no només fa de retransmissor d'allò que succeeix, no només és la reproducció de notícies alternatives, sinó que també recombina activitats polítiques diverses.

Jo sempre penso que en la contra-informació es coordinen les lluites, és un projecte polític més, i no només això, sinó que això fa que hi hagi un relat, un imaginari d'un protagonisme social emergent. És important que la gent pugui visualitzar un relat a banda del dels mèdia. A part, penso que són projectes polítics que obren espais polítics nous, com per exemple està fent la "Directa", establint contactes, contaminacions diverses entre la gent, etc.

Hi ha dos nivells diferents: la "Directa" que seria el nivell general, i el nivell més concret, de barri ("La Burxa", el "Massala", coses així).

-Dintre dels barris de Barcelona, que és on es desenvolupen molts dels projectes aquests, a banda de crear un imaginari general, creus que es pot arribar a donar una substitució de la informació que per exemple abans feien les associacions de veïns?

-Això per descomptat perquè les associacions de veïns ara no en tenen un relat propi. Es podria entendre més que com una substitució com una actualització de la comunicació autònoma a nivell popular.

Fins i tot aniria més enllà. Jo crec que en algun cas concret com el "Massala" a Ciutat Vella i "La Burxa" a Sants i segurament alguna altra experiència, entra en competència fortament amb els mitjans de comunicació tradicionals. No és que sigui una escletxa petita, sinó que realment de vegades entra en competència directa amb el monopoli de la informació institucional. Els projectes informatius dels districtes no s'aguanten, a la gent no els interessen, la gent els fa servir per eixugar-se les sabates, i "La Burxa" s'aguanta, durant 10 anys està sortint al carrer.

En aquest nivell sí, ara bé, a nivell en els últims anys de diaris gratuïts i de mitjans de comunicació de masses, aquí no hi ha competició possible.

-A nivell de barri de Sants com veus ara mateix el panorama en dos parts: venint d'on veniu el treball que heu anat fent i després d'aquí en endavant?

-Jo crec que en general els moviments socials de Catalunya estan bastant tranquils, no hi ha molts moviments socials en l'actualitat, excepte el de l'habitatge per exemple i el de la defensa del territori en alguns casos.

Tota aquesta onada que hi ha hagut en els últims anys està com descansant d'alguna forma. Això s'acusa a molts barris de Barcelona on l'activitat social és menor. Però a Sants jo estic content, hi ha una eina que és l'Assemblea de Barri de Sants, que fa 10 anys que funciona, que és un espai de coordinació de totes les altres formes de participació social que hi ha a Sants, que hi ha des de cooperatives de treball autogestionari fins a col·lectius de comunicació, associacions de veïns, cases okupades, casals independents, gent independent, que d'alguna manera va fent treball lentament, i es va constituint en una mena de referent, en aquest sentit jo diria que és un dels contrapoders al barri respecte a les polítiques institucionals. Que no pot frenar grans processos com són la introducció del tren d'alta velocitat, l'especulació, etc. però que com a mínim a nivell d'imaginari ja hi ha una crítica a això, ja no hi ha un consens absolut al voltant de l'organització del territori de la ciutat. I a més hi ha tota una trama quotidiana d'espais físics que fa que aquests moviments puguin tenir una cultura alternativa quotidianament: cooperatives, cafeteries, espais de vida quotidiana, etc. S'ha d'anar avançant. Ja ens agradaria tenir una escola alternativa a Sants i un centre de salut alternativa a Sants.

-Teniu algun tipus de proposta que esteu desenvolupant ara o el que feu és coordinar allò que aparegui?

-Hi ha línies de treball concretes. Una és ara mateix el tema d'equipaments, espais públics i territori, conèixer quins espais buits hi ha al barri, quins espais poden ser gestionats, com afecta la nova centralitat de Sants amb les infraestructures, etc. I d'això sí que es fa una comissió d'investigació, i d'aquí han de sortir línies polítiques d'intervenció. I això és el que s'està treballant més.

I després s'apunten algunes coses de municipalisme autogestionari... festes majors, aquest tipus de treball anuals es van fent.... Es va mirant de fer un document, de noves formes de fer política, però això no acaba de sortir, de fer una ràdio comunitària a Sants, etc.

> LES FRASES...

"Una vegada comences l'autogestió d'una parcel·la de la teva vida, te n'adones que no cal delegar ni en polítics ni en el mercat, sobretot no cal delegar en els polítics"

"La desobediència té per una banda l'obertura del conflicte un altre cop, però per una altra banda la constitució d'unes noves relacions socials"

"És en la contra-informació on es coordinen les lluites, perquè és un projecte polític més, i això fa que hi hagi un relat, un imaginari d'un protagonisme social"

> CONVOCATÒRIES

Del 19 al 27 de gener de 2008 es portarà a terme el Fòrum Social Català

Fòrum Social Català (FSCat)

El Fòrum Social Mundial, celebrat a Nairobi aquest any, ha fet un pas endavant com a procés descentralitzat i, més enllà de la convocatòria de la trobada anual, planteja pel gener de 2008 una setmana global de mobilitzacions arreu del món, que culminarà amb un dia d'acció global el 26 de gener de 2008, coincidint amb el Fòrum Econòmic Mundial de Davos, per mostrar l'existència al món de milers d'experiències de transformació.

Com a resposta a la crida del FSM es proposa la realització d'una setmana de mobilitzacions i accions a casa nostra per visibilitzar i potenciar els moviments i les propostes que existeixen, aquí i ara, arreu del territori.

Per tal de fer-lo possible, estem convocant totes les persones, entitats, plataformes, col·lectius... i tot aquell que lluiti a nivell local i/o global pels drets individuals i/o col·lectius, que creuen i treballen per fer possible un altre món, a participar en el procés de creació del fòrum així com en la participació de les seves activitats. Creiem que representa una oportunitat única per oferir qualsevol de les seves temàtiques de treball a la societat civil en general, i per mostrar a la nostra societat i als poders que ja existeixen alternatives, altres maneres de fer, que aposten per construir un món just, solidari i no violent i respectuós amb el medi ambient i els seus pobles.

Animem a participar en aquest procés a totes les persones individuals, els moviments, les plataformes, els col·lectius i les organitzacions de tot àmbit: sindicals, ecologistes, feministes, de consum responsable, pels drets de les persones immigrades, contra el racisme, per un habitatge digne, contra l'especulació immobiliària i en defensa del territori, contra la precarietat, per les llibertats sexuals, a favor dels drets dels pobles, per la llibertat cultural, a favor de la pau i contra el militarisme, de joventut,...

Les activitats proposades són:

-una setmana, del 19 al 24 de gener) amb múltiples i diverses mobilitzacions, accions, reivindicacions i lluites a tot el territori (barris, pobles, comarques...) setmana que convergirà en una trobada conjunta de tots i totes el cap de setmana de 25-27 de gener a Barcelona.

-cap de setmana del 25 al 27 de gener amb actes centralitzats a Barcelona. Els actes centrals a Barcelona comptaran amb una inauguració del FSCat el divendres 25, seminaris, tallers i activitats auto-organitzades durant el divendres a la tarda i el dissabte 26 tot el dia, assamblea de moviments socials dissabte 26 a la tarda i manifestació el diumenge 27 al matí.

TROBADA DE MOVIMENTS SOCIALS DELS PAÏSOS CATALANS

Però què és el Fòrum Social Català

Sobre aspectes generals

Què és el Fòrum Social Català? El FSCat és un espai de trobada obert, divers, plural, no confessional, no governamental i no partidari. És un espai d'intercanvi d'experiències, de debat, de mobilització i d'articulació d'entitats i de moviments socials que rebutgen el model actual de desenvolupament dels pobles i que es troben en un procés permanent de recerca i construcció d'alternatives. El FSCat no és una entitat ni una organització.

Quins són els objectius del FSCat? El FSCat pretén estimular la reflexió i l'acció a partir d'una democràcia veritablement participativa, pel que fa a les dinàmiques polítiques, econòmiques i socials actuals i proposar alternatives que se centren en l'atenció de les necessitats de l'ésser humà i del respecte a la natura. El FSCat vol articular de manera descentralitzada i en xarxa a entitats i moviments socials amb inquietuds similars, involucrats en accions locals i/o internacionals.

Quan es farà el FSCat? El cap de setmana del 25, 26 i 27 de gener amb actes centrals a Barcelona i de manera descentralitzada amb actes propis de les assemblees, grups i fòrums locals, durant el cap de setmana i els dies anteriors als actes centrals de Barcelona, per afavorir que ens ajuntem a Barcelona, encara que aquesta decisió correspon a cada grup local.

Quins actes hi haurà al FSCat? Els actes centrals a Barcelona comptaran amb una inauguració del FSCat el divendres 25, seminaris durant el divendres a la tarda i el dissabte 26 tot el dia, assamblea de moviments socials dissabte 26 a la tarda i manifestació el diumenge 27 al matí. Els actes descentralitzats que els grups locals proposin seran publicitats a la programació del FSCat, si així ho volen els seus organitzadors.

On es farà el FSCat? Els actes centrals de Barcelona tindran lloc a algun espai encara per concretar a l'estil d'una universitat o centre cultural amb aules suficients per a acollir diverses activitats alhora. Els actes descentralitzats es celebraran als llocs on existeix la iniciativa de fer aquestes d'activitats. Puntualment s'informarà a la web del FSCat dels llocs i espais confirmats on tindran lloc les activitats del FSCat.

Qui pot participar al FScat? La participació al procés d'organització del FSCat és oberta a totes les entitats i persones de la societat civil i els moviments socials que s'hi sentin identificades i s'hi vulguin implicar. Els organitzadors del FSCat s'encarregaran exclusivament de facilitar la realització de les activitats proposades i recollides a través dels processos participatius oberts del FSCat (assemblees, comissions, grups de treball, etc.).

Poden participar i proposar activitats totes les organitzacions, moviments socials i entitats de la societat civil que es declaren d'acord amb la Carta de Principis. Els ciutadans que no pertanyen a cap organització també poden participar als debats. El FSCat té la proposta de construcció d'altre món sense l'ús de la violència, raó per la qual no es permet la participació d'organitzacions que utilitzin la violència per aconseguir els seus objectius.

Hi ha una declaració final? El FSCat , igual que el Fòrum Social Mundial, no té caràcter decisori. Per tant, no promou oficialment campanyes, ni elabora declaracions finals.

Quin és l'àmbit territorial del FSCat? El FSCat naix amb la pretensió de fer-se extensiu a tots els Països Catalans. És una de les prioritats fer un esforç important d'extensió per donar a conèixer les característiques del procés del FSCat i instar a d'altres grups de tot el territori a sumar-se a la proposta. Tanmateix, es respectaran les dinàmiques i processos que ja hi ha a aquests territoris, acceptant en tot moment que puguin celebrar al mateix temps o quan vulguin els seus propis actes o fòrums socials. Això es tindrà en compte especialment als llocs on ja hi ha un procés engegat pel que fa als fòrums socials com el Fòrum Social a la Vall, el Fòrum Social de València, el Fòrum Social de Mallorca, Fòrum Social d'Osona...

Quin és l'àmbit sectorial del FSCat? La participació al procés d'organització del FSCat és totalment oberta a totes les entitats i persones de la societat civil i els moviments socials que s'hi sentin identificades i s'hi vulguin implicar. L'única condició és respectar la Carta de Principis del FSM, en la que es basa el FSCat.

Sobre l'organització del FSCat

Quins són els contactes del FSCat? Pàgina web: http://www.forumsocialcatala.cat E-mail d'informació: info@forumsocialcatala.cat Llista de distribució d'aspectes organitzatius del FSCat: fscat@moviments.net Si us voleu subscriure ho podeu fer a la pàgina web: http://www.moviments.net/cgi-bin/mailman/listinfo/fscat Llistat d'opinió del FSCat: debatfscat@googlegroups.com Si us voleu subscriure ho podeu fer a la pàgina web: http://groups.google.com/group/debatfscat?hl=ca

A què estan obligats els organitzadors? Els organitzadors del Fòrum Social s'encarregaran exclusivament de facilitar un espai on realitzar les activitats proposades per la societat civil i de donar la màxima publicitat a la programació del FSCat.

Qui organitza el Fòrum Social Català? La participació a l'organització del FSCat és totalment oberta i lliure. Els únics requisits que es demanen es corresponen amb la Carta de Principis del FSM, que en resum es refereixen al respecte de la diversitat, horitzontalitat i no dirigisme dels organitzadors, sense oblidar que ni els partits polítics, governs o organitzacions armades no poden formar part de l'organització del Fòrum.

Existeixen dues maneres de participar a l'organització del FSCat, una és a través de l'assemblea general del FSCat que es reuneix amb periodicitat quinzenal al carrer Rivadeneyra 6, 3r pis (al costat de Plaça Catalunya). Un altra manera de participar és fent-ho a les Comissions de Treball que s'han creat. Les comissions que actualment estan en funcionament són: la Comissió d'Extensió i Comunicació, la Comissió de Temàtiques i Programació i la Comissió de Logística i Finançament.

Què es fa a les Comissions de Treball del FSCat? Totes les Comissions de Treball del FSCat tenen l' objectiu d'executar i desenvolupar les propostes i decisions de l'assemblea general del FSCat i fer propostes concretes a l'assemblea sobre els temes que treballen.

La Comissió d'Extensió i difusió s'encarrega de pensar i executar les accions més adients pel que fa a l'extensió territorial i sectorial del FSCat per una banda i de proposar una estratègia de comunicació i difusió que faci possible que les activitats del Fòrum arribin al màxim nombre de moviments socials i persones que puguin estar interessades en el mateix.

La Comissió de Temàtiques i Programació s'encarrega de proposar i dinamitzar els eixos temàtics dins dels quals s'ordenaran les propostes d'activitats autogestionades rebudes. Amb la finalitat de crear la programació del FSCat.

La Comissió de logística i finances té la responsabilitat de buscar els espais més adequats per a la celebració del FSCat així com els recursos financers necessaris.

Si us voleu subscriure ho podeu fer a la pàgina web:
http://www.moviments.net/cgi-bin/mailman/listinfo/fscat
Més informació:
www.forumsocialcatala.cat
info@forumsocialcatala.cat
www.wsf2008.net

La impunitat amb què es mou l'extrema dreta sobta encara més quan es veu el control i la repressió exercit sobre l'esquerra

El poble kurd és l'objectiu a batre pels estats colonitzadors

Comunicat de CGT davant l'assassinat d'un jove antifeixista produït l'11 de novembre a Madrid

Racisme, Xenofòbia i Feixisme = Terrorisme d'Estat

Secretaria d'Acció Social Comitè Confederal CGT

Carlos, 16 anys, militant i activista social, va ser assassinat l'11 de novembre a Madrid per no ser racista, ni xenòfob ni feixista. I qui li va segar la vida, un jove neonazi de 24 anys i soldat de l'exèrcit espanyol, encara que formi part d'un grupúscle neonazi, ho va poder fer perquè l'Estat, la classe política, les seves lleis d'estrangeria, el seu permanent discurs atàvic d'espanyolisme absurd i irracional, el seu constant atac i repressió als sectors socials crítics amb el capitalisme consumista i les seves seqüeles ambientals i socials, la institucionalització de la sospita contra qualsevol que pensi diferent al pensament únic dels mitjans de comunicació de masses, la creixent precarització intencionada de les condicions de vida de joves, dones, immigrants i població treballadora, la cultura del consum i la competitivitat… ho possibiliten, ho permeten, ho potencien.

Aquest assassinat polític no només té culpables directes, no només qui va empunyar una navalla i fredament la va introduir en el cor de Carlos, no. També hi ha culpables polítics: el Delegat del Govern a Madrid, per permetre expressions públiques de racisme i xenofòbia contra la població immigrant en forma de manifestacions convocades per organitzacions d'extrema dreta, i dirigir la repressió policial a qui només denuncien amb la seva presència tals manifestacions; el PP, caldejant l'ambient amb les seves posicions polítiques pròximes a la ultradreta feixista nostàlgica de la dictadura franquista; el govern del president Zapatero, que amb una mà dialoga i amb l'altra reprimeix. Els mitjans de comunicació, reduint un fet polític a un assumpte de mera baralla entre bandes juvenils. Aquests són realment els culpables d'un assassinat que mai hagué de produir-se.

Contra aquest estat de coses, per la solidaritat amb els familiars i companys/es de Carlos, per la denúncia permanent de la repressió institucional dels moviments socials i sindicals, per la vigilància i la denúncia pública de tota expressió xenòfoba, racista i feixista. Per l'esclariment just dels fets, pel desenmascarament dels culpables, per la reivindicació permanent de la pluralitat com base per a construir una democràcia real. Perquè la mort de Carlos no sigui una mort sense sentit.

Cal lluitar contra el feixisme, el racisme i la xenofòbia. Contra la impunitat, estenguem la Solidaritat.

Mobilització solidària amb el poble kurd a Barcelona

La Campanya Catalana en Solidaritat amb el Poble Kurd i la Plataforma Aturem la Guerra va convocar una concentració davant del consulat de Turquia el passat dijous 29 de novembre.

Davant la possibilitat d'una gran operació militar de l'exèrcit turc contra les bases del PKK al Kurdistan Sud, que és la continuació d'anys de repressió, persecució i vulneració dels drets humans del poble kurd, diverses entitats van impulsar la Campanya Catalana en Solidaritat amb aquest poble. Juntament amb la Plataforma Aturem la Guerra, es va convocat el dia 29 per mostrar el rebuig a les agressions de Turquia al Kurdistan i per demanar pau, democràcia i llibertat per al poble kurd.

Manifest de la Campanya Catalana en Solidaritat amb el Poble Kurd

Durant anys el poble kurd, la nació sense estat més gran del món, ha estat silenciat per la comunitat internacional. Els seus repetits intents d'aconseguir diferents graus de reconeixement dels drets civils, culturals, socials i col·lectius que, com a poble, li pertanyen, han estat reprimits pels estats que ocupen el seu territori (Turquia, Síria, Iraqi Iran). Els estats que l'ocupen i les potències que lluiten per la dominació de la regió han utilitzat sempre la població kurda segons els ha interessat.

Davant la decisió presa pel Parlament de la República de Turquia, país membre de l'OTAN, aliat d'Estats Units i en negociacions d'accés a la Unió Europea, de llençar una operació militar al Kurdistan del Sud (Nord de l'Iraq), amb l'objectiu de perseguir la resistència kurda del Partit dels Treballadors del Kurdistan (PKK), les entitats catalanes sotasignants:

-Manifestem el nostre rebuig a l'operació militar anunciada contra la resistència kurda que vol fer l'exèrcit turc, que només contribuirà a agreujar la situació de repressió, pobresa i exclusió que pateix el poble kurd i que té com a objectiu minar, coartar i arrabassar l'escassa autonomia política d'aquest poble.

-Denunciem la perpetuació de la situació de setge i repressió que el poble kurd ha patit les darreres dècades i continua patint fins a dia d'avui, i que ha comportat tota mena de violacions dels drets humans individuals i col·lectius. Especialment a les províncies kurdes sota administració de Turquia, on la persecució, empresonament i execució dels activistes kurds, així com la tortura, la crema i evacuació de poblats i l'estat d'excepció militar contra el poble kurd han estat la única resposta de l'Estat a les demandes de pau i llibertat de la població kurda.

-Entenem que la manera de resoldre el conflicte que pateix el poble kurd passa per una solució política i democràtica que respecti el dret d'aquest poble a autodeterminar-se. L'Estat turc ha de respectar els drets nacionals, culturals i lingüístics dels kurds, que actualment continuen vulnerats.

-Demanem el reconeixement oficial dels actors socials, organitzacions i grups polítics kurds com a interlocutors legítims, en el marc dels estats de la regió i en el marc internacional, de les aspiracions del poble kurd.

-Critiquem el paper que ha tingut la Unió Europea en aquest conflicte, ja que manté unes relacions preferencials amb Turquia que no posen en qüestió la negació de drets que pateix la població kurda, i demanem que prengui una posició clara i forta a favor d'una solució política del conflicte i contra les vies militars i genocides del govern turc..

-I, finalment, cridem a la societat civil catalana i d'arreu a mobilitzar-se, i demostrar la nostra solidaritat, en defensa dels drets humans, individuals i col·lectius, del poble kurd i a favor d'una solució dialogada al conflicte, en contra de la guerra i de la repressió que promou Turquia.

Barcelona, 8 de novembre de 2007

Podeu formalitzar el vostre suport enviant un correu electrònic a: poblekurd@gmail.com

La independència del Sahara, una assignatura pendent

Coordinadora Estatal d'Associacions Solidàries amb el Sàhara (CEAS)

L'Estat espanyol és, històricament i políticament, responsable de la colonització soferta pel poble del Sàhara Occidental, en haver ocupat i explotat els seus recursos durant més d'un segle.
Aquesta responsabilitat no va acabar el 14 de novembre del 1975 quan es van signar els Acords Tripartitts de Madrid, que van representar l'incompliment de tots els seus compromisos i el lliurament del territori i els seus habitants al Marroc i Mauritània.

Els diferents governs de la democràcia no han assumit ni han complert el seu compromís històric amb el poble saharaui, i s'allunyen cada vegada més de la seva responsabilitat nacional i internacional en l'actual situació del conflicte. L'Estat espanyol té una assignatura pendent i un deute històric, moral i polític amb el poble saharaui; no podem parlar de llibertat, justícia o democràcia en el nostre país fins a aconseguir posar fi a tants anys de sofriment d'aquest poble, i concloure amb un procés de descolonització que deixem sense tancar.

Les tropes marroquines continuen ocupant un territori que van envair per la força. El Marroc es nega a complir les resolucions aprovades per l'ONU i pretén senzillament annexionar-se el Sàhara. I el Govern espanyol parla de "diplomàcia activa", mentre contribueix a mantenir l'ocupació il·legal del territori, amb la venda d'armes i la signatura de tractats de pesca i convenis preferencials amb el Marroc, que afecten directament el Sàhara ocupat.

Per la descolonització i la Independència del Sahara Occidental. Més informació: http://www.saharaindependiente.org/

SOCIAL

Negar els mínims drets humans a les persones que no tenen papers no és només inhumà sinó una mostra més del món que tindríem sense lluita social

Els babitatges continuen estant pels núvols per a la majoria de la gent

BALA PERDUDA

Venedors de guerra

Adolfo Montoliu (Assemblea Antimilitarista de Catalunya)

És ben probable que quan esteu llegint aquestes línies ja s'hagi constatat l'anunciat fracàs de la cimera entre els líders israelià i palestí que havia de tenir lloc als Estats Units a finals de novembre. Les arrogants condicions prèvies imposades per la diplomàcia israeliana i l'endèmica feblesa de la contrapart àrab fan difícil imaginar un altre desenllaç. La inoperància de la política exterior europea i el suport quasi incondicional dels Estats Units a una de les dues parts en conflicte dificulten encara més les possibilitats d'arribar a un acord raonable.

Cal no perdre de vista, però, la manera com aquest últim país ha posat el seu granet de sorra en el manteniment de la inestabilitat de la regió: a principis d'agost, la seva secretària d'Estat, Condoleeza Rice, fa fer una gira pel Pròxim Orient, dins la qual va vendre material militar per valor de 46.000 milions d'euros a vuit estats de la zona. D'aquesta venda d'armament, els principals beneficiaris en van ser Israel, que va signar compromisos per 22.000 milions, i Egipte, que ho va fer per 9.530 milions. Els altres 14.630 se'ls van repartir els països del Golf. Per fer una mica més entenedores aquestes xifres, us direm que el cost total de la venda suposa cinc vegades el pressupost espanyol anual de Defensa, despesa que els antimilitaristes d'aquest país ja considerem absolutament vergonyant. Els redactors d'aquesta columna no entenem gaire sobre estratègia político-militar, pero se'ns fa molt costa amunt estar d'acord amb aquesta exportació de maquinària de guerra.

Més aviat tendim a pensar que aquestes joguines bèl·liques contribuiran a l'augment de la tensió, a la vegada que quedaran a l'abast de ser usades per dirigents polítics en hores baixes de popularitat o interessats en trobar una fòrmula patriòtica de tapar les seves corrupcions. Un mal auguri per a les perspectives d'un futur en pau entre palestins i israelians i una excel·lent notícia per a empreses com ara Boeing, Lockeed Martin o Raytheon, integrants del famós complex militar-industrial americà, les accions de les quals van experimentar un important augment a Dow Jones coincident amb la finalització de la gira de Rice.

Reivindiquem el dret a l'habitatge com un dret fonamental

VdeVivienda

Les mesures aprobades recentment pel govern espanyol en relació a l'habitatge només ens demostren una cosa: Avui més que mai hem de seguir amb les mobilitzacions per exigir que es faci efectiu el dret a l'habitatge. Per això el 6 d'octubre a diverses ciutats de l'Estat espanyol es van mobilitzar milers de persones cridant a la vegada "no tindràs casa en la puta vida!".

No podem obviar que aquestes mesures s'adopten a pocs mesos de les eleccions estatals i que el seu propòsit, igual que el Pacte Nacional per l'Habitatge i la Llei d'habitatge a Catalunya, tenen un caràcter descaradament electoralista.

Tot i que la desgravació fiscal del lloguer és una mesura reivindicada històricament des de l'inici del movimient, només la podem entendre com un primer pas cap a un conjunt de mesures estructurals que aplicades de manera íntegra facin de la vivenda un dret i no una mercaderia.

En canvi, en lloc de proposar mesures estructurals, el govern ha plantejat unes ajudes directes al lloguer que són inflacionistes, ja que acabaran repercutint sobre el preu ja desorbitat dels lloguers: si el parc de lloguers és reduit com ara ho és, els propietaris incorporaran les ajudes públiques als preus. La casa que avui ens lloguen per 1.000 euros, demà la llogaran per 1.200 euros: és així com el govern pensa garantir el dret a l'habitatge? Per què no es regulen els preus dels lloguers, tal i com fan altres països europeus? I el que es pitjor, marginen a un sector majoritari de la població: què passa amb les persones majors de 30 anys? No tenim dret a accedir a una vivenda?.Entenem que el dret a una vivenda és un dret universal, que no entén d'edats i que afecta al conjunt de la ciutadania.

No oblidem que en tot l'Estat hi ha més de tres mil·lions de vivendes buides, que no compleixen la seva funció social. Moltes d'aquestes, noves promocions que han quedat invendibles: Per què no s'obliga d'una vegada per totes que aquestes vivendes compleixin la funció social a la que obliga la Constitució?

Després de més d'un any de mobilitzacions ciutadanes que han aconseguit posar al centre de l'agenda política el problema de l'habitatge, les mesures anunciades no només són màrqueting pre-electoral, sinó que amaguen la mateixa política de sempre: destinar diners públics per afavorir encara més a aquells que fins ara s'han enriquit especulant amb un dret fonamental. Ara que estem front el punxament de la bombolla immobiliària i que la venda de pisos ja no és el gran negoci, treuen mesures per seguir assistint a la màfia immobiliària (promotors, constructores i entitats financeres).

En aquests moments de crisi del sector immobiliari s'utilitzaran diners públics per perpetuar els beneficis milionaris que han obtingut els mateixos que ara signen el Pacte Nacional per l'Habitatge de Catalunya, a costa del patiment i de l'endeutament de la població. Un pacte que fa que els pisos de nova construcció es destinin majoritàriament a la compra, en lloc de destinar-los a lloguer que és el que tothom diu que fa falta; un pacte que aposta per la nova construcció, i per tant la devastació del territori, ignorant l'existència de milers de pisos buïts que no estan complint la seva funció social; un pacte que permet que els pisos de protecció oficial passin al mercat lliure després de només trenta anys; un pacte que faculta als promotors a vendre el 30% dels pisos de protecció oficial que construeixin.

És a dir, un pacte que fomenta l'especulació i la corrupció. Un pacte que ignora les crítiques socials rebudes, que no treu l'habitatge del mercat, que no proposa mesures estructurals. Un pacte que no té cap mesura ni per fer els lloguers assequibles ni per ajudar a les persones hipotecades i endeutades que corren el risc de perdre els seus habitatges. Un pacte que seguirà contribuint a fer als rics més rics, i als pobres més pobres.

Gràcies a aquest pacte, accedir a un habitatge seguirà sent del tot impossible, i el que és pitjor, pretenen fer creure a la població que aquest pacte resoldrà un problema que han creat ells mateixos. Però la ciutadania insisteix en denunciar que no ens prenen el pel, que amb aquest pacte i amb aquesta llei, no tindrem casa en laputa vida!

Malauradament, ens veiem obligats a constatar, un cop més, que les institucions no tenen cap voluntat política per fer efectiu el dret a l'habitatge. Les mesures anunciades no només són màrqueting preelectoral, sino que amaguen la mateixa política de sempre: destinar diners públics per afavorir encara més a aquells que fins ara s'han enriquit especulant amb un dret fonamental. Ara que estem front el punxament de la bombolla immobiliària, impulsada des dels diferents governs en els darrers anys, i que la venda de pisos ja no és el gran negoci, treuen mesures per seguir assistint a la mafia immobiliària.

Les persones que seguim sense casa, les que seguim pagant lloguers abusius, les hipotecades que veiem com pujen els tipus d'interés mentres els bancs segueixen aumentant els seus beneficis, les que patim mobing per la presió immobiliària en els centres històrics, les que no arribem a final de mes… seguirem sortint al carrer per cridar que no ens prenen el pel: que amb aquestes polítiques, no tindrem una casa en la puta vida!

Per denunciar tot això, el passat 6 d'octubre, a Barcelona es van manifestar unes 5000 persones fins la plaça de Sant Jaume. Altres ciutats catalanes que van acollir mobilitzacions van ser Sabadell on es van manifestar 400 persones convocades per l'Assemblea per un habitatge digne de Sabadell, i Tarragona on es va fer una concentració davant l'Ajuntament.

Més informació a: http://bcn.vdevivienda.net

Millorem les eines per autodefensar-nos

Tota la Llei d'Estrangeria hauria de ser declarada inconstitucional

Associació Papers i Drets per a Tothom

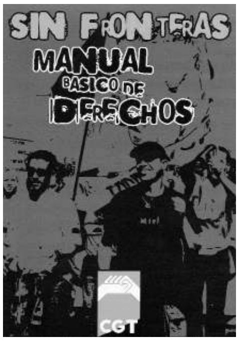

Una sentència del Tribunal Constitucional emesa el 7 de novembre declarava inconstitucionals diversos articles de la Llei d'Estrangeria aprovada pel govern de José M. Aznar, argumentant que aquests articles restringíen drets fonamentals dels i les persones immigrades "sense papers". El Tribunal considera que la modificació de la Llei d'Estrangeria, que el PP va aprovar a finals de l'any 2000, vulnera l'article 13 de la Constitució perquè no es poden limitar els drets fonamentals de les persones a l'intentar distingir entre immigrants regulars o irregulars.

Drets de les persones immigrades

Aquesta sentència ve a donar la raó als col·lectius i organitzacions que defensem que aquesta Llei vulnera i discrimina els drets de les persones immigrades. Els i les immigrants hem vingut sofrint aquesta discriminació durant més de 7 anys durant els quals, els nostres drets socials, sindicals i polítics han estat injustament retallats.

CGT edita un manual sobre els drets laborals, sindicals i socials per a persones immigrants

Àrea Confederal d'Immigració-CGT

"Sin fronteras. Manual básico de derechos", és el títol d'aquest manual editat per l'Àrea Confederal d'Immigració de CGT i confeccionat pel Gabinet Jurídic Confederal.

El Manual Bàsic de Drets, és una publicació dirigida als/les immigrants que pretén ser una petita guia que orienti a aquesta població sobre els drets que posseïx i el que ha de fer per a exercir-los.

Aquest nou manual, que es pot trovar en els locals de la CGT, és un material d'informació útil entorn dels drets laborals, sindicals i socials per a persones immigrants, però a causa de la seva claredat expositiva també pot servir per a qualsevol persona (especialment per a joves) que s'incorpori per primera vegada al món laboral, o no tingui clar els seus drets bàsics.

La informació que conté és clara, concisa i toca tots els aspectes fonamentals en els que qualsevol persona pot trobar-se, des del que s'ha de tenir en compte en relació al contracte de treball, als descans i vacances, a la nòmina, als acomiadaments i liquidacions, a les reclamacions que poguessin fer-se, a la seguretat social i l'atur, a la prevenció i riscos laborals, com per descomptat als drets sindicals que pot exercitar i als socials bàsics que tota persona immigrant pot reclamar.

Es tracta d'un fullet de 32 pàgines que comprèn tres apartats bàsics: drets laborals, drets sindicals i drets socials. Cadascun d'ells està desenvolupat senzillament perquè els immigrants puguin utilitzar-lo sense que siguin necessaris especials coneixements jurídics. La seva estructura és la següent:

Drets laborals:
1.- Normativa; 2.- Contractes; 3.- Si no tinc contracte?; 4.- Jornada, torns, descansos; 5.- Quant he de cobrar?; 6.- Acomiadament i liquidació; 7.- Què fer davant un acomiadament?; 8.- Seguretat social;9.- Prevenció i riscos laborals

Drets sindicals:
Sindicació, reunió en l'empresa, vaga, manifestació.

Drets socials:
1.- Primer pas: empadronar-se
2.- Quins drets puc reclamar?

Finalitza la publicació amb un directori en el qual figuren totes les federacions locals de la CGT. Ara toca difondre'l i donar-lo a conèixer allí on ha de ser útil: obres, hostaleria, locutoris i botigues, empreses amb mà d'obra immigrant, temporers/es agrícoles, associacions específiques d'immigrants, etc.

Podeu accedir al document en pdf a l'enllaç: http://www.rojoynegro.info/2004/IMG/pdf/Sin_Fronteras-Derechos.pdf

El govern del PP és responsable perquè va elaborar aquesta Llei, però el govern del PSOE també ho és per no tenir la valentia d'eliminar els articles ara declarats inconstitucionals. Tot el contrari, quantes vegades s'ha reformat la Llei, sigui pel PP, sigui pel PSOE o per acords entre ambdós, aquests articles s'han mantingut i el caràcter discriminatori de la Llei s'ha incrementat.

És doncs una sentència tardana, però també és insuficient. El tribunal no es pronuncia sobre el conjunt de la Llei ni sobre la majoria dels seus articles perquè no formaven part del recurs. I aquesta Llei que seguirà vigent segueix sent discriminatòria i contínua retallant drets elementals de les persones immigrades. És la Llei d'Estrangeria la qual permet l'explotació laboral de centenars de milers d'immigrants obligats a treballar sense contracte i sense drets laborals per mancar de papers. És aquesta Llei la que permet empresonar durant quaranta dies en els centres d'internament a immigrants que no han comès cap delicte. I és també aquesta Llei la que nega als immigrants amb i sense papers drets polítics fonamentals com el dret al vot.

Per això les organitzacions d'immigrants que avui ens felicitem de la sentència del Tribunal Constitucional hem de continuar la lluita per la derogació total de la Llei d'Estrangeria i per descomptat contra tots els intents d'endurir-la (protocol d'expulsions, proposició de Llei de lluita "contra la immigració…").

Perquè cap societat serà lliure ni justa si tolera la discriminació, per això reclamem els papers i la completa igualtat de drets per a totes les persones.

Contra la proposta del Senat de l'Estat espanyol d'endurir la normativa sobre les persones immigrades

Dins el marc de l'enduriment de les polítiques repressives contra les persones immigrades a l'Estat espanyol, el Senat ha elaborat una proposició de Llei sota la denominació de "Proposicion de Ley de Lucha contra la inmigración clandestina" que preveu, entre altres coses, la desaparició de la regularització per l'arrelament de 3 anys, l'ampliació a 70 dies de presó en els centres d'internament i sobretot la prohibició de l'empadronament per a les persones sense papers. Aquesta última mesura és especialment greu perquè significaria que les dones i els homes immigrats sense papers, més d'un milió de persones, no podrien accedir ni a la sanitat ni a l'educació.

Els col·lectius d'immigrants, així com les entitats i associacions que els donem suport, com la CGT, que defensem la igualtat de drets per a totes les persones, ens hem de mobilitzar per frenar aquestes mesures i reiterem el nostre més profund repudi l'esmentat esborrany de normativa, i cridem a totes les associacions, partits polítics i sindicats, a manifestar el seu rebuig i exigir la seva retirada.

SALUT I ANARQUISMES

Cap agressió sense resposta?

Josep Cara Rincón (Berga)

Cada cop costa més ser lliure. Sempre ha estat mal vist, però no és només una qüestió de pressió social o comportaments hegemònics. És difícil viure la llibertat ni que vulguis. El cas de l'alimentació és ben clar, el Marc de Ponent ens ho explicava l'altre dia a Berga. Tot això dels transgènics fa que perdem la capacitat de plantar i ens condemna a dependre de tres o quatre grans empreses a les quals deleguem una cosa tan important com la nostra alimentació.

És per això que la revolució alliberadora continua sent transformar la nostra realitat immediata de manera individual i col·lectiva, és a dir autogestionar les nostres vides en el màxim d'àmbits possible fins a arribar a la totalitat de les nostres vides. Fer de les nostres vides una de sola. Lleure, coneixement, cultures, treball, afecte, diversió...; fora de la lògica capitalista (explotació i consum inconscient) i de la delegació que ens fa incapaços. Tot això i molt més —que de rotllo no ens en falta— li explicava l'altre dia a una noia que feia un treball de recerca d'aquests de batxillerat sobre l'anarquisme a l'actualitat. Els anarquismes sempre interessaran algú, malgrat la propaganda que ens en fan els poders.

A Madrid, mor assassinat un noi de setze anys a mans d'un militar feixista (sí, és un epítet) en nom de l'autoritat i de les essències de la pàtria. Un altre mort dels nacionals. Però no passa res. L'Estat sap a qui ha de mossegar i a qui no. La resta de poders també ho saben i si no fixeu-vos en els mitjans de comunicació. Indignant. La manifestació de protesta a Barcelona era una demostració de què és el dret de manifestació per als "demòcrates de debò" del senyor Saura i la resta de polítics: una cosa que fa nosa i que s'elimina a cop de porra. Sap greu per les detingudes i les manifestants ferides i sempre és un consol si algun mosso rep. Sigui com sigui, al Carlos la vida no li torna ningú i al seu assassí ni la justícia en farà Justícia (recordeu el cas del Roger) ni nosaltres tampoc en farem (l'autodefensa de les nostres organitzacions és només un record antic).

La justícia condemna a no se quants anys de presó els assassins del nostre company Pep Isanta, mort a mans de lumpen creat per la injustícia social. I què? La presó no soluciona res ni per a uns ni per als altres. Si lluitem contra l'autoritat i la injustícia social, cal també que tinguem molt en compte la nostra capacitat i efectivitat a l'hora de defensar-nos, sinó els ho posem massa fàcil.

70è aniversari del bombardeig del Liceu Escolar de Lleida

Secció Sindical d'Educació de la Confederació General del Treball de Ponent

Un any més recordem l'aniversari del dia nefast en què la cultura i el coneixement van ser derrotats per la infàmia. Un any més recordem que un 2 de novembre d'ara fa setanta anys, la càrrega mortal de l'aviació franquista colpejava durament la ciutat de Lleida com a preludi dels foscos anys que vindrien després. En aquell acte terrorista, el Liceu Escolar, símbol de la renovació pedagògica a Lleida, va ser enfonsat pels criminals que sense dubtar-ho van assenyalar-lo com a objectiu. Els vassalls de la estupidesa van ensorrar un símbol, una llavor del que havia de ser una educació alliberadora per construir altre futur.

Aquell 2 de novembre de 1937, ales negres van volar també sobre la nostra ciutat per atemorir petits i grans, per castigar-los, per fer-los-hi veure que els valors pels quals lluitaven no tenien cabuda en el món submís que els feixistes desitjaven.

Lleida coneixia l'horror de la guerra i l'horror dels que desitjaven la victòria a qualsevol preu, als qui no importava que els que es trobaven lluny del front també morissin: dones, nens, mestres, avis... que vivien el seu dia a dia, van veure com en aquella data fatídica la seva vida canviava radicalment: Rosa Daniel, Antoni Castell, Pilar Hernández, Josep Jové... són només alguns dels noms d'aquells nens i nenes que, amb menys de 15 anys, van morir aquí sota les bombes de la ignorància.

En aquella guerra no només lluitaven uns contra altres per un territori, sinó que la primera contesa mundial contra el feixisme es jugava a casa nostra, a la que persones d'aquí i de tot el món van acudir per defensar la llibertat.

Avui, nosaltres, treballadors de l'educació, ens declarem ara i sempre antifeixistes, no només com a dignes hereus dels qui des de les aules o amb el fusell hi lluitaven, sinó perquè també denunciem i assenyalem els que van permetre la massacre, i no oblidem ni perdonem el que aquí va succeir. Lluny de falsos discursos conciliadors, volem cridar ben fort, un altre cop, que la lluita contra el feixisme en totes les seves formes segueix més viva que mai: a les escoles, als instituts, a les fàbriques, al carrer... tots hi estem implicats i cal no baixar la guàrdia.

En un temps en què tant es parla de memòria històrica, volem denunciar l'amnèsia històrica a la qual se'ns vol sotmetre. Les generacions actuals tenen el dret a heretar els valors dels qui defensaren la llibertat i la democràcia davant dels que van imposar el totalitarisme. Reclamem que es condemni el feixisme com a responsable de la mort, el sofriment, la destrucció i l'alienació mental de diverses generacions que han vist amagada la veritat. Tenim el deure de transmetre els valors de la solidaritat, de la justícia social, de la igualtat i de la raó als qui han de bastir un nou món.

Per nosaltres, només hi ha uns culpables, els feixistes, que imposaren la pau dels cementiris i les fosses comunes, dels camps de concentració i dels treballs forçats, de l'exili i de la destrucció, de la tortura i l'esclavatge a milers de persones. Sí hi ha diferència entre víctimes i botxins, entre vencedors i vençuts, i cal passar comptes i esclarir responsabilitats. No s'entén que polítics que diuen defensar els valors republicans corrin a retre pleitesia a la monarquia hereva del franquisme; no s'entén que els que beatifiquen els seus màrtirs no demanin perdó pel seu suport als feixistes; i no s'entén que aquí, a la nostra ciutat, destruïda pel feixisme, es mantinguin dempeus homenatges als "caídos por Dios y por España", així com que als nostres carrers hi figurin noms dels qui només mereixen ser recordats com a col·laboradors del feixisme i la dictadura: Joan Recasens, Ramon Areny, Casimiro Sangenís, Carmelo Fenech, Miquel Montanya, ser lleidatans no els exculpa de res. La seva complicitat amb el règim totalitari els situa a l'altre costat dels qui defensem la llibertat. No ens valen arguments conciliadors ni de mals menors, reclamem de nou la seva desaparició dels espais públics i que siguin recordats com a còmplices de la barbàrie. L'homenatge ha de ser pels milers d'homes i dones que no dubtaren a donar un pas endavant per defensar la humanitat i que han estat tractats injustament per la Història, quan no oblidats o menyspreats.

Nosaltres, avui i aquí, prenem el relleu, conscients que l'educació fa lliures les persones, ens comprometem a militar en l'antifeixisme, a lluitar pels valors de la solidaritat i l'ajuda mútua, a bastir un món de persones lliures. Avui, igual que ahir, mori el feixisme, visca la llibertat!

Lleida, 5 de novembre de 2007

15 anys Sense Pedro Alvarez, assassinat per un policia

La nit del 15 de desembre de 1992 és assassinat en la ciutat catalana de l'Hospitalet de Llobregat un jove de 20 anys, Pedro Álvarez, d'un tret al cap. Pedro acompanyava a casa la seva núvia Yolanda, amb qui sortia des de feia cinc anys. Just després d'acomiadar-se, un cotxe que circula a gran velocitat per poc atropella la jove, la qual en una reacció instintiva increpa el conductor. Aquest surt de l'automòbil i comença a discutir amb la jove de forma violenta fins al punt que la copeja i la tira a terra.

Pedro llavors torna corrent per defensar-la i inicia una discussió amb l'agressor, que es converteix en l'assassí en el moment que es dirigeix al cotxe (un Opel Vectra blanc), agafa un arma i li dispara tres trets al jove, un d'ells mortal de necessitat, davant l'intent de detenir-lo d'una dona que l'acompanyava. Després torna al cotxe, amb la mateixa sang freda, i arrenca mentre unes persones intenten socórrer Pedro, que ingressa cadàver a l'Hospital de Bellvitge, davant l'estat de xoc en què es troba Yolanda.

Les sospites cauen sobre un policia nacional (José Manuel S. F), i és detingut de seguida. És igual que la descripció que es va donar d'ell, les proves balístiques coincideixen amb les de les armes utilitzades per les forces de seguretat de l'Estat i l'agent és assidu de la zona on passen els fets. Una persona conflictiva i amb "cert poder" en aquesta zona. A més, és identificat immediatament per Yolanda, l'únic testimoni del crim.

L'agent presenta una coartada tan infantil com concloent per als encarregats de la investigació: "Estava a casa dormint després d'haver acompanyat la meva mare a l'hospital" i la investigació comença a tornar-se tèrbola. Es declara immediatament el secret de les investigacions, pel que la representació de la família no pot participar en elles. A Yolanda se la sotmet a una sessió maratoniana de múltiples reconeixements, qualificada d'irregular per juristes consultats. La jove al final manifesta dubtes sobre aspectes molt concrets del policia.

Els familiars acusen en repetides ocasions que la titular del Jutjat d'Instrucció número 5 de L'Hospitalet, María José Magaldi, i el comissari Llorente no estan portant a terme bé el procediment: la jutge no ordena analitzar les empremtes del cotxe per identificar la dona que acompanyava l'assassí, ni ordena la seva identificació posterior, per exemple. Finalment, es decreta l'exculpació de l'agent per falta de proves fiables.

Ningú ha seguit realitzant fins a avui cap tipus d'investigació posterior i no hi ha cap institució que hagi donat suport al cas Pedro Álvarez, a pesar que, per exemple, l'Ajuntament de l'Hospitalet es va comprometre a això, i els poders públics (polítics, forces de seguretat, jutges i fiscals) estan obligats legalment a vetllar per l'esclariment d'uns fets tan greus com aquests. Els policies que van iniciar les investigacions, d'altra banda, tracten des d'un principi de criminalitzar Pedro, buscant antecedents que no existien, per a culpar-lo del succeït i així defensar al seu company.

Actes realitzats i previstos enguany:

Xerrada-Debat- Passe de vídeo
Dimarts 20 novembre 20h
Lloc: Espai Obert, c/ Violant d'Hongria 71, 1r, Barcelona.
Concentració i ofrena floral

Dissabte 15 de desembre
11.30 h. La Torrassa, L'Hospitalet, ofrena floral
17.30 h. Plaça Universitat, Barcelona, Concentració

Infectació: L'ampolla mig plena

Josep Llunas i Pujals

Fa deu anys que les forces policials van desocupar el Cinema Princesa a Barcelona; el David Fernández de Gràcia ho ha agafat com a punt de partida d'una època i ja ens va bé. S'havia convertit en un gra de pus al cul del sistema i van decidir rebentar-lo. El van convertir en un símbol. No només de l'okupació d'espais per viure sinó també del que som capaços de fer quan ens mirem el poder i ens en riem a la cara... de cara. No ho/ens suporten.

En aquests darrers deu anys, les persones que més o menys hem estat en els moviments socials transformadors dels Països Catalans hem pogut veure com s'obrien i s'ampliaven espais arreu del territori, esdevenint una veritable xarxa del que podria ser un contrapoder popular, del que podria ser i en alguns casos és. És evident que no a tot arreu la cosa ha anat de la mateixa manera però hi ha dates i fets que ens cal no oblidar:

-La creació d'un intens i extens sistema de contrainformació que abasta gairebé tots els formats: de la ràdio a la televisiso (encara incipient), fins a internet o la creació i consolidació de capçaleres de premsa cada cop més estables i amb més difusió.

-La consolidació d'un pensament crític que no és un sinó la suma de molts pensaments i que ha entès finalment que només la unitat –diversa sempre- en les lluites, malgrat les discrepàncies en el model final, ens pot portar a algun lloc.

-La lluita de les Terres de l'Ebre i la seva victòria contra el Pla Hidrològic Nacional i per la Nova Cultura de l'Aigua com a exemple real però no únic que la mobilització popular pot aconseguir els objectius que es proposi.

-La proliferació continuada d'espais alliberats arreu del territori, tant de cases okupades com de centres socials (alguns okupats i d'altres no), ateneus, casals, bars, etc., que han contribuït a crear un tupit teixit social de dissidències.

-La desaparició gairebé total de manies lingüístiques que portaven alguns individus a prescindir del català com a llengua vehicular dels moviments i la reafirmació del fet que la defensa de la llengua minoritzada als Països Catalans és també una part de la nostra lluita per un món on hi càpigin tots els mons.

-El sorgiment d'un nou sindicalisme fora dels sindicats majoritaris que es defineix clarament com a assembleari, de classe i de base. Hereu de l'anarcosindicalisme però també dels models autònoms dels setanta, cada cop més gran i potent, en permanent creixement sota diverses sigles.

-Una participació a nivell local en la gestió de "la cosa pública", eleccions municipals incloses, que ha fet possible la implicació directa en l'entorn proper més immeditat.

-Les mobilitzacions contra la globalització capitalista, des de les trobades contra el neoliberalisme i per la humanitat fins a les contracimeres contra els diversos organismes gestors, amb dos moments centrals, la cimera de la UE a Barcelona i la suspensió de la reunió del Banc Mundial. Vam poder perquè vam ser moltes.

-L'amplíssima lluita social per l'habitatge i les seves formes d'organització.

-La creació d'una extensíssima xarxa de plataformes i "salvem" que alhora que s'han oposat a la destrucció del territori han aportat alternatives de tota mena i ha aprofundit en models dissidents d'autoorganització.

-La defensa de totes les sexualitats possibles, que ha omplert d'aire els nostres pulmons i ha obert portes que sempre havien estat closes..

-Les campanyes de desobediència civil, des de l'objecció o la insubmissió fins a l'objecció fiscal o el boicot a la desfilada militar a Barcelona.

-Un internacionalisme de tu a tu concretitzat en molt diverses formes d'ONG, organitzacions solidàries o brigades de suport, arreu del món.

-Un feminisme moltes vegades sense aquest nom que ha aconseguit esdevenir transversal en molts dels nostres moviments.

-Una defensa continuada dels drets humans més enllà de la retòrica del poder.

-I molt més...

Infectació: L'ampolla mig buida

Teresa Clarà Munt

Seríem una colla de mentideres i de manipuladores si només ens quedéssim en els guanys i les victòries. És més que evident que el panorama que tenim davant dels ulls ha millorat en moltes de les seves parts.

Es pot veure en multitud de moments, llocs, actes, trobades, accions..., però no és menys evident que el que tenim davant, en general, ens mostra que continuem allunyades, i potser cada dia ho estem més, de l'alliberament que busquem, alliberament divers, complex, sense receptes preestablertes... Així, cal destacar com a especialment negatius:

-La dificultat evident de trencar el mur del rebuig i la ignorància a què ens sotmeten els qui cobren per opinar allò que el poder pensa de nosaltres. La gran dificultat que suposa trencar el soroll mediàtic sobre qui vol o gosa lluitar. Ho fem bé fora dels seus canals però no aconseguim maiobrir escletxes o crear una realitt suficient més enllà del seu món.

-La impossibilitat que les nostres lluites i victòries siguin totals, per culpa tant nostra –no ens les creiem ni ens creiem capaços de vèncer- com per part seva –tenen una maquinària tan ben greixada que just arriba una victòria nostra, ells ja preparen la seva nova ofensiva. No ens deixen respirar. I que sigun totals no vol dir que aspirem al totalitarisme, no fotem!

-L'increment de la utilització de la violència policial refinada o no tant, ben coordinada amb la que grups de l'extrema dreta apliquen damunt qualsevol que per ells sigui "rojo", "separatista", "terrorista" o "jove antisistema". La violència simbòlica que el poder desplega cada cop amb més impunitat arreu de les nostres vides.

-La proliferació de la violència masclista i de la seva visualització. El creixent discurs que vol confondre "masclisme" i "feminisme" en la retòrica i en els continguts. La colla de les dones que aspiren a ser neutres obviant que allò guanyat ha estat producte d'una lluita evidentment feminista. I la colla d'homes que diuen, esperant recuperar part del poder perdut, que tenen raó. L'odi cap a qui practica una sexualiat no adequada a les propostes imposades per les esglésies diverses.

-La reculada evident de l'ús social de la llengua catalana, sobretot en les grans ciutats i en determinats parts del domini lingüístic. A Alacant o Perpinyà el català ja és anecdòtic. La defensa implícita del marc espanyol, francès, italià i andorrà o dels marcs autonòmics enfront del marc dels Països Catalans com a opció pròpia.

-La derrota d'àmplies capes de la classe obrera amb una reculada total i continuada de drets. La globalització ha portat un nou paradigma explcatiu del món que tenim. La tecnologia i el domini neoliberal creen noves possibilitats d'explotació i la precarització d'extensos grups de persones, fins i tot de persones que tenen feina.

-La nul·la incidència en les polítiques reals de les mobilitzacions anticapitalistes i la dificultat per lligar l'àmplia mobilització popular amb les realitats del dia a dia de les persones.

-L'encariment sense paua del preu de l'habitatge i la dependència que crea per a moltíssimes persones la hipoteca per adquirir habitatge.

-La destrucció completa –o camí de...- del territori convertit tot ell en espai per a l'especulació. La construcció desaforada a la costa i la seva extensió cap a l'interior. Les vies ràpides, les línies rectes.

-Tal com deia Jaume Asens, la policializació de l'exèrcit i la militarització de la policia, junt amb la utilització de la presó com a aparcament dels pobres i dissidents. Codis penals regressius, enduriment de les sancions, persecució de la dissidència, ordenaces de civisme...

-I la poca il·lusió que desperten en la majoria social les propostes d'enfrotament que nosaltres els donem com a camí per a recuperar la vida que el sistema el poder ens van prenent, a poc a poc, cada dia més.

ALGUNA COSA ES MOU

En defensa de Chávez

Carlus Jové

El linxament mediàtic que està patint Hugo Chávez diu molt sobre la qualitat de la premsa d'aquest país. Passats uns quants dies, cada dia un més, des de la picabaralla verbal entre el president veneçolà i el cap de l'Estat espanyol, no hi ha mitjà, escrit o audiovisual, que passi per alt qualsevol petit comentari del bolivarià. Sense entrar a discutir aquí les bases del projecte polític del chavisme, que seria una qüestió a part, és discutible fins a quin punt la notícia és notícia o es tracta més aviat d'una guerra freda mediàtica entre dos camins clarament divergents.

El suplement "Domingo" de *El País* del 18.11.07 afirma en titular: "Hugo Chávez utiliza el incidente con el Rey para afianzar su poder". Hauria convingut afegir: "La monarquía española, las transnacionales, y los mandarines del nuevo capitalismo global, también". Hauria estat tot més exacte i veraç.

Critiquen els comentaristes habituals de l'actualitat (vells amics nostres) que Chávez encara gosi parlar d'imperialisme a l'Amèrica Llatina, que vulgui posar limitacions a les transnacionals espanyoles, que defensi a tort i a dret el seu model polític, o que es faci aliats arreu del continent. Que poc que deuen haver estudiat la qüestió abans de sortir en antena! Que baixa la moral del periodista de butaca, que crítica allò que ell mateix defensa quan va en benefici d'Espanya! Que potser no pot mirar Chávez per l'interès de l'economia veneçolana, inclús si això va en detriment d'algunes empreses espanyoles? Que potser les potències occidentals no s'alien entre elles per promocionar les seves polítiques? Que potser Repsol o qualsevol altra de les empreses tan "maltractades" a Veneçuela han tingut mai cap escrúpol en implantar-se al mercat latino?

En tot aquest rebombori està molt clara la intenció. Chávez és un dimoni per al capitalisme global, i qualsevol excusa és bona per carregar-se'l. La monarquia espanyola està en el punt de mira d'un ampli sector social, i qualsevol excusa és bona per lloar-la. Espanya es veu qüestionada per les reivindicacions independentistes, i cal fer pàtria com i quan es pugui.

No em molesta que els diferents mitjans siguin partidaris d'opcions polítiques concretes. Aquesta revista també ho és. La immoralitat és que se n'amaguin, i que converteixin la tendència en la informació. Pensaran el que jo els digui, que deia Charles Foster Kane a la genial pel·lícula d'Orson Welles. Clar que allò eren altres temps, oi?

> EL FAR

i 2) Dalí, surrealisme en acció

Ferran Aisa

Salvador Dalí, el 5 d'abril de 1934, va tornar a participar en una conferència surrealista a l'Ateneu Enciclopèdic Popular, que va titular: "Per a un tribunal terrorista de responsabilitats intel·lectuals, polèmica sobrerealisme". La revista Gràcia-Rambles va publicar una divertida crònica de l'acte, els autors d'aquest escrit n'eren un tàndem format per dos joves periodistes, Avel·lí Artís i Pere Calders, els quals van presentar la conferència amb el títol: "Salvador Dalí fa rodar el cap als socis de l'Ateneu Enciclopèdic Popular". El pintor de Portlligat va entrar a la sala de conferències amb una barra de pa sota l'aixella i un feix de quartilles a la mà dreta. Després de fer la presentació de la cerimònia daliniana, que va consistir en posar en activitat uns repartidors de fulls clandestins perquè a les vuit del vespre es concentressin al carrer del Carme amb dos-cents gats negres amb unes llaunes de llet condensada lligades amb cordills a les respectives cues: "Els marrameus van arribar fins a la Barceloneta, on van creure que es tractava de l'arribada d'una esquadra de vaixells fantasmes. Salvador Dalí va dipositar en mans del president (Víctor Colomer) el pa de barra i amb l'ídem que el caracteritzà va entrar de ple en matèria. Comença dient que el surrealisme és l'ateisme de l'inconformisme i l'abisme de vachiereisme. (...) Nosaltres diem -seguí dient-, com un vulgar Massip de La Rambla- que cal foradar amb el filaberquí del surrealisme la crosta del conscient que porta la nostra gent. (...) Foradarem el cap de l'Albiñana i hi trobarem serradures. Foradarem el cap d'En Lerroux hi trobarem palla de la bona. Foradarem el crani d'En Gil Robles i serà una font d'orxata de la millor qualitat. (...) Fins l'alimentació -seguí dient Dalí- pot seguir essent la nostra. No cal pas inventar una cuina surrealista. Les faves a la catalana són una menja ben nostra. És un plat que jo enyoro en els moments de depressió. De les faves no vull parlar-ne, però de la botifarra, sí. La botifarra simbolitza exactament la botifarra que faig a tots els intel·lectuals catalans, valencians i occitans (...). Aureà de Sarrà (sensació!) és surrealista -afirmà el pintor dels rellotges de butxaca "tous" i dels menuts de gallina en llibertat- i ho és perquè quan balla no sap el que es fa. (...) -Parla d'arquitectura i pugna per un retorn a les construccions comestibles del 1900. Amb un pla de construccions de crocant, l'obrer no solament podrà un dia assaltar les cases dels burgesos, sinó que podrà cruspir-se-les i tot. I el diumenge, si vol, menjarà tribuna. (...) -Dalí reprèn el discurs i diu que per acabar llegirà un poema dels seus. És el moment culminant de la conferència. El president aixeca el pa i per mitjà d'unes petites cordes li lliga al cap. Llavors Dalí, amb la veu trencada i els ulls en blanc, començà el seu inspirat poema: "Se li veia l'os / de la punta, / de la punta, / se li veia l'os / de la punta del dit gros".

Dinamita de cervell

La Revolució Llibertària va ser una realitat

Cristina Escrivà i Rafael Maestre, comissaris de l'exposició

La Revolució espanyola va ser una realitat. L'han explicat els seus protagonistes, els militants de la Confederació, els homes i dones que la van fer possible.

L'exposició La Revolució Llibertària, 70 aniversari del 19 de juliol de 1936, neix amb la intenció de posar en relleu, amb imatges i amb documentació de l'època, els moments històrics referents a la seva existència. El propòsit és donar a conèixer a les noves generacions alguns dels fets que van viure els seus avis, al mateix temps que recordar a aquestes persones, que de manera molt sentida, van mantenir la flama viva de la Revolució en l'exili interior i exterior, i una vegada desapareguts van deixar constància de les seves vivències en enregistraments orals i testimoniatges escrits perquè la seva experiència ajudi a comprendre millor "aquest curt estiu de la anarquía", aquest moment únic on la il·lusió d'un món nou es va fer realitat. El nostre reconeixement s'estén als llibertaris anònims i al poble vençut.

El 19 de juliol de 1936, va ser la culminació d'un procés de maduració revolucionari que va trobar, després del cop d'estat feixista del 18 de juliol, les condicions objectives necessàries per a eliminar els obstacles que s'oposaven al seu desenvolupament.

L'exposició, que consta de 26 panells i un muntatge audiovisual, inicia el seu recorregut mostrant els antecedents ètics i filosòfics de l'anarquisme i acaba plantejant el debat pendent de la Revolució. De forma descriptiva presenta cronològicament des de la Primera Internacional a les organitzacions que, com la Confederació Nacional del Treball, la Federació Anarquista Ibèrica, les Joventuts Llibertàries i Dones Lliures, conformen el Moviment Llibertari. Des del Naturisme a l'Esperanto, la Cultura Ácrata i la seva Filosofia, la Pedagogia Llibertària, els Ateneus, fins al procés produït el 19 de juliol, quan el poble en armes, frena el cop feixista en bona part del país i el proletariat entra en escena com principal actor, representant amb la pèrdua de la guerra el final del drama històric.

L'eclosió de la Revolució Llibertària, es va plasmar en infinitat de realitzacions. El nou ordre social, autogestionari, organitzat de baix a dalt, va tenir en les col·lectivitats el seu principal exponent. Els treballadors per primera vegada van viure tot allò que havien somiat, experimentant la llibertat, la solidaritat humana, el suport mutu i la igualtat entre homes i dones; amb una filosofia d'acord als requisits que demandava la nova societat i unes pràctiques compromeses amb la naturalesa i la fraternitat universal. Dècades de cultura llibertària i d'ensenyament racionalista, a través dels ateneus i els sindicats, van fer possible la preparació intel·lectual del poble.

La nostra intenció és actualitzar uns esdeveniments que van ocórrer i dels quals hem d'aprendre per a assimilar, recollint la part positiva d'ells, forjant així un pensament que inciti a l'acció. Per a finalitzar, ens agradaria haver pogut transmetre amb el recorregut de l'exposició, la veritat de la història de la Revolució espanyola i provocar un sentiment d'indignació contra la injustícia del que vam perdre en mans del feixisme, despertant la idea en les ments que un altre món va ser possible, amb la seguretat que si aconseguim introduir en el pensament la llavor llibertària, el futur serà millor.

Panells de l'Exposició

* Pòrtic; * Ètica llibertària * Associació Internacional de Treballadors AIT i Moviment Llibertari Espanyol MLE; * Cultura llibertària; * Esperanto, llengua auxiliar internacional; * Naturisme llibertari; * Pedagogia llibertària, educar per a la vida; * Ateneus llibertaris; * En marxa companys!; * Milícies confederals; * Confederació Nacional del Treball CNT; * Federació Ibèrica de Joventuts Llibertàries, FIJL i Federació Anarquista Ibèrica FAI; * Dones Lliures; * Definir la utopia, comunisme llibertari; * L'autogestió, Ciutat * L'autogestió, Camp; * L'autogestió, Indústria; * Pedagogia de la revolució; * Salut i anarquía. Solidaritat Internacional Antifeixista SIA; * Publicacions, ànima de la Revolució; * Llibres – Fulletons; * Cinema – Teatre; * Ràdio – Música; * Homes i dones del Moviment Llibertari Espanyol; * Exili; * Debats de la revolució

Es pot obtenir més informació i visualitzar el contingut de l'exposició en el web: www.memorialibertaria.org

EXPOSICIÓ ITINERANT REALITZADA PER LA CGT AMB MOTIU DEL 70 ANIVERSARI DEL 19 DE JULIOL DE 1936

La Revolució Llibertària

Secretaria de Formació CGT Catalunya

Després de més d'un any en el qual ha passat per nombroses ciutats de tot l'Estat espanyol, l'exposició sobre "La Revolució Llibertària" ara arriba a diverses ciutats de Catalunya, en una gira coordinada per la Secretaria de Formació de la CGT de Catalunya.

Del 19 de novembre al 2 de desembre de 2007, Barcelona
Del 3 al 9 de desembre, Sant Boi de Llobregat
Del 10 al 16 de desembre, Reus
Del 17 al 21 de desembre, Tarragona
Del 5 al 13 de gener de 2008, Rubí
Del 14 al 20 de gener, Manresa
Del 21 al 27 de gener, Sallent
Del 28 al 3 de febrer, Berga
Del 4 al 10 de febrer, Cornellà
Del 11 al 18 de febrer, Granollers
Del 18 al 24 de febrer, Terrassa
Del 25 de febrer al 2 de març, Vilanova i la Geltrú
Del 3 al 9 de març, Tarragona
Del 15 al 24 de març, Perpinyà
Del 25 al 30 de març, Girona

El per què de l'Exposició

Han passat més de 70 anys d'aquella Revolució del 19 de juliol de 1936. Des de la Confederació General del Treball, en el marc de la nostra campanya per la recuperació de la Memòria Històrica, no podíem deixar que aquest esdeveniment tan important pel que va suposar, en vides, il·lusions i realitats, passés desapercebut.

Des del 19 de juliol de 1936 i fins a la pèrdua de la guerra, el Poble es va convertir en el veritable artífex del seu propi destí, com protagonista lliure del futur, el qual va quedar truncat amb el triomf del feixisme.

La CGT vol reivindicar el passat que ens van robar, al mateix temps que denunciar la veritat negada per la història sobre el moviment llibertari en l'Estat espanyol.

Des de la CGT volem mantenir vives les idees que ens van donar forma i no perdre la memòria del que vam ser i el que volem ser. Recuperar l'organització i implantar idees, recuperar la nostra història i transmetre la realitat del que va passar, recordar les realitzacions dels homes i dones llibertàries en lluita contra una realitat injusta i opressora. Es van carregar la Revolució però no les nostres idees.

Que l'anàlisi del passat ens serveixi per a seguir caminant cap al futur, creixent com organització i consolidant-nos com alternativa per al canvi social.

LLEI DE MEMÒRIA HISTÒRICA: CRIDA DE CGT A LA MOBILITZACIÓ SOCIAL

Un nou pacte per l'oblit i la impunitat del franquisme

Secretaria de Formació de la CGT i Comissió de Memòria Llibertària

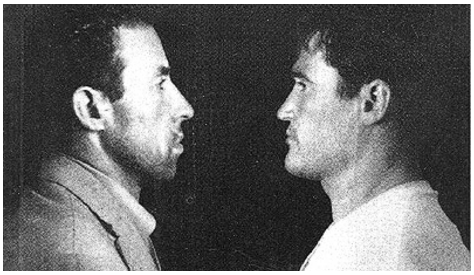

El projecte de Llei de Memòria Històrica pactada pels partits polítics, que a l'octubre de 2007 reprenia la seva tramitació parlamentària de forma definitiva, renúncia a la Veritat, la Justícia i el respecte als Drets Humans de les víctimes de la dictadura franquista.

CGT manifesta públicament la seva més absolut rebuig i es rebela davant la mateixa, no assumint que amb aquesta llei es tanca i queda saldat el deute que la democràcia té encara pendent amb les víctimes del règim franquista i d'aquest amb la Història.

Aquesta Llei representa a una nova claudicació de les forces polítiques democràtiques i especialment del govern socialista que, trenta anys després de la Transició i amb dues generacions pel mig, no s'han atrevit a fer el que des de fa temps ha sol·licitat el Consell d'Europa i que constitueïx una realitat cívica normalitzada en països com Xile i Argentina: la constitució d'una Comissió de la Veritat que declari la nul·litat radical dels tribunals i sentències de la dictadura i la imprescriptibilitat dels delictes contra la drets humans comesos en aquest període, com contempla l'ONU en repetides resolucions.

Fins que no es produeixi la derogació total i amb conseqüències jurídiques de l'entramat legal punitiu del franquisme, la democràcia espanyola serà una democràcia vigilada, segrestada i lligada al mateix, i les normes que intentin esbiaixar la realitat assassina d'aquell règim franquista tindran la lectura de Llei de Punt Final.

L'Exposició de Motius del projecte de Llei és calculadament ambigüa. En ell es recorre als conceptes de reconciliació, concòrdia, respecte, pacifisme, transició, constitució, retrobament, vocació integradora, convivència, cohesió… per a intentar ocultar la VERITAT, per a intentar no anomenar a les coses pel seu nom i en conseqüència, per a no condemnar, sense cap tipus de pal·liatius, el règim franquista, la dictadura i el genocidi comès contra diverses generacions d'homes i dones que van lluitar per la llibertat des de 1936.

Les generacions actuals tenen el dret a heretar una educació i una formació basada en la condemna del règim franquista a l'haver estat responsable de l'amargor, el sofriment, l'aïllament, la destrucció i l'anihilament físic i mental de diverses generacions. La democràcia actual té el deure de transmetre a la joventut que el cop militar franquista va suposar la ruptura traumàtica amb el sistema democràtic de 1936, amb el sistema polític vigent, va suposar l'aïllament d'Espanya, l'obscurantisme, el retard social a tots els nivells i, tot això, a costa de la violació dels drets humans més elementals i perpetrant crims contra la humanitat.

En l'esperit del projecte de Llei, se segueix mantenint l'equidistància entre víctimes i botxins, intentant homologar els que van lluitar per la llibertat amb els que defensaven el feixisme. Es consuma un intent per seguir oblidant, per ignorar l'autèntica realitat de la història de la guerra civil, el franquisme i la dictadura. La llei no es planteja com tasca implantar una determinada memòria col·lectiva. Per què? Això seria diferenciar entre víctimes i botxins? Mentre no es recuperi la memòria col·lectiva basada en la veritat , en la justícia i el respecte als drets humans, el dictador seguirà venerat en un mausoleu grandiós i els poetes i treballadors seguiran desapareguts en les fosses comunes. La normalitat de la vida pública i la fi de la transició, no es produiran fins que aquesta democràcia no hagi trencat amb el règim franquista.

Per altra banda, la llei renuncia a la recuperació de la memòria col·lectiva i social, oblidant que la lluita del poble espanyol per la llibertat va ser un projecte col·lectiu. És necessari que s'ha d'optar pel dret a la reparació moral i a la recuperació de la memòria individual i familiar de les víctimes del franquisme (recuperació de les persones assassinades, empresonades, bandejades, torturades, desaparegudes, esclavitzades, depurades, condemnades…), es recuperin les idees socials, econòmiques, culturals, educatives, organitzatives defensades des de concepcions republicanes i anarcosindicalistes i que configuren la memòria col·lectiva i social. Per a CGT és prioritari que en els centres educatius s'inclogui com matèria d'estudi el coneixement de la guerra civil, la dictadura i la seva repressió genocida.

Amb aquesta Llei, l'Administració fa abandó total de responsabilitat en l'esclariment dels crims contra la humanitat, recerca de desapareguts i violació de drets humans perpetrada pel franquisme i sotmet a les víctimes, perquè de forma individualitzada, intentin la seva rehabilitació i dignificació pública enfront d'aquesta pròpia Administració, pledejant per l'obtenció d'una Declaració de reparació i reconeixement personal, que en si mateixa, no constitueïx cap tipus de reconeixement de responsabilitat patrimonial, ni reparació, ni indemnització.

Per a CGT és inadmissible, inasumible, innegociable, que la Llei no anul·li les sentències franquistes. Se segueixen validant les sentències repressives dictades per la dictadura. No n'hi ha prou amb declarar el caràcter radicalment injust de les condemnes i sancions durant la guerra civil, no n'hi ha prou amb ilegitimar els tribunals, jurats, òrgans penals durant la guerra civil i les seves resolucions, no n'hi ha prou amb declarar il·legítimes per "vicis de forma i fons" les condemnes franquistes, no n'hi ha prou amb reconèixer la falta actual de vigència jurídica de les sentències…

És absolutament necessari anul·lar de forma clara, contundent, en l'articulat de la Llei, les sentències franquistes. L'Administració no pot rentar-se les mans pel que fa a la validesa jurídica d'aquestes sentències La Llei deroga expressament determinades lleis franquistes. Què ocorre amb les que no es deroguen? Per altra banda, la no derogació implica el reconeixement legal del franquisme. Així mateix, la derogació d'una llei significa la seva vigència fins que es produeix aquesta derogació. En conseqüència, la revisió de les sentències es fa pràcticament impossible. Els processos seguits contra Granado i Delgado, Joan Peiró, Puig Antich i tants milers més, seguiran sense tenir cap reparació, seguiran sent culpables per al franquisme i també per a la democràcia.

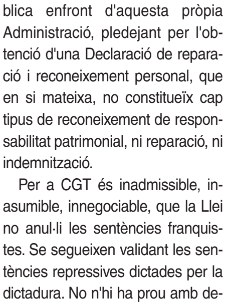

La Llei no comprarà el silenci de CGT, millorant algunes de les indemnitzacions que puguin rebre les víctimes del franquisme, indemnitzacions que en alguns casos són ridícules i en altres casos, obertament discriminatòries entre víctimes anteriors o posteriors a 1968. Per què aquestes discriminacions entre víctimes? Les Administracions Públiques renuncien a la seva responsabilitat en les localitzacions de desapareguts, exhumacions i identificació de víctimes enterrades en fosses comunes. L'Estat no solament no escometrà aquesta tasca sinó que regularà i burocratitzarà el procés que han de complir qui a títol personal vulguin fer aquest treball.

El Valle de los Caídos seguirà sent el mausoleu dels líders del colpisme i la repressió encara que es retirin tots els símbols franquistes i feixistes o es deixi d'indemnitzar a institucions públiques o privades que no vulguin retirar-los. No es planteja el reconeixement del treball esclau i la seva reparació davant l'ingent cens d'edificacions i obres realitzades. No s'estableix una política clara de recuperació, rehabilitació i accés als arxius, no s'esmenta res sobre la impossibilitat d'inscripcions de defuncions en els registres civils o la possibilitat de modificar les causes de mort. En conclusió, amb aquesta Llei no es repara la Justícia i la Veritat, no es reparen les víctimes, no s'escomet la recerca de desapareguts, no es recupera la memòria col·lectiva i social, no s'assumeix el reconeixement dels crims contra la humanitat perpetrats pel franquisme, no es declara la il·legalitat del franquisme, no hi ha una ruptura definitiva amb el règim de la dictadura.

Aquesta llei està avalant novament una memòria històrica escrita i revisada pels vencedors. CGT no es resigna i seguirà lluitant per la recuperació de la memòria històrica dels vençuts. Més informació: www.memorialibertaria.org

> RACÓ TRANSVERSAL

Company Fernando

Pepe Gutiérrez-Álvarez

Segons he pogut comprovar aquests dies, sembla que entre "la gent d'avui", Fernando Fernán-Gómez era un senyor amb molt males puces que vivia amb Emma Cohen, una senyora que en els sesenta-setenta va treure la son a una generació que volia però no podia. Aleshores, s'havia de donar la cara per contar que hi havia un altre Fernán-Gómez, un actor i cineasta reconegut en un reduït cercle dels cinèfils, o sigui dels que a més de veure cinema, llegien i en discutien. Eren els que estaven en el secret que existia un altre Fernán-Gómez que havia interpretat, i en alguns casos, facilitat, títols del valor i l'interès de *Vidas en sombras* (Llobet Gracia, 1948), i en la qual el protagonista apareix com a "soldat nacional" quan en realitat havia estat "soldat republicà", *El último caballo* (Edgar Neville, 1950), *El inquilino* (Nieves Conde, 1958), constants mostres d'un cinema "maleït" que ha guanyat amb el temps com a testimoni d'una resistència digna d'aquest nom. I és clar, d'*Esa pareja feliz* (1951), de Bardem-Berlanga, que va ser un èxit a banda d'un gol com una catedral a la censura, i només cal recordar l'escena en què Lola Gaos declama com una Aurora Bautista en un 'dramón patrio' abans de pegar-se una bona patacada amb la dura realitat del terra. Amb la productora de Bardem, Fernán-Gómez va realizar una divertidíssima comèdia feminista, *Sólo para hombres* (1960), amb una impagable Analía Gadé, i un portentós Erasmo Pascual, que explicava la història d'una dona que entra a treballar en un ministeri, i a més de treballar és eficient, increïble.

Molt poca gent sabia distingir entre las infaustes "espanyolades" en què Fernando es limitava a ser un bon professional, i el de les pel·lícules de més profunditat. Sense que ni es notés, havia realizat títols com *La vida por delante* (1958) i la seva continuació, *La vida alrededor* (1960), ambdues amb la seva musa del moment, Analía Gadé, qui per cert mai no va estar millor, dues comèdies amb més mala llet del que semblava, tot i que això són coses que es veurien molt més clarament després que en el seu temps. Molt més incisiva va ser *El mundo sigue* (1963), adaptació d'una novel·la de l'oblidat Juan Antonio Zunzunegui, un "nacional" que va deixar de ser-ho, una pel·lícula que quasi ningú no ha vist, i que l'autor d'aquestes línies recorda d'un llunyà cicle de TV2 a mitjans anys setanta, i que continua perduda per algun bagul. Contenia una desgarradora visió de la situació de la dona i comptava amb dues interpretacions antològiques a càrrec de dues grans actrius (desaprofitades): Lina Canalejas i Gemma Cuervo.

Però si hi ha una obra mestra en la molt irregular filmografía de Fernán-Gómez, aquesta és *El extraño viaje* (1964) basada en un argument de Luis García Berlanga convertit en guió per Pedro Beltrán (un altre talent desaprofitat que va tenir amb Fernando les seves millors oportunitats).

LA SEVA INFLUÈNCIA EN EL MOVIMENT LLIBERTARI A CATALUNYA I A L'ESTAT ESPANYOL (A FINALS DEL SEGLE XIX I PRICIPIS DEL XX)

Bakunin i el nacionalisme (1)

vEmili Cortavitarte Carral

No són gaires els estudis d'aquesta significativa figura de l'anarquisme que situen entre les seves preocupacions i aportacions teòriques el tema del nacionalisme. Altres releguen aquestes aportacions a la seva joventut, a la seva etapa prerevolucionària o preanarquista.

No obstant, en un recent estudi, Antonio Elorza assenyala: *"El anarquismo económico y político legitima y convierte en revolucionario ese núcleo duro del pensamiento de Bakunin, eslavista y germanófobo,...El referente escondido, la estaticidad y las categorías propias del pensamiento ruso quedarán en lo sucesivo fuera del campo de observación. Pero, difícilmente, sin ellas, las tendencias de fustración y rechazo de la política, que desde 1848 apuntan en los medios obreros europeos, hubieran cuajado en el movimiento anarquista"*.(1)

James Guillaume –amic, company internacionalista i editor dels cinc últims volums de les obres escollides de Mijail Bakunin- no té cap problema en esmentar les seves intervencions respecte dels temes nacionals que afectaven Europa (especialment, les relacionades amb Rússia i l'eslavisme) en paral·lel a les seves actuacions com a difusor de l'anarquisme, de l'Aliança Internacional de la Democràcia Internacional o de l'Associaciació Internacional dels Treballadors. (2)

Respecte de la teoria que aquesta va ser una preocupació de la seva joventut, no s'aguanta ja que en algunes de les seves últimes obres ***Unes paraules als meus joves germans de Rússia*** (1869), ***La comuna de París i la idea de l'Estat*** (1871) o ***Estatatisme i anarquia*** (1873) hi ha reflexions i propostes sobre la qüestió nacional i l'Estat i sobre l'emancipació dels pobles eslaus i del poble rus.

És evident que les seves màximes preocupacions en les dècades dels anys seixanta i setanta, del segle XIX, es van orientar cap a la Internacional i la revolució social, però en cap cas va bandejar la seva preocupació per l'autodeterminació dels pobles sotmesos al jou dels imperis rus, austro-hongarès, prussià i turc.

Allò que sens dubte es va produir fou una profunda evolució en el seu posicionament, qüestió força lògica ja que qualsevol persona és filla del seu temps. La qual cosa també succeí amb les seves postures socials i polítiques. En aquest sentit, plantejarà una estricta convergència entre emancipació eslava i revolució social. (3)

Una part del pensament del teòric anarquista planteja la confluència amb l'eslavisme.

Primeres aportacions

Per a Elorza, existeixen dos nivells d'elaboració teòrica en Bakunin. D'una banda, en el planol de la construcció ideològica-política rep les influències occidentals de Fichte (l'individualisme), Hegel (la dialèctica), Freuerbach (l'autonomia de la raó individual i l'alienació de la religió), Proudhon (el federalisme econòmic), Marx (l'anàlisi crítica del capitalisme) i altres. D'altra, la presa de consciència de la realitat russa és expressada per la dualitat entre l'autocràcia del tsar i el poble rus (representat en l'*obshina* o comunitat agrària).(4)

Segons el seu biògraf, Guillaume, l'espectacle d'una Polònia aterrida per l'aplastament de la seva insurrecció (1830) contra Rússia portarà l'aleshores jove oficial d'artilleria Mijail Alexandrovitx Bakunin a l'odi al despotisme del tsar i dos anys més tard a l'abandonament de l'exèrcit.

Els seus estudis de filosofia, i l'ofegament de la societat russa del moment, el portaran a Berlín, Dresden, Berna, Brussel·les i París, durant la dècada dels quaranta. És en aquesta última ciutat, on es produeix la primera mostra, de la que tenim referències escrites, de la posició de Bakunin respecte de l'opressió tsarista sobre els pobles polonès i rus. Tot participant en una reunió de polonesos exilats, va reclamar la reconciliació de Polònia i Rússia perquè *"això representarà l'emancipació de seixanta milions d'homes, la llibertat de tots els pobles eslaus que estant gemegant sota un jou estranger. Al final, serà la caiguda, el col·lapse definitiu del despotisme en Rússia"*. (5)

Un any després (1848), tot coincidint amb la segona onada de revolucions europees, Bakunin elaborà ***La crida als eslaus*** en la qual estableix tres eixos centrals:

a) la burgesia s'havia comportat de manera contrarevolucionària i calia posar les esperances en la classe obrera,

b) la revolució consistia fonamentalment en el col·lapse de l'imperi austro-hongarès (i de tots els estats despotes) i l'establiment a l'Europa central i oriental d'una federació de repúbliques eslaves lliures, i

c) els camperols (especialment, els russos) serien una força decisiva en el triomf d'aquesta revolució.

Aquesta posició el portarà a la primera controvèrsia amb Marx i Engels, molt abans de les seves picabaralles en el si de l'AIT. Mesos després, els autors dels Manifest Comunista van desautoritzar Bakunin tot negant la virtualitat de les nacions eslaves, tret de Polònia i Rússia, i posant especial èmfasi en la inexistència històrica com a nacions de txecs i eslovacs. Molts anys més tard de la polèmica (1871), Bakunin sentenciava les divergències amb aquestes línies tan explícites: *"No obstant, hi ha un punt en el qual Marx no tenia raó i jo sí. Com a eslau, jo volia l'emancipació de la raça eslava del jou alemany; i ell, com a patriota alemany, llavors no admitia, com ara tampoc, el dret dels eslaus a alliberar-se de la dominació alemanya"*. (6)

Respecte de la seva crida als eslaus, és interessant la reflexió de l'historiador E.H.Carr que assenyala la importància d'advocar, setanta anys abans de 1918, per la destrucció de l'Imperi austro-hongarès i la construcció de nous estats eslaus sobre les seves ruïnes.

Quant a la controvèrsia entre Bakunin-Marx i Engels, Andreu Nin molts anys més tard sentenciava: *"Y, a pesar de nuestra devoción por Marx y Engels, hemos de confesar que, si tuviéramos que juzgar por las manifestaciones externas, haciendo abstracción de las circunstancias del tiempo y de los factores de orden psicológico, diríamos que las acusaciones de Bakunin contra Marx y Engels están más justificadas que las de éstos contra aquel"*. (7)

Bakunin no va ser estrictament un teòric social, es va comprometre decididament amb allò que proposava. Durant, l'any 1848 va ser present a les revoltes de Viena, Berlín, Breslau, va participar en el congrés eslau de Praga i va ser expulsat de Prússia i de Sajònia. L'any següent, participà en la preparació d'un aixecament popular a Bohèmia i en la revolta popular de Dresde contra el rei de Sajònia. Capturat i entregat a Prússia, va ser condemnat a mort, pena que més tard li fou commutada per cadena perpètua. Reclamat per les autoritats austríaques, va passar pels mateixos processos fins a arribar a mans del tsar Nicolau I que el va condemnar a cadena perpètua. Com es pot observar els tres estats van posar-se d'acord per deixar fora de circulació un revolucionari social que posava en solfa les seves polítiques autoritàries i ofegadores de les nacions del centre i l'oest d'Europa.(8)

Des de 1851 a 1861, Bakunin va d'una presó russa a altra fins a aconseguir un desterrament a Sibèria i des d'allà fugir a través de Japó, passar pels Estats Units i tornar a aparèixer a Londres.

Durant la seva estança en les presons russes escriu la **Confessió al tsar Nicolau**. La majoria dels seus biògrafs i estudiosos han donat poca importància a aquest extens document (9), consideren que es tractava d'una forma d'aconseguir alleugerir la dura repressió a la qual era sotmès i poder tenir accés a la seva gent més propera. No obstant, Elorza, que es planteja que "*la cuestión de fondo consiste en valorar hasta que punto son creíbles las proposiciones expresadas en una circunstancia límite..., cuando de la acogida del zar dependía la libertad, el encierro más o menos largo y, con ello, la vida o la muerte del supuesto criminal arrepentido"* (10), creu veure en el document determinats línies mestres del pensament de Bakunin: l'eslavisme, que el porta a demanar al tsar que encapçali el moviment paneslau i la destrucció de l'Imperi austríac, el regne de Prússia i l'Imperi otomà; i, la crítica de l'autoritarisme, quan assenyala que la por que mou Rússia destrueix tot tipus de vida i d'intel·ligència. També en aquest cas assenyala els alemanys com a principals adversaris de la llibertat eslava.

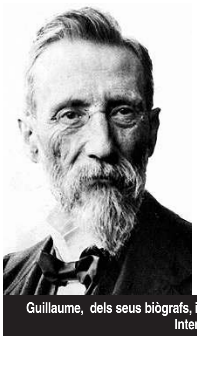

Guillaume, dels seus biògrafs, i una fotografia d'una de les reunions de l'Associació Internacional de Treballadors.

Bakunin revolucionari

El 1862 escriu dos pamflets relacionats amb les causes russa i eslava: **Als meus amics russos, polonesos i altres amics eslaus** i **Romanov, Pugachev o Pestel?** En aquest últim text, Bakunin planteja quins d'aquests personatges podia portar a Rússia cap a l'alliberament i la revolució: el tsar Alexandre II, Pestel com a líder del moviment desembrista i partidari d'una monarquia constitucional que donés pas a una república amb un programa socialista o l'històric Pugachev, líder camperol cosac que, en l'etapa de Catalina II la Gran, va lluitar contra l'aristocracia terratinent (boiards) i el poder de la tsarina i va acabar esquarterat a Moscou (11). Les predileccions de Bakunin estan al costat d'aquest últim, al qual tornarà a referir-se més tard com a representació del poble rus, però les seves apelacions a la bona voluntat del tsar són interpretades en claus diferents: per a Kaminsky és un desemascarament de la suposada reforma agrària d'Alexandre II i una forma retòrica de si-

És a París, on es produeix la primera mostra, de la que tenim referències escrites, de la posició de Bakunin respecte de l'opressió tsarista sobre els pobles polonès i rus.

tuar-lo davant del seu suïcidi polític; ans al contrari, per a Elorza, Bakunin torna a l'utopia del tsar bo i leal, del tsar del poble, del *bol'txac* o pare de tots els russos.

Una any més tard, un nou intent d'emancipació polonesa va fracassar. Bakunin tractà d'organitzar el suport d'una legió russa i contribuí a l'elaboració del Programa de l'Associació Polonesa Social-Revolucionària en el qual es proposava una organització social per mitjà d'una lliure federació d'associacions obreres i comunes camperoles lliures, es reclamava el dret dels pobles eslaus -sota el jou dels governs moscovita, turc i alemany- a reivindicar llur independència i llur plenitud nacional. (12)

Aquesta línia de pensament, cap a un nacionalisme d'arrel federalista i revolucionari, alhora que profundament antiestatista, s'aprofundirà en Bakunin durant els seus anys d'estada a Itàlia (1864-67). En aquesta etapa, el revolucionari rus va poder verificar de primera mà la transformació de la revolta garibaldiana en una dominació conservadora que el portarà a rebutjar la via del parlamentarisme burgès, en clara confrontació amb Mazzini. És aquest el moment també del seu apropament a les organitzacions obreres i camperoles, que esdevenen per a ell el subjecte revolucionari.

En 1865, elaborà el **Programa de la Germanor Internacional** o de l'Aliança dels Socialistes Revolucionaris en el qual estableix una relació directa entre emancipació nacional, revolució social i destrucció de l'Estat: *"Cap revolució nacional o política pot triomfar si nòo es transforma en una revolució social i a condició que la revolució nacional, precisament atès el seu caràcter radicalment socialista, que és destructor de l'Estat, es converteixi en una revolució universal"*. (13)

En el seu discurs al Congrés de la Lliga per la Pau i la Llibertat (Ginegra, 1867), Bakunin insisteix en la crítica de l'Estat, com a instrument de dominació social (*"Tot Estat centralista, per liberal que es vulgui presentar i no importa la forma republicana de la qual es vesteixi, és necessàriament un opressor, un explotador de les masses treballadores del poble en benefici de les classes privilegiades"*) i perquè els seus aparells comporten risc de conflicte (*"Li cal un exèrcit per a contenir aquestes masses en certs límits, i l'existència d'aquest poder armat el porta a la guerra"*). La solució per a ell, passa per la capacitat d'autodeterminació i la solidaritat internacionals (*"Per això acabo dient que la pau internacional és impossible mentre no s'hagi acceptat el següent principi amb totes les seves conseqüències: tota nació feble o forta, petita o gran, tota província, tota comunitat té el dret absolut de ser lliure, autònoma de viure, i en aquest dret totes les comunitats són solidàries en tal grau que no és pas possible violar aquest principi respecte a una sola d'elles, sense posar simultàniament en perill a totes les altres"*) (14).

Decebuts pel caràcter reformista de la Lliga per la Pau i la Llibertat, Bakunin i els seus correligionaris l'abandonaren i constituïren l'Aliança Internacional de la Democràcia Socialista i ingressaren en l'Associació Internacional dels Treballadors (AIT). Com a conseqüència, durant els següents anys els principals esforços de Mijail Bakunin estarn dedicats a la consolidació de la Internacional en el Jura, a la seva expansió per altres territoris (especialment, les penínsules Itàlica i Ibèrica) i a la seva batalla interna amb Marx i Engels.

Però, fins i tot en aquesta etapa de tan intensa activitat organitzativa, i també teòrica, Bakunin s'ocupà del tema nacional. El 1869, escriu **Unes paraules als meus joves germans russos (15)**, en la qual es dedicà a lloar les tendències revolucionàries d'una part dels joves russos, als que anomenà "*joves desclassats i anònims*", els cridà "*al despertar de la vida popular*", els assenyalà que *"la garantia del triomf popular resideix en la unió d'aquesta joventut amb el poble"* i en una demostració de profund coneixement de la història del seu país els va recordar que el poble s'agita esperant *"la seva emancipació des d'abaix, per la via que el va indicar, just fa dos segles, el seu heroi Stenka Razin"*. En la referència a Stenka Razin, Bakunin estava alhora citant al camperol cosac que va encapçalar la revolta de marcat caràcter revolucionari i antifeudal (16) i a diverses idees presents en l'imaginari rus: la llibertat de moviments que havien gaudit els camperols fins a finals del segle XVI (en què van esdevenir serfs de la gleva), la creença que les terres pertanyen al poble i que aquest havia d'administrar els seus assumptes en assemblees comunals.

L'altre moment clau d'aquesta etapa es produeix amb la guerra franco-prussiana (1870-71) i la Comuna de París. Bakunin, com en altres moments de la seva vida, no només es va implicar directament (va participar en un Comitè de salvació a Lió i va haver de fugir per Marsella cap a Locarno), sinó que en la **Carta a un francès sobre l'actual crisi** demanava a les classes populars franceses una revolta tant contra l'invasor com contra els seus tirans domèstics. Del resultat final de la guerra, en el seu desenvolupament tradicional (exèrcit contra exèrcit) en va extreure una sèrie de conclusions negatives, tant pel que suposava de reforçament de l'imperi germànic com pel que feia a la nul·la o quasi nul·la implicació alliberadora de les classes populars, que va plasmar a **El imperi knutgermànic i la revolució social**.

La posterior revolta parisenca i la formació de la Comuna fan que reneixin totes les seves esperances en la revolució social i que aquesta prengui les formes autogestionàries que ell preconitzava.

Expulsat de l'AIT el 1872, Bakunin va dedicar els últims anys de la seva vida a la consolidadció d'una Internacional antiautoritària en contraposició a l'AIT dirigida per Marx i Engels i a l'elaboració teòrica.

Tanmateix, a aquest periode correspon l'obra **Estatisme i anarquia** (17), que Elorza considera la millor mostra de la conjugació de plantejaments anarquistes i de recuperació de l'eslavisme revolucionari. El text té tres parts: **Crítica de la teoria marxista de l'Estat**, **Algunes precondicions per a una Revolució Social** i **Precondicions per a una Revolució Social a Rússia**.

Respecte del tema objecte d'aquest treball i com a línies mestres del pensament de Bakunin envers de la qüestió nacional cal ressaltar:

-la crítica a la suposada "*soberania de la voluntat popular*" del nou sistema estatista sorgit de la revolució francesa i del liberalisme burgès que, per a Bakunin, no és altra cosa que progrés del capitalisme mitjançant la *"centralització estatal"* i *"el sometiment del poble sobirà a la minoria intel.lectual governant"*, -la negació de qualsevol expansionisme nacionalista oposant-se *"a qualsevol forma de paneslavisme com també de pangermanisme"*, -el dret nacional que assiteix a *"tot poble, per més petit que sigui"* atès que *"té el seu propi caràcter específic, el seu estil de vida, de llengua, la seva manera de pensar i de treballar; i precisament aquest tarannà, aquest estil de vida, constitueixen la seva nacionalitat que és la suma de la seva vida històrica, de les seves aspiracions i circumstàncies"* , i -la necessitat d'una àmplia visió internacionalista *"quan més concentrats estiguin en la idea general de la humanitat, més vital, més coherent i més profund passa a ser el sentiment de nacionalitat i d'individualitat"*

Pel que fa a Rússia, Bakunin destaca com els seus tres principals problemes: el paternalisme, l'absorció de l'individu pel Mir (comunitat rural) i la confiança en el tsar. I en el camp de les solucions: la revolució social encapçalada pels camperols, els obrers i el que anomena *"el proletariat intel·.lectual"*, en referència als joves estudiants.

> CONTRAHISTÒRIA

De qui són les revolucions?

Joan Zambrana

Navegant, no se si a la deriva, dins alguns "fòrums virtuals" del rotllo llibertari m'he trobat amb un debat del "tomaca" al voltant de una possible mala utilització per parts d'alguns grups de la revolució llibertària i de seguida m'ha vingut al cap la pregunta que inicia aquesta columna.

No voldria fer mal, però la pregunta és clara: algú te dret a reivindicar-se com "l'autèntic hereu" de qualsevol revolució que ha volgut canviar de soca-rel les bases classistes del capitalisme.

Comencem, per exemple, amb la revolució russa que va ser feta a inici per moltes idees d'esquerres, anarquistes inclosos. Posteriorment, ha passat a ésser un "icona" d'un món leninista i stalinista ja una mica "demode". Però a l'origen de la revolta, aquella va ser reivindicada pluralment per una bona part de l'esquerra que volia acabar amb el capitalisme a Rússia i per extensió als països a on treballaven i lluitaven.

La força simbòlica d'aquella revolució va servir dins de Catalunya a molts obrers per continuar insistint en un canvi de societat, i la majoria no eren ni van ser mai leninistes, sinó que van seguir ferms una tradició llibertària que en aquells moments a Catalunya era majoritària dins l'imaginari obrer i cultural alternatiu que representava la CNT.

Per tant, quan parlem de la revolució llibertària al nostre país, algú es pot considerar l'unic hereu, amb drets exclusius ideològics, per afirmar que ningú més té dret a reivindicar i popularitzar la seva empremta ideològica i cultural?

Es que les revolucions no són en primer lloc i bàsicament dels qui les van voler fer i en segon lloc i de forma ja molt menys important d'aquells que les reivindiquen posteriorment per la seva herència històrica que considerem positiva.

O no seria bo per a tots aquells que compartim l'herència cultural llibertària, que ens ajudéssim en aquesta tasca divulgadora i no ens féssim la guitza, en moments històrics en què tenim una influència social per dir-ho fàcil "de perfil baix".

Un altra qüestió, i aquesta sí que podria ser objecte de debat teòric i pràctic, és com enfrontar-nos a la realitat actual dins l'imaginari obrer i anarquista al segle XXI. En aquest debat és evident que hi ha diferències en les diverses organitzacions i grups llibertaris que seria útil i bo relativitzar.

Però seguint amb el fil principal d'aquesta intervenció, deixem reivindicar la revolució llibertària del nostre país a tots aquells que s'hi senten a gust amb les seves idees-força, perquè la propera revolució que vindrà continua necessitant de ajuntar moltes intel·ligències col·lectives i perquè, companys, les revolucions -i crec que fa temps que molts ho sabem- no tenen ni propietaris ni drets de copyright.

Estic convençut que molts dels companys que es dediquen a aquest activisme cultural de divulgació de l'imaginari de la revolució del 1936 participen a actes diversos d'organitzacions llibertàries diferents...

> OPINIÓ

Per un pensament llibertari antidogmàtic

Joan M. Rosich

Sota les denominacions d'anarquisme, anarcosindicalisme, moviment llibertari,... sempre han conviscut diferents corrents i formes d'entendre aquests conceptes. Existim llibertaris que entenem que l'heterodòxia forma part de la mateixa raó de ser de l'anarquisme, una ideologia que hauria d'estar en constant renovació, lluny de l'esclerosi i fossilització d'altres pensaments d'esquerres que s'han caracteritzat per un corpus de pensament i una forma d'organització dogmàtics, tancats i jerarquitzats.

En aquest sentit, l'anarquisme sempre ha suposat una alenada d'aire fresc pel seu component antidogmàtic i antiautoritari, per la seva crítica radical del capitalisme i del sistema social imperant, de les religions, dels partits polítics i la seva farsa de democràcia parlamentària, de les diverses formes d'autoritat, control social i repressió,... Malauradament, també podem observar dins l'anarquisme concepcions i pràctiques ortodoxes, que converteixen els "principis" ideològics en dogmes intocables, sectors que s'autoconcedeixen la potestat de dir quin és el camí correcte, de decidir qui és anarquista i qui no ho és, d'atorgar carnets de puresa ideològica, i que lluny del debat obert i respectuós, utilitzen la manipulació i la mentida com a eines per a desqualificar qui no veu les coses com ells.

Aquests sectors viuen totalment tancats en si mateixos, convertint-se en una secta marcada per la paranoia d'evitar qualsevol infectació externa que alteri el seu statu quo d'organitzacions i col·lectius que justifiquen en la seva pròpia existència immutable la finalitat de qualsevol acció. No participen mai en res que no hagin organitzat ells mateixos i on només participin els seus. Els i les qui apostem pel pensament i la reflexió lliures, que defensem un anarquisme obert i implicat en les lluites sindicals i socials i en els moviments socials, hem de combatre les pràctiques que, sota una suposada defensa de les "essències" anarquistes, s'acaben carregant la mateixa raó de ser de l'anarquisme, convertint-lo en una peça més del museu de la història.

Ja hem perdut molts trens, el moviment llibertari no avança ni en incidència ni en militància, i sense incidència social ni participació en les lluites no hi ha futur més enllà de mantenir l'existència de petits grups molt ideologitzats però sense capacitat de generar un canvi social.

Tot i això, molts dels principis i pràctiques de l'anarquisme es troben en la dinàmica quotidiana de molts col·lectius i moviments socials. És aquesta infectació la que hem de segiuir estenent, al mateix temps que potenciem la infectació del moviment llibertari i de les seves organitzacions, dins les quals hem de continuar estenent el virus de l'heterodòxia.

ESTÀ CONVOCAT PEL COL·LECTIU ANARQUISTA NEGRES TEMPETSES

Segon certamen de contes antiautoritaris

El Col·lectiu Negres Tempestes ha convocat el segón certamen de contes anti-autoritaris "La Rosa dels Vents", amb l'objectiu de promoure, a parts iguals, els valors anarquistes i l'us del català, sense cap tipus de complex.

Després de l'èxit de l'anterior edició, que va donar com a fruit un primer llibre recopilatori dels diversos contes presentats (el qual ja es troba per una segona edició amb més de 200 llibres venuts) Negres Tempestes s'ha proposat repetir la iniciativa esperant que el nombre d'autors que es presentin encara sigui més alt que al certamen anterior.

Les bases per a la participació seràn les següents:

Temàtica: Els relats han de promoure els valors anarquistes.

Idioma: Només s'accepataràn relats en català, doncs un dels objectius basics d'aquest certamen es promoure'n l'ús. Els relats no seràn valorats per l'ortografia, sinó pel fet que acompleixin amb les bases i que tinguin una temàtica anti-autoritària.

Originalitat de l'obra: Els relats hauràn de ser creació de l'autor, però no cal que siguin inèdits, tot i que es valoraria com a quelcom positu.

Extensió màxima: Aproximadament 3 fulls.

Termini de lliurament: El termini finalitzarà el 31 de gener de 2008.

Entrega de les obres: Els textos s'enviaràn al correu anarcontes@gmail.com o en cas de no disposar de conexió a internet també s'acceptaràn contes enviats a "Col·lectiu Negres Tempestes, CSA Can Vies C/Jocs Florals 42, 08014, Sants-Barcelona".

Premi: El certamen no pretén potenciar la competició, i és per això que el premi serà la pròpia publicació de tots els contes enviats que s'ajustin a les bases. Cada participant al certament en rebrà un exemplar.

Publicació: Negres Tempestes publicarà el llibre resultant en funció de les seves possibilitats.

Drets d'autoria: El llibre serà publicat sota llicencia de Creative Commons Reconeixement-No comercial-Sense obres derivades 2.5. Per consultar les condicions d'aquesta llicència es pot visitar: http://creativecommons.org/licenses/by-nd-nc/1.0/

Distribució: El llibre serà distribuït pel col·lectiu i per les llibreries que Negres Tempestes cregui oportu.

Guanys econòmics: Els guanys que la venta del llibre pugui produir seràn reinvertits en futures edicions de propers llibres.

Podreu trobar més informació a www.negrestempestes.org

AL VOLTANT D'UN LLIBRE DE LOÏC VACQUANT PUBLICAT PER EDICIONS 1984

Castigar els pobres per no qüestionar els rics

Lluís Anton Farnós

Acostumades com estem a mirar la realitat de ben a prop, tot sovint ens oblidem de distanciar-nos-en i només esdevenim subjectes capaços de dir que no, sense ni tan sols saber per què. Em rebenta aquesta actitud, aquesta lloança sense lloa de la negació, no perquè no tingui clares les afirmacions que suposen cada una de les nostres negacions sinó perquè hi ha qui hi viu a gust enmig del no i prou. El perill que ens vigila sempre és el mateix: sense ni adornar-nos-en, a vegades diem "nos" que som incapaços d'argumentar i en qualsevol debat dialèctic som carn de canó davant del capellans del sí que gairebé sempre –el Poder mai no s'oblida d'argumentar les seves mentides i donar consignes als seus fidelsens venç en els debats més a prop del carrer.

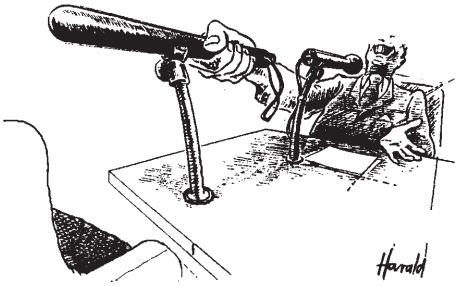

És per això que fa uns anys que omplo dies i nits llegint llibres d'assaig sobre l'actualitat, sobre avui. I vull fer un elogi públic a una col·leccó de pensament que ens està nodrint amb títols que malgrat parlar de l'ara no són peribles, és a dir que no passaran de moda tan ràpidament com els discursos ideològics que intenten retratar, disseccionar, esbudellar... És la col·lecció d'assaig d'Edicions 1984. Cada títol que m'arriba a les mans és un tresor que em nego a no compartir. S'hi inclouen Carlos Taibo, Gerard Horta, Pierre Bourdieu, López Crespí o Michel Onfray. I entre tots ells, el darrer que he llegit, Loïc Wacquant, hi té tres volums publicats: "Les presons de la misèria", "Cos i ànima" i el llibre motiu de l'article: ""Castigar els pobres".

"Castigar els pobres", subtitulat "El govern de la inseguretat mundial", al costat dels textos de Mike Davis i de Manuel Delgado, és un llibre imprescindible per fer un cop d'ull racional i crític a un dels conceptes que el Poder ha aconseguit promocionar a ser una de les nostres més importants preocupacions: la seguretat.

He llegit el llibre mentre el país es trobava en estat de xoc –segons deia Josep Cuní- afectat per una d'aquestes "plagues modernes" que són els assaltadors de xalets d'urbanitzacions de rics. Enmig de la "plaga" –fixeu-vos com deshumanitzen alguns humans-, el "cap de seguretat" de cal Tous, que n'és alhora un dels gendres, va matar d'un tret al cap un altre home que havia entrat al xalet familiar suposadament amb la intenció de robar-hi. L'intrús havia penetrat al jardí dels joiers acompanyat d'un altre home mentre dos més els esperaven a fora de la propietat privada i en pocs segons va rebre el tret mortal. El guardià ha fet cap a la presó i aquesta situació ha generat fins i tot una manifestació molt concorreguda demanat-ne la llibertat.

On som?

La descomposició de la idea i pràctiques de les garanties socials que es va desenvolupar als Estats Units als anys 90 ha arribat ràpidament a Europa. Aleshores, les privatitzacions a manta van anar acompanyades de desregulació laboral i precarietat salarial i vital per a milions de persones. Calia donar-los un enemic nítid, un causant dels seus problemes que no tingués a veure res amb els culpables reals. A l'exterior, l'islamisme radical; a l'interior, els petits delinqüents pobres.

És només amb aquest marc ben clar que podem entendre, com a éssers racionals que som, les diferents formes de medir la relitat que utilitzem. Amb el marc que el llibre planteja, entendrem per què fer fora de casa seva deu famílies insolvents cada setmana a Barcelona mai no és enfocat per la premsa com a violència. Entendrem per què l'extrema riquesa mai no és vista com a agressió i problema general i el que ens cal és "acabar amb la pobresa", que n'és la conseqüència, sense ni tan sols posar en dubte la causa. Entendrem per què si algú assassinés un agent judicial que practica un desnonament que deixa sense sostre una família sencera seria percebut com un assassí i, en canvi, l'assassinat d'una persona que podria haver robat alguns béns materials a l'interior d'una propietat privada és vista com a "lògica reacció" i, encara pitjor, reivindicada com a no punible.

Ho entendrem, és clar, però no ho compartirem. Ara bé, per argumentar-ho públicament ens fan falta molts altres llibres com el de Wacquant, tenir-los i llegir-los. Llibres i mitjans de comunicació, com aquest que llegiu ara, sense paraules presoneres dels diners.

Llibres

1r certamen de contes anti-autoritaris "La Rosa dels Vents"

Col·lectiu Negres Tempestes

Per fi publiquem el llibre del certamen de contes anti-autoritaris "La Rosa dels Vents". El llibre té 82 pàgines i conté 15 contes de temàtiques diverses. A més compta amb il·lustracions i còmics d'Ira (http://desocarel.ppcc.cat) i fotomuntatges de Iyrae (llibertatesnomdedona@gmail.com). La portada i la maquetació són de Gondwana Visuals (http://gondwana.ppcc.cat). Cal recordar que el propòsit d'aquest certamen és promoure els valors llibertaris, la creació artística i l'ús del català.

Punts de distribució

Podeu adquirir el llibre al mòdic preu de 3 euros als punts de distribució que aniran actualitzant:

La Ciutat Invisible (c/ Riego 35, Sants), Centre d'Estudis Josep Borràs (c/ del Balç 4 dreta, Berga), Casal Independentista de Sants "Jaume Compte" (c/ Premià 31 Sants), Terra d'Escudella (c/Premià 20, Sants), Llibreria Rosa de Foc (c/ Joaquím Costa 34, Barcelona)
El Lokal (c/ Cera 1 bis, Barcelona)
Espai Obert (c/ Violant d'Hongria 71, Sants), Ateneu Llibertari d'Igualada (Psg. Verdaguer 122, Igualada), Llibreria "Els Trobadors" (L'Escala).

"Persèpolis"

MARJANE SATRAPI
Norma Editorial, 2006

Ivan Miró (La Ciutat Invisible)

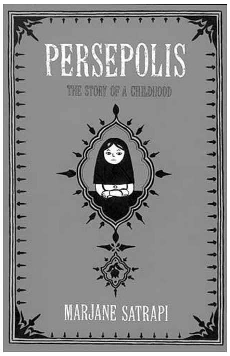

Un altre còmic –en aquest cas novel·la gràfica- prou més promocionat que l'anterior, però que si el ressenyem és per l'aportació informativa que fa d'una realitat històrica i política que ens és prou desconeguda –l'Iran de 1979-, i perquè és un dels pocs còmics per a adults editats recentment en català. Satrapi, amb una il·lustració bàsica i una mica desinteressada per les qüestions estètiques -fet que li ha merescut crítiques dels habituals del còmic, i adhesions dels lectors no especialitzats- dibuixa un relat autobiogràfic, emotiu i crític, que es desenvolupa paral·lelament a la revolució islàmica de 1979. Una revolució que acabà amb el règim autoritari del Xa, però que també arrasà els seus competidors polítics -comunistes i altres dissidents d'esquerres- i que, amb la guerra contra el seu veí Iraq com a teló de fons, reforçà una república teocràtica, on els màrtirs de la fe són en els símbols d'una societat repressiva cap a totes les formes de vida no regides per la religió.

"La Columna Durruti y otros artículos y entrevistas de la Guerra Civil Española"

CARL EINSTEIN

Pau Juvillà

Minillibre de 41 petites pàgines editat per l'editorial Mudito & Co del que només se n'han imprès 300 exemplars i que consta de dos articles de Carl Einstein sobre la Columna Durruti i el front d'Aragó i de dues entrevistes realitzades per a mitjans de comunicació en el decurs de la guerra civil.

La curiositat del llibre rau en qui l'escriu: Carl Einstein, escriptor i crític d'art alemany, una de les figures més importants en la història del moviment avantguardista que sempre s'implicà profundament en les causes per la transformació social. S'uní al 1918 a la lliga Espartac (Spartakusbund) moviment revolucionari marxista organitzat a

Alemanya i fundat entre d'altres per Rosa Luxemburg i també al Partit Comunista a Berlín, posteriorment amb més de 50 anys s'allista al grup internacional de la Columna Durruti i no abandonà l'Estat espanyol fins a la fi de la guerra. A França fou capturat pel govern de Vichy que l'empresonà en un camp de refugiats per venir exiliat de la guerra i pel seu origen jueu, es suïcidà abans de caure en mans, l'any 1940, dels alemanys.

Carl Einstein fou un anarquista militant i això es nota en els dos articles que recull el llibre sobre la Columna Durruti, on va més enllà del pur article descriptiu i realitza una lloa tant a la mateixa columna on "s'havia suprimit del vocabulari la paraula prehistòrica jo" com al mateix Durruti. No en va, ell fou qui llegí, al novembre del 1936 a la radio de la CNT-AIT, una commovedora necrològica per la seva mort.

El que és molt interessant del llibre són les dues entrevistes on parla sobre l'art i el necessari compromís dels intel·lectuals, quan se li pregunta sobre el paper de l'intel·lectual en un país en guerra, respon "abandonar el privilegi d'una covardia venerable i mal pagada i anar a les trinxeres. La nostra existència està tan amenaçada que no hi ha lloc ni tan sols per a l'art". Coherent amb aquest principi, unit a una idea d'art emancipadora, Einstein participà activament en la lluita per l'ideari anarquista, tant en els llibres com en el front de batalla.

"Bienvenidos al mundo. Enciclopedia Universal Clismón"

MIGUEL BRIEVA
Grijalbo, 2007

Ivan Miró (La iutat Invisible)

Miguel Brieva, dibuixant i il·lustrador sevillà, l'incansable autoeditor quasi subterrani de diatribes gràfiques contra el capitalisme de l'hiperconsum ("Dinero") i col·laborador habitual de periòdics com "Diagonal" fa el salt al gran públic amb "Bienvenido al mundo. Enciclopedia Universal Clismón". Sense perdre la corrosió que el caracteritza, Brieva construeix un univers on combina historietes delirants -que samplegen l'estètica pop nord-americana i el còmic underground- amb definicions enciclopèdiques que basculen entre l'erudició i la sàtira, entre la ingenuïtat i l'absurd. Un tractat polític i existencial divertidíssim, on es repassa sense pietat les neurosis autodestructives dels habitants d'un món que ha convertit els centres comercials -les catedrals de consum- en els nous temples espirituals de la postmodernitat.

Revistes

CIERZO LIBERTARIO
Òrgan trimestral de la CGT d'Aragó i La Rioja, Coso157 local, 50001 Zaragoza, www.cgt.es/aragon / zierzolibertario@gmail.com

BELTZA
Publicació trimestral de la CGT del Pais Basc i Navarra, Bailén 7 dpto.5, 48003 Bilbao, beltza@cgtbizkaia.grupouni2.com

EL PÈSOL NEGRE
Publicació bimensual llibertària de l'Alt Llobregat i Cardener, www.berguedallibertari.org/pesolnou pesolnegre@berguedallibertari.org

LIBRE EXPRESIÓN
Butlletí informatiu de la secció sindical de CGT a l'empresa Gearbox (Baix Lobregat), cgtgearbox@yahoo.es

> IMATGES QUE PARLEN

It's a free world

Carlus Jové

S'estrena la darrera i exitosa pel·lícula de Ken Loach: *It's a free world* (És un món lliure). Paradoxa del títol que reflecteix la misèria de les empreses de treball temporal que es dediquen a l'explotació dels treballadors precaris, la majoria immigrants. La trama argumental gira al voltant de dues noies que munten una empresa -situada a un pati darrere d'un bar- on recullen gent aturada que necessita una feina com sigui.

És una empresa il·legal que no compta amb els permisos de l'administració perquè l'han concebuda per obtenir el màxim de beneficis amb el mínim d'inversió. Les víctimes són els immigrants de l'Europa de l'Est, persones normalment joves que han estat reclutats als seus països amb promeses d'una feina millor, unes promeses que no es compleixen. El que els espera és l'explotació mesquina. Obtenen feines per a un dia, una setmana o un mes, com a màxim, i amb empresaris que els exploten perquè disposen de força mà d'obra barata i dòcil. La combinació perfecta per al capitalisme més salvatge.

La pel·lícula de Loach manté les constants estilístiques de la seva fèrtil filmografia: una narració lineal i transparent, uns personatges realistes, situacions dramàtiques, un compromís social... Les contradiccions del sistema són posades de manifest de manera dialèctica. Una de les nòies empresàries és també mare soltera d'un nen que inicia l'adolescència. La pel·lícula ofereix també els personatges atrapats en els seus dilemes morals. D'una banda, la protagonista es mostra en societat com una ciutadana exemplar -menteix els professors del seu fill presentant-se com a empresària modèlica- però en realitat porta una doble vida com a una explotadora -juga amb la vida dels desgraciats immigrants i de les seves famílies.

***"It's a free world"* agradarà els fans del director anglès mentre irritarà als seus detractors, perquè té el millor i el pitjor del seu cinema. Els primers aplaudeixen aquest nou forat en les misèries del capitalisme; els segons, hi troben una trama argumental manipulada per adequar-la a la dialèctica marxista. És possible que les trames argumentals siguin, de vegades, rebuscades. Es tracta d'una ficció. Però el resultat és un retrat gens amable i força versemblant d'aquesta societat europea hipòcrita. Quan arriba el Nadal, ens ofega amb unes unes campanyes mediàtiques de la solidaritat però els seus fonaments són sovint la xenòfobia, el racisme i l'explotació dels més desvalguts.**

ARNAU GALÍ I MONTIEL, MEMBRE DE LA MARANYA

'La Maranya, la nau pirata, segueix el seu camí'

La Maranya és una pedra a la sola de la sabata del poder, un espai de relacions horitzontals.

> LA FRASE...

"Caldria una Maranya a cada barri de Lleida, per donar el tom a la barbàrie capitalista"

De tendència llibertària, les membres de La Maranya intentem generar espais d'autogestió en les nostres vides i en les nostres relacions socials.

Pau Juvillà Ballester

El Centre Social Autogestionat "La Maranya" neix l'abril del 2005 al carrer del Parc del casc antic de Lleida com una continuació necessària del projecte que "La Maixanta" duia a terme en el local del carrer la Palma i que va haver de tancar per diversos motius.

La Maranya es situa conscientment dins del casc antic, una zona degradada i sotmesa a una especulació ferotge i a l'oblit institucional, i s'estructura com un local obert a diversos col·lectius i persones, seu de la "Directa" a Lleida, de la pàgina web Suportponent o de la Cooperativa de productes ecològics "Lo Fato". Ara, i cinc anys després del seu inici, la Maranya es planteja altre cop canviar de local. Parlem amb l'Arnau Galí i Montiel, membre de l'assemblea de la Maranya i de la corresponsalia de la Directa a les terres de Ponent.

-Que és La Maranya?

-La Maranya és un Centre Social Autogestionat, una pedra a la sola de la sabata del poder, un espai de relacions horitzontals, un Ateneu, un Casal Popular, un espai polític en un entorn on la política brilla per la seva interessada desídia. Som un espai on les coses es poden fer i es fan d'una altra manera. De tendència Llibertària, les membres de La Maranya intentem generar espais d'autogestió en les nostres vides i en les nostres relacions socials. Participem i donem suport a les iniciatives populars que sorgeixen, tan a la ciutat com a les Terres de Ponent. Som també la seu de la coope de consum, Lo Fato, i de la distribuïdora "Les anònimes", de productes no comercials provinents de col·lectius i persones que s'oposen a la manera de fer del sistema econòmic imperant. La cafeta ens ajuda alhora d'autogestionarnos, igual que les quotes que les membres paguem regularment.

Darrerament hem iniciat un projecte prou engrescador, com poden ser els Grups d'Aprenentatge Col·lectiu, persones que decideixen treballar sobre un tema en concret de manera col·lectiva. Actualment s'està treballant sobre el llibre de Dietrich de Chavez i el Socialisme del Segle XXI. Quan entrem al nou local hi ha la intenció de recuperar els ordinadors, de posar al dia i catalogar l'extensa i variada biblioteca que tenim, i d'engegar un projecte ambiciós però molt guapo com és la consultoria jurídica gratuïta. La distribuïdora s'està fent gran, igual que la cooperativa, amb nous productes ètics i ecològics per oferir a les participants. La Directa pretén establir allà la seva seu física a les comarques de Ponent. La Maranya és i seguirà sent un somni fet realitat.

-Per què el canvi de Maixanta a Maranya?

-La Maranya és fruit de la fusió de la gent de l'antic Ateneu La Maixanta, com bé has dit al presentarnos, i de la gent de SuportPonent. Arrel d'això i amb ganes de renovar, ja que havia marxat gent i n'havia entrat de nova, es decideix canviar per La Maranya. Som unes Maranyeres, ens agrada enmaranyar al personal si això pot suposar quelcom positiu per la veritat que el sistema ens amaga. Podríem dir que el projecte de la Maixanta s'havia cremat, que la gent necessitava aire nou, fresc, i també un local nou, ja que al estar al casc antic el local de la Maixanta feia literalment aigües per tot arreu. Les relacions personals entre membres d'altres col·lectius com Suport Ponent van fer la resta, fins a inaugurar, l'any 2005, la Maranya. Actualment, unes 10 persones participem regularment de la gestió de l'espai, tot i que el nombre és variant i aspirem a créixer. La idea és arribar a tenir una assemblea de gestió que funcioni sola, alhora que en funcioni una altra més política, la generadora d'activitats.

-Que us va fer decidir a buscar un local dins del casc antic?

-El local del carrer del Parc està en un estat un xic complicat, amb la part del fons del local amb dos dits d'aigua permanentment. La humitat ens impedeix tirar endavant alguns projectes, com l'espai per la corresponsalia o la consultoria legal. Finalment, una denúncia per l'aniversari d'ara fa un any va amenaçar de tancar el local, de precintar-lo per part de la guàrdia urbana al no tenir llicència d'activitats.

Aconseguir aquesta llicència, demanada per la Paeria, suposava una inversió impressionant, fet que ens va fer plantejar la idea de marxar. Entre les humitats i les impossibles exigències de l'ajuntament, ens volien fer fora, però després ens han arxivat la causa, o sigui, ara marxem perquè ens dona la gana, tot i que allà on estem hi estem la mar de bé. Entenem també el casc antic com l'espai de lluita i de dignitat que li queda a la Lleida de tota la vida, una mica com la darrera trinxera contra el progrés a la nostra ciutat. D'alguna manera estem enganxats al Casc Antic, i ens és difícil d'imaginar una Maranya lluny d'aquest.

-Al casc antic de Lleida i molt a prop vostre es troba el Casal Independentista d'Agitació Cultural L'Ocell Negre i la Taverna Popular La Falcata, com són les relacions entre tots vosaltres?

-Alguns membres de la Maranya són usuaris del Casal i viceversa, i les relacions personals entre els membres d'ambdós col·lectius s'estrenyen a cada acte organitzat conjuntament. La defensa del Roser ens ha portat sovint a encapçalar i aguantar la mateixa pancarta, i, tot i que els espais de lluita poden semblar diferents, sovint s'apropen i es transformen en comuns.

Les relacions han millorat molt, fet que produeix una suma d'esforços quan cal. Lligues de futbol, militàncies en d'altres col·lectius, etc. han fet la resta. La Falcata és una Taverna, no és cap col·lectiu, i algun dels qui la porten militen o han militat en algun dels col·lectius, però actualment funciona només com a taverna.

-Que destacaries d'aquests dos anys i mig de Maranya?

-En aquests dos anys i mig hem consolidat tant el projecte com el col·lectiu.

Ens hem acabat de convèncer de la importància d'un espai com la Maranya en una ciutat com Lleida. De fet estem convençudes que caldria una Maranya a cada barri de Lleida, ja que és necessari donar la volta a la barbàrie capitalista que no para de menjar-se la dignitat de les persones. La Maranya és l'exemple, com cada Casal, Centre Social o espai alternatiu, que una altra manera de fer les coses és possible.

> LES PARAULES SÓN PUNYS

Caducar

Jordi Martí Font

Totes tenim una data de caducitat i aquest arriba soviet més aviat del que voldríem. Els primers símptomes que aviat se'ns activarà la reserva ens diesen desconcertats i sense tenir massa ben clar què fer amb el que ens queda de vida, el que ens queda de temps. Som peribles, cossos que es van descomposant des que neixen però que en la seva recta final fins al no res esdevenen particularment poc atractius per a la resta, poc interessants, poc desitjats... Caduquem com els iogurtsi tal com ho fan, també, les coses que hem fet al llarg de la nostra vida. El món es renova cada dia, cada, hora i cada segon i que nosaltres deixem de ser vius és la manera que té la terra de dir-nos que no som res més que un anecdòtic munt de carn, ossos i sang que en uns mesos no deixa rastres distingibles.

Social-sindical

Sovint a casa nostra hi ha un debat, sempre solucionat amb bones paraules, al voltant del tema de la mala i necessària relació entre els moviments socials i els moviments sindicals. És el debat que mai no fineix entre les qui venim d'una tradició, l'anarcosindicalisme, que pretén defensar els interesaos del treball davant dels del capital sense renunciar, teòricament, a construir un món sense explotació i sense domini d'uns sobre els altres. Més enllà de la retòrica que gastem, la relació entre uns (que som nosaltres) i altres (que moltes vegades també som nosaltres) és pèssima, moltes vegades inexistent.

Ens cal una inflexió en aquest joc encaminada a aconseguir que la infectació sigui d'anada i tornada, que la barreja i la manera de fer nostra s'oxigeni i, sense voler ser ditrigista, captadora o manipuladora, esdevingui camí junt a qui està lluitant i sobretot treballant per transformar el nostre voltant en un sentit socialitzador, no capitalista i fugint de dogmes antics i moderns. Si no som capaços de canviar no deixarem de ser el que som, un d'aquells esquemes tan tòpics, típics i reals que parlen d'"homes, blancs (o grisos), cristians (o negadors del cristianisme) i de més de 45 anys, majoritàriament treballadors de grans empreses amb estabilitat laboral o funcionaris... Si realment volem transformar la societat en un sentit revolucionari, per fer-la avançar (i no necessàrimanet això vol dir produir ni consumir més, només faltaria), no podem continuar vivint els ambients reclositsde què ens hem dotat. Ens cal aire i repirar-lo amb els pulmons oberts.

Resignació

Farem amb el que tenim el millor que sabem fer. No ens plegarem, no ens sotmetrem, no callarem...és per això que no coneixem "resignació".